

Giới thiệu Ông Chồng Cạn Bã

Truyện Ông Chồng Cạn Bã, câu chuyện nói về một người đàn ông vì phải làm theo lời di chúc của ông nội là phải cưới vợ, sống chung ba năm thì sẽ có được tài sản của ông.

Sau khi anh lấy vợ nhưng anh chỉ mong ngày tháng trôi qua thật nhanh để có thể sớm ly hôn và trở về thân phận một người đàn ông hoàng kim. Nhưng có không những làm cho anh cảm thấy dễ chịu mà anh còn rất tức giận khi thấy cô thân mật với người đàn ông khác.

Nhưng thời gian nhanh chóng trôi qua nhanh, cuối cùng cũng tới thời hạn ba năm, nhưng lúc này thì anh không muốn thực hiện lời hứa đó nữa, anh thật sự đã thương người vợ hờ này mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chồng Cạn Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Đúng vậy, hương vị ngồi ngoài quán bar mặc sức uống rượu, ngày này hẳn chờ đã lâu rồi? Thời gian ba năm, mỗi ngày cuộc sống đều lặp đi lặp lại phải sống như diễn viên, sợ nồn nóng mà hồng việc, không cần thận bỏ qua ước hẹn ba năm.

Tóm lại, hết đêm nay, sáng mai chỉ cần một chữ ký “Lôi Tân Dương” ở Sở Sự Vụ là từ nay về sau, hẳn thoát khỏi cái trói buộc quái lạ, như thể được sinh ra lần nữa... Tuy hẳn chưa từng kết hôn, nhưng phần phổi ngẫu trên căn cước lại có tên nữ nhân, hẳn như bị xích chân, tâm trạng không thể vui vẻ được.

- Lôi à, chúc mừng cậu. Kể từ mai lại được khôi phục giá trị thật trên con người cậu rồi.

Diêm Nhược Thiên giờ cao chén rượu, một hơi uống sạch. Tuy hẳn cho rằng “đã kết hôn” và “chưa kết hôn” chả có gì khác biệt, cứ như hẳn, trên danh nghĩa là người đàn ông đã có vợ nhưng cuộc sống vẫn như chưa kết hôn gì cả làm cho bạn bè rất thắc mắc, tác phong của Lôi Tân Dương vẫn cứ phóng khoáng gọn gàng.

- Lôi phu nhân thật sự sẽ ký tên ly hôn đúng thỏa thuận sao?

Lục Hạo Doãn bình thần nâng chén, nhấp môi hết như cá tính cẩn thận không nóng nảy của hẳn.

“Lôi phu nhân?” Lôi Tân Dương khẽ nhủ mảy. Tuy hẳn biết Lục Hạo Doãn không bao giờ thô lỗ gọi “Người đàn bà kia”, nhưng cũng đâu cần phải đề cao tới mức gọi “Lôi phu nhân” chứ. Hẳn cùng người đàn bà kia cũng không phải vợ chồng chính thức, cũng chỉ là qua loa đến sở Sự Vụ làm thủ tục đăng ký ký kết, gọi “Lôi phu nhân” là quá coi trọng cô ta rồi.

- Cô ta không xuất hiện, tôi sẽ lòi cô ta tới.

Hẳn không thể chấp nhận chuyện nàng trễ hẹn, lúc trước cả nàng lẫn hẳn lập đều kiên quyết. Dĩ nhiên, thời gian làm thay đổi con người, giờ không còn như xưa, sau ba năm chung sống cùng nhau, bây giờ nàng đổi ý mê luyến hẳn, họa chăng chỉ có là ác mộng.

Nếu như hai người không có ý định kết bái phu thê vậy còn kết hôn làm gì?

Việc này chính là ngay ngày luật sư của Lôi gia Tường Thúc Tuyên đọc bản di chúc của ông nội thì cuộc sống của hẳn thay đổi đột ngột.

Khi còn sống, ông nội gặp khó khăn trong việc xoay vòng vốn, vì sĩ diện ông không muốn con cháu giúp đỡ mà đi vay bạn thân một khoản tiền. Người này lại đơn thuần nghĩ là giúp ông nội, không cần lợi nhuận cũng chẳng làm giấy nợ. Nhưng ông nội lại không muốn chiếm tiện nghi người ta, cố tình đem một nửa quyền lợi biệt thự Dương Minh Sơn của Lôi gia giao cho đối phương. Không nghĩ tới, bọn họ cũng không làm khế ước văn tự, đơn giản chỉ là dựa vào niềm tin bằng hữu lẫn nhau. Không ngờ, khi ông nội chuẩn bị trả phần còn lại thì đối phương chết, trao quyền thừa kế lại cho cháu gái.

Đơn giản chỉ cần ghi lại tên người nhận trên chi phiếu là ổn, nhưng lại xảy ra một tình huống khác, ông nội ngã bệnh, cuối cùng cũng không chống lại được tiếng gọi của tử thần, cũng không kịp xử lý hết nợ nần khi còn sống nên để lại di chúc như thế – Biệt thự Dương Minh Sơn của Lôi Gia sẽ do Lôi Tân Dương cùng Tổng Oánh Tâm cùng thừa kế.

Có vay có trả, đây là chuyện rất bình thường, hẳn có thể dùng nguồn tài chính trong tay linh hoạt cũng có thể mua lại hai tòa biệt thự Dương Minh Sơn. Thế mà chẳng hiểu sao lại trở thành như thế này?

Không thể giải thích, di chúc của ông nội đúng là quy định như vậy, hẳn càng không thể tới địa phủ để hỏi cho rõ ràng thì biết làm thế nào? Nhưng vấn đề ở đây, ông nội lại thêm vào một điều kiện, bọn họ phải kết hôn với nhau để kế thừa tòa biệt thự này, hơn nữa, hôn nhân phải duy trì ít nhất ba năm.

Sự tình diễn biến như thế, hẳn dám cam đoan đây là một âm mưu, vì trong số di sản ông nội để lại, duy nhất hẳn không thể bỏ chính là biệt thự Dương

Minh Sơn. Không phải suy tính tới tiền tài mà chỗ này hẳn có một kỷ ức về tuổi thơ đẹp nhất, điều này ông nội hẳn hiểu hơn ai hết. Huống hồ, Lục gia cùng Diêm gia là hàng xóm thân tình, hẳn sao có thể cho người khác chiếm đoạt?

Dựa vào tình cảm, hẳn không thể không thừa kế di sản, còn Tống Oánh Tâm thì sao? Phàm là người thường, ai thấy tiền mà không động lòng, nàng sao có thể không cần chứ? Bởi vậy, bọn họ kết hôn, chẳng qua nàng cũng biết điều, chủ động hẹn ước ba năm trước sự chứng kiến của luật sư Sự Vụ, đây chính là lý do hẳn cho rằng nàng sẽ không dây dưa với hẳn.

Đương nhiên, thời gian ba năm cũng không phải là ngắn, nếu nàng thật sự tính toán, cũng có thể đổi ý, sẽ không tha một con mồi ngon béo bở như hẳn... Hẳn tuyệt đối cũng có chút ngạo mạn tự sừng, dù sao Lôi gia cũng là ông lớn thứ nhất thứ nhì Đài Loan về bất động sản, hẳn lại là kẻ biết tranh đua, là nhà thiết kế nội thất đứng đầu, tuy rằng học xây dựng, nhưng hẳn vẫn rất mặn nồng với thiết kế. Hẳn là kẻ từ ngoài vào trong tràn đầy nghệ thuật, nếu có người phụ nữ nào không yêu hẳn, chắc hẳn phải là quái thai.

Nhưng hẳn vẫn tin tưởng nàng sẽ ký vào bản ly hôn. Vì ba năm nay, bọn họ cũng không nảy sinh bất cứ chuyện gì, quan trọng hơn là trực giác, nàng lúc nào cũng cảm thấy mình là “Người bị hại”.

- Tôi nghĩ rằng, dù sao cũng đã đợi tới hôm nay, cho dù cô ấy có trốn tới rừng rậm Châu Phi, cậu cũng sẽ tìm ra cô ấy, dẫn tới luật sư sở Sự Vụ để tiến hành ly hôn.

Diêm Nhược Thiên vẫn thường giễu cợt hẳn cho dù là chuyện nhỏ nhặt nhất.

- Bề ngoài cô ấy xấu lắm sao? Sao cậu có thành kiến sâu với người ta thế?

Hẳn phải nghiêm túc lên tiếng, Tống Oánh Tâm tuyệt đối không phải là cái gì quái dị, cho dù hẳn không có tâm tư soi mói diện mạo của nàng, nhưng mà cặp mắt lạnh nhạt, thâm trầm đã làm hẳn ấn tượng rất nhiều, nhận ra nàng là người phụ nữ rất khó tiếp xúc, mà hẳn lại không thích giao tiếp cùng với dạng phụ nữ như thế.

- Tôi thật sự mong có cơ hội gặp cô ấy, Lôi gia gia chắc đã chọn giúp cậu một một cực phẩm rồi.

Lôi gia gia không tiếc lợi dụng di chúc để kiểm chế đứa cháu, nên Lục Hạo Đoãn tin rằng trong đó lão nhân gia chắc có khổ tâm gì đây, đáng tiếc trên có chính sách, dưới lại có đối sách, Lôi cũng không phải là kẻ tùy tiện hay như cái túi áo vô tích sự, Lôi gia gia rốt cuộc cũng đã làm việc vô ích rồi.

- Loại phụ nữ này không quan trọng gì, cậu không cần tốn thời gian.

Lôi Tân Dương khoát tay cười khó chịu. Nàng như một quyết định sai lầm, một kẻ thông minh tuyệt đỉnh như hẳn không ngờ lại bị ông nội an bài mọi chuyện, làm cho hẳn thật sự cảm thấy khó chịu. Lúc này hẳn chỉ muốn cùng cô ta phân rõ giới tuyến, sao có thể để người khác nhảy vào góp vui chứ?

Hơi nhũ mày, Diêm Nhược Thiên hoàn toàn không nể nang:

- Có người phụ nữ nào mà cậu coi trọng chứ?

Hẳn chưa bao giờ thấy có người phụ nữ nào có cặp với Lôi lâu dài quá ba tháng. Chẳng qua, đừng như thế mà cho rằng hẳn là kẻ hoa tâm, hẳn chính là không nghĩ tới sẽ kết thúc cùng một người phụ nữ nào.

Kỳ thật hẳn không cần trả lời, đám bạn thân cũng đã biết đáp án, đối với hẳn, phụ nữ như vật phẩm điều hòa nhưng không thể là vật phẩm cần thiết, trừ khi đầu óc thần kinh có vấn đề, nếu không hẳn sẽ tuyệt đối không để một người phụ nữ nào làm vương bận hẳn.

- Lôi gia gia là người mưu tính sâu xa, chẳng lẽ lần này lại tính sai sao?

Lục Hạo Đoãn vu vơ hỏi.

Điểm này hẳn cũng đã nghĩ tới, người chết đầu cùng người sống, làm sao có thể đưa ra một kế hoạch không vẹn toàn? Chẳng lẽ tới thời điểm gần đất xa trời, đầu óc không minh mẫn chăng? Hay là gia gia chỉ muốn cho bọn họ thành kẻ ngốc, nhận ra rằng bọn họ chỉ có thể ngoan ngoan mà nhảy vào cái kết cục mà người đã bố trí?

Từ nhỏ đến lớn, hẳn dường như không có làm trái lời ông nội, giấc mộng của hẳn rất cao, gia gia thật sự dạy hẳn bỏ qua thú vui vẽ tranh. Tuy rằng sau khi học từ Mỹ về, hẳn không còn tôn trọng mọi quyết định của gia gia như trước, bắt đầu phản kháng lại mưu tính chi phối đối với hẳn, vì vậy giữa hai người nảy sinh không ít mâu thuẫn. Nhưng đối với tâm nguyện của một người đã chết, hẳn cũng không thể quá tính toán... Chẳng lẽ gia gia nghĩ như vậy sao?

- Không thể nói Lôi gia gia tính sai, mà là Lôi gia gia lựa chọn nữ diễn viên lại là quái thai gì đó. Lôi thiếu gia chúng ta có thể nói là vạn người mê, cô ấy rất có cá tính nên không chịu phối hợp đúng kịch bản diễn xuất của Lôi gia gia. Đây tuyệt đối không phải do Lôi gia gia tính nữa.

Lục Hạo Đoãn gật đầu đồng ý với Diêm Nhược Thiên

- Tôi đối với chuyện Lôi nóng lòng thoát khỏi vợ thật rất là hiếu kỳ.

Nghe vậy, Lôi Tân Dương rơi vào thâm trầm, tuy rằng hẳn cùng cô không có phiền toái gì cả, chính là, cô hoàn toàn không có để mắt tới hẳn, đây chính là điểm là lòng tự trọng của hẳn bị tổn thương vô cùng.

Chờ một chút, hân có thể cảm thấy bị tổn thương sao? Hân đối với Tống Oánh Tâm không hề có cảm xúc, bằng không, cô làm sao có thể chạy thoát được lòng bàn tay hân? Hân – Lôi Tân Dương không bao giờ bị đánh bại, tính từ trước đến nay luôn toàn thắng, trên đời này không có nữ nhân nào hân không chiếm được, chỉ là hân không cần muốn nữ nhân... Được rồi, hân không cần cô, nhưng cô không được phép không cần hân, việc này nhất định phải làm rõ ràng, hân huy hoàng như thế làm sao có thể bị hủy trên tay cô?

Hân bị chơi xỏ!

Lần đầu tiên Lôi Tân Dương cảm thấy mình giống một kẻ đàn độn, ba năm trước miệng hứa hẹn, thậm chí còn sớm cùng Tường thúc tiến vào Sở Sự Vụ, kết quả nửa ngày trôi qua, ngay cả điện thoại cũng không có gọi, nói cách khác, người đàn bà kia đang trêu chọc hân.

Không muốn ly hôn, vậy cũng không cần làm rũa đen rút đầu, nữ nhân này thật đáng hận, hân không nên tin tưởng nàng chắc chắn sẽ tới như thế, ý niệm vừa xuất hiện trong đầu, hân mới phát hiện ra rằng những gì hân biết về cô là bằng không, cô nghỉ ngơi ở đâu? Cô đang làm cái gì? Thật sự là không thể tin được, hân lại đi tin tưởng đại khờ “người lạ” một cái ước hẹn ba năm!

Lần đầu tiên trong cuộc đời hân thấy nhục nhã như vậy, hân muốn nhanh chóng giải quyết, bởi vậy hân cho thám tử truy tìm tung tích của cô, hân thực mệt mỏi, muốn đích thân áp giải người đàn bà kia quay về Đài Bắc ký tên ly hôn.

Lôi Dương giờ tờ giấy ghi địa chỉ ra, tiếp tục đối chiếu địa chỉ trên tờ giấy với số nhà, 39... hừm 33 rồi, chỉ cách có mấy bước. Đột nhiên tầm mắt nhìn thấy một cảnh đẹp hiếm có, huyết sắc nhìn không nổi, trước mắt là một cặp chân dài mặc chiếc quần jeans bó sát, thật là siêu cấp quyến rũ!

Nhanh chóng già tăng bước chân tới bên cảnh đẹp kia, con mắt thâm thúy tiếp tục được mở rộng tầm mắt, nếu những lọn tóc đang xõa ra kia được cột lại, không biết diện mạo cô gái kia như thế nào? Liệu gương mặt cô cũng hấp dẫn như thân hình nóng bỏng mê người kia chứ?

Cách khoảng năm bước chân, hân nghe thấy tiếng cô nói, nhẹ nhàng ôn nhu như gió xuân, hân thích, tuy rằng giọng nói này không hòa hợp với thân hình của cô, nhưng phù hợp với nghề nghiệp của cô – cô giáo,

Thấy cô đang dẫn một đám học sinh, sợ cô sẽ biến mất, hân nhất định phải nhanh chân, bước tới chào một câu “Tiểu thư”, nhưng là, còn chưa kịp nói, đối phương tựa hồ cảm giác được ánh nhìn mãnh liệt của hân, xoay người lại, rồi cuộc hân đã gặp cô.

Hé ra một dung nhan thanh lệ kiều diễm, mày rậm cong, mắt to, mũi cao thẳng, đôi môi mọng gọi cảm, cô ấy không phải là mẫu người khiến cho người vừa gặp rung động ngay lập tức, mà là vẻ hờ hững của ấy khiến cho người khác khờ do dự... Bỗng dưng, một luồng khí lạnh chạy qua lòng bàn chân hân, hân tại sao cảm thấy có một cảm giác từng quen biết?

Lạnh lùng liếc hân rồi đánh giá, lòng cô bỗng trầm xuống, coi hân như không tồn tại, cô xoay người định bước đi.

- Chờ một chút!

Đáp án ở ngay trước mắt, hân thật sự không thể tin được, là cô sao?

- Xin hỏi tiên sinh có chuyện gì?

Lại một lần nữa đối mặt với hân, cô ngay lập tức theo nghề nghiệp tươi cười.

- Tống Oánh Tâm?

Lôi Tân Dương dò xét, chỉ mong đây không phải là thật, người vợ hân nóng lòng muốn bỏ sao có thể là người khiến người khác mê mẩn như thế?

- Là tôi, xin hỏi tôi biết anh sao?

Đoàng, đã kích quá lớn, liên tục dội lên tim hân, nếu tim hân không phải là mạnh mẽ, khẳng định sớm đã sùi bọt mép ngã trên mặt đất, cô ta đang trêu chọc hân, đang cùng hân chơi trò mèo vờn chuột?

- Cô không biết tôi là ai?

- Tôi nên biết anh là ai sao?

Thái độ của cô đối với hân khó hiểu, giống như đối với hân không có chút trí nhớ.

- Cô không thể nào ngay chồng của mình cũng quên chứ!

Cô ta thực sự không nhớ hân sao? Nói thật ra, cảm giác này làm hân vô cùng khó chịu, nữ nhân này hoàn toàn không để mắt tới hân.

Thoáng nhú mày, Tống Oánh Tâm nhếch môi:

Tôi nhớ rồi, nguyên lai là ông chồng cận bã, lúc trước vì thừa kế tài sản mà không thể không gả cho anh, chính tôi cũng không muốn anh, anh đến tìm tôi làm gì?

Ông chồng cận bã? Hắn không hình dung ra nỗi gương mặt mình lúc này? Tình huống gì đây? Không nghĩ tới, trong lòng cô hắn lại có địa vị bị thảm như thế, lúc này hắn nên phản ứng như thế nào? Đắm ngực đậm chân có phải là phản ứng bình thường không? Thật không chịu nổi, chưa từng có nữ nhân nào có thể không lưu tình đem hắn chà đạp dưới lòng bàn chân như thế!

- Cô đúng là đồ dễ quên, lúc trước chính cô chủ động đồng ý với tôi hẹn ước 3 năm.

Hắn có thể thề với trời, nữ nhân này ngay từ đầu đã biết thân phận hắn, chỉ là cố ý đùa giỡn hắn... Từ khi lọt lòng tới nay, hắn lần đầu tiên có ý chí chiến đấu cao như thế này, thật muốn thuận phục cô ta.

- Ước hẹn ba năm... Đúng rồi, ký tên ly hôn, thật là ngại

tôi quên mất.

Bất quá, Tống Oánh Tâm không hề xin lỗi. Nhưng chuyện gì này có gì quan trọng, cần phải gặp riêng một chuyến này sao? Hắn rảnh rồi quá à?

Trán nổi gân xanh, Lôi Tân Dương đột nhiên cảm giác mình thực ngu ngốc, hắn mỗi ngày đều mong chờ điều này, cô ta lại cho là việc không đáng lo và quên đi, nữ nhân này thực sự am hiểu việc có thể đã kích hắn. Quên đi, giờ quan trọng nhất là ký tên ly hôn, hắn có hại một chút không sao.

- Hiện tại cô đã nhớ ra, vậy có thể theo tôi quay về Đài Bắc chứ?

- Trước mắt tôi không rảnh, vài ngày nữa rồi nói sau.

Hắn ghen hống trợn trời nhìn, hắn nghe nhầm sao? Nữ nhân này cho rằng hắn đang tìm cô để hẹn hò sao?

- Anh còn có chuyện gì sao?

Trong mắt thoáng hiện lên tia mắt kiên nhẫn, nàng thực sự bận rộn sau khi bọn trẻ tan học, hôm nay là phiên trực ban nữa, còn phải làm nhiều việc, cô không còn thời gian nữa, ngàn vạn lần không thể để hiệu trưởng bắt gặp đang đứng đây nói “chuyện phiếm” với hắn, nếu không, cô sẽ bị lai nhai một hồi.

Nữ nhân này thực sự quá kiêu ngạo, làm như hắn là một đứa trẻ chỉ biết vâng lời sao?

- Nếu không muốn ly hôn, cô tìm có gì đi, tôi sẽ xem xét.

- Tôi nói lại lần nữa, hiện tại tôi không thể xin phép nghỉ về Đài Bắc, đợi đến khi bọn trẻ nghỉ hè, lúc đó anh gọi điện cho tôi hẹn thời gian đi.

Tống Oánh Tâm khinh thường hắn, không biết dân gian khó khăn lắm sao công tử, hắn nghĩ ai cũng rảnh như hắn, cao hứng liền đi, mất hứng thì thôi sao?

- Cô đang đùa tôi sao.

Lúc trước muốn ký tên ly hôn là cô ta, giờ không muốn ký tên cũng là cô ta, cô ta cho hắn là kẻ ngốc sao?

Cô lạnh lẽo nhìn hắn “Nhàm chán”, ba năm trước đây, cô làm sao đoán được mình sẽ tới đây làm cô giáo chưa? Đương nhiên, cô có thể xin phép nghỉ, nhưng là tháng sau sẽ có kỳ thi học kỳ, cô muốn giúp học trò ôn tập, cho dù bản thân bị ốm cô cũng sẽ không tùy tiện xin phép nghỉ.

- Tôi xem chừng, cô căn bản là cần tôi, cô không muốn ly hôn?

Tuy rằng rất muốn cho hắn vài câu chửi mắng, nhưng là, cô phải nhẫn xuống, công tử vạn bạc này có lòng tự trọng rất lớn.

- Anh yên tâm, nghỉ hè nhất định tôi sẽ quay về Đài Bắc.

- Lời của cô tôi có thể tin tưởng sao?

- Anh không tin thì thế nào?

Người kia vẫn là không muốn làm rõ mọi sự, tốt nhất không nên làm cô ta tức giận, vạn nhất không ký tên ly hôn, hắn chỉ sợ không cười nổi.

Hắn còn có thể thế nào?

- Tôi sẽ ở lại đây chờ cô cùng quay về Đài Bắc.

Bất cứ giá nào, tuyệt đối không thể để cô xem thường tôi.

Tống Oánh Tâm trừng mắt nhìn hắn. Không phải điên quá hóa cuồng chứ!

Xem bộ mặt nàng, Lôi Tân Dương đắc ý thiếu chút nữa vỗ tay hoan hô, cô nên biết sự lợi hại của hắn, bất quá, bộ dạng của cô ta thật đáng yêu!

- Ngày 1 tháng 7 được không? Hay là tôi cho cô thêm 3 ngày suy nghĩ lại?

- Anh thích mấy ngày thì mấy ngày.

Đại thiếu gia hần có thể ở lại một nơi như thế này sao? Cô không tin, nơi này về đêm không có náo nhiệt, hần có thể ở lại ba ngày là đã khó rồi, nếu có thể ở lại đây hơn 1 tháng, cô hảo hảo hoan nghênh.

- Ngày 4 tháng 7, có vấn đề gì không.

Lôi Tân Dương rành mạch xác định.

Không thành vấn đề, cô vẫn nói lại câu đó, hần thích một ngày liền một ngày, đương nhiên, cô còn muốn bổ sung một câu, hần muốn ở lại hay quay về Đài Bắc, cô không sao cả, cô muốn đi làm, xin chào!

Đúng vậy, hần có thể trở về Đài Bắc, đợi tới ngày 4 tháng 7 đến bắt người, nhưng là, quá mạo hiểm, ai biết được cô nửa đường đùa giỡn hại hần? Hần tốt nhất là ở lại chỗ này... nhưng...

Nhìn xung quanh đánh giá một hồi, Lôi Tân Dương nhìn không được lắt đầu, nếu hần có thể ở nơi này hơn một tháng, hần không buồn chết thì quả là kỳ tích. Hần là loại người một ngày không làm gì thì cảm thấy thật nhàm chán, cho nên, trước khi đến, có một số việc hần đã an bài kỹ.

Nhờ bạn xử lý nhà cửa ở Đài Bắc xong, Tống Oánh Tâm cúp điện thoại, mệt mỏi ngã vào ghế salon.

Gần đây mệt chết đi được, ngoài việc phải giúp học sinh ôn tập, còn phải đóng gói đồ đạc, Kỳ thật, cô đã có kế hoạch sau học kỳ này trở về Đài Bắc.

Sống dựa vào ông nội cho tới khi ông mất, cô luôn luôn muốn rời khỏi nơi đầy bi thương kia, hơn nữa, một mình ở trong một căn nhà lớn, lại càng cô đơn, vì vậy ba tháng sau, hoàn thành bài vở, cô được bạn thân mời về quê của bạn ở, ngay lập tức liền đi.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, cô chỉ là tạm thời rời Đài Bắc một thời gian, nhưng là vừa đến nơi này, cô liền yêu thích, thậm chí nếu ở lại cũng không tồi, nhưng là tháng trước, bạn cô lại chuyển đồ tới Đài Bắc ở, cô lại biến thành một người cô đơn, trong đầu bắt đầu nghĩ tới việc trở về Đài Bắc.

Cô đã quyết định, mua nhà cửa, dự tính cuối tháng này chuyển nhà.

Nếu tên kia thật sự ở lại chỗ này đợi cô cùng quay về Đài Bắc thì sao? Ba ngày nay, hần phảng phất chưa từng xuất hiện dường như biệt tăm biệt tích, đương nhiên, coi như hần ở chỗ này, cũng không cần phải tại trước mặt cô lúc ăn lúc hiện. Nhưng hần thủ tại chỗ này không là vì phòng ngừa cô lạc chạy, ngẫu nhiên xuất hiện cũng là rất bình thường.

Trước mắt không khỏi hiện lên tình cảnh cô lần đầu tiên thấy hần. Không phải ở chỗ luật sư mà là tại biệt thự bọn họ cùng kế thừa kia. Đó là đầu năm ấy, cô lần đầu tiên đón nhận Lôi gia gia mời ông nội cùng mình tới dùng cơm trưa.

Dùng xong cơm trưa, Lôi gia gia nói cô ra hoa viên tìm Lôi Tân Dương, lúc ấy hần cố ý tránh mặt, đang ở sau một cây đại thụ nhắm mắt dưỡng thần, trên tay còn cầm quyển sách đọc dở.

Nhìn hần, cô không khỏi choáng váng, Lôi Tân Dương thật tuấn tú, gió nhẹ thổi qua khiến tóc hần hơi rối, chính thế lại làm cho hần càng thêm gọi cảm.

- Tiểu nha đầu, con gái con lừa không nên nhìn chòng chọc đàn ông như thế, không tốt đâu.

Hần đột nhiên mở mắt, ánh mắt hải hươc thẳng tắp tiến công khám sâu vào lòng cô, đột ngột xâm nhập không hề xin phép. Ánh mắt ấy không che giấu hết sự ngạo mạn của hần.

Tìm cô đập dồn dập, cô lắp bắp quên chính mình muốn nói gì:

- Tôi... Lôi gia gia...

- Ông nội tôi kêu cô đến tìm tôi phải không?

- Đúng thế, Lôi gia gia muốn gọi anh vào cùng chơi cờ.

Trời ạ, tại sao lại có người cười mê người như thế chứ?

- Chỉ sợ là không được rồi, tôi cùng bạn bè có hẹn, phải đi ngay, xin cô nói với ông nội tôi, tôi vừa lái xe đi khỏi nhé.

Cô không hiểu, tại sao lại phải nói dối? Nhưng khi hần nói "Cảm ơn cô nhé." Thì sớm bị dụ hoặc, cô muốn tiếp tục quấy rối nhưng hần đã chạy mất tiêu, lúc này đây cô phải nói với Lôi gia gia như thế nào đây? Bất quá cô vừa thông dong quay đi được mấy bước thì đã nghe giọng giận dữ của hần truyền tới:

- Tiểu tử kia, thật quá đáng, làm sao cô dám giúp ông nội lừa tôi về... Đừng có hòng, cô cho tôi là kẻ ngốc sao?.....Ông nội tùy tiện ghép con nhóc này cho tôi, tôi sẽ vô điều kiện tiếp nhận sao? Cô tha cho tôi đi, tôi còn chưa tới mức đối bụng vợ quàng...

Trên đầu cô như nhận một chậu nước lạnh buốt, cả người tê cứng, hóa ra Lôi gia gia mời cô tới ăn cơm hôm nay là muốn giới thiệu cô cho hần.

Đúng vậy, Lôi gia gia thực sự thích cô, ông luôn nói cô như ánh mặt trời giữa mùa đông, nhiệt tình mà ôn nhu, đương nhiên, ông thường xuyên khoe đứa cháu nội duy nhất trước mặt cô, nói Lôi Tân Dương vĩ đại cỡ nào, cô đối với Lôi Tân Dương sớm muộn cũng sinh tình cảm ngưỡng mộ, nhưng cô không ngờ ông đang bàn tính điều gì.

Gặp phải tình huống này cô không còn cách nào ngoài việc nhanh chóng quay vào, dựa trên kịch bản Lôi Tân Dương nói lại cho Lôi gia gia, cô thật sự bội phục mình, không chỉ như thế, cô còn nhớ rõ thừa dịp ông nội cô vào toilet, cô nói chuyện với Lôi gia gia, từ chối khéo nguyện vọng của ông ấy.

Lôi gia gia cam đoan với cô, sẽ không bao giờ sắp xếp an bài chuyện gì trước đại loại thế này nữa, ông thỉnh cầu cô đừng cự tuyệt đến biệt thự thăm ông, bởi vì ông rất quý cô, cô đành đáp ứng, cô biết ông ở một mình trong biệt thự này, cô không thể nào từ chối lời đề nghị của một ông lão cô đơn.

Keng keng.

Tiếng chuông cửa gọi cô quay trở lại với thực tại, Tổng Oánh Tâm hoài nghi đi ra cửa, trừ bạn thân, cô chưa từng có khách tới đây.

Khi cô nhìn thấy ngoài cửa là Lôi Tân Dương thì thiếu kinh ngạc thiếu chút cảm rơi xuống đất, mà phản ứng này của cô làm hấn rất đắc ý vui vẻ, hấn chính là muốn xem bộ dạng này của cô, rốt cục hấn cũng chiếm thượng phong.

- Xin hỏi Lôi tiên sinh có gì chỉ bảo?

Cô hoàn toàn không có ý mời hấn vào nhà, bất quá, hấn cũng không có ý định đó.

- Tôi ở lại nơi xa lạ thế này chờ đợi cô, cô sống ở đây lâu rồi, nên dẫn tôi đi đâu đó chứ? Ví dụ như, tôi phải đi đâu để ăn cơm?

- Anh bị làm sao à?

Ba ngày nay hấn ta chỉ ở một chỗ sao? Cô nhìn mặt hấn thần thái sáng láng, không hề thấy dấu hiệu thiếu dinh dưỡng, suy nhược.

- Mấy ngày nay tôi quay về Đài Bắc xử lý mấy chuyện, một giờ trước mới quay lại đây.

Trở về công ty, hấn được trợ lý cho biết có một tòa biệt thự cần được thiết kế, chủ nhân tòa nhà đang nhắm tới công ty hấn, hấn cần phải giải quyết mấy thứ cần thiết, sau đó liền quay lại. Hi vọng hấn sẽ có việc thiết kế mà làm, khỏi phải ngồi đợi chờ một tháng buồn chết ở nơi này.

- Nơi này không phải đô thị phồn hoa, anh đi vài vòng sẽ quen.

- Tốt xấu gì giờ chúng ta cũng còn là vợ chồng, cô không thể đối xử tốt với tôi một chút sao? Không may tôi đi vào một nhà hàng chất lượng không tốt, dạ dày cao quý của tôi làm sao chịu được?

Hừ, nam nhân này thực sự là khó hiểu, hấn không phải muốn nhanh chóng thoát khỏi cô hay sao, sao lại cứ nhắc mãi về quan hệ vợ chồng kia? Nhưng, cô không thể vì chút chuyện nhỏ này mà giằng co với hấn được, không may dạ dày cao quý yếu ớt của hấn có vấn đề gì, nói không chừng cô lại phải chạy tới bệnh viện chăm sóc hấn.

Đeo túi xách lên, cô đưa hấn tới một tiệm mì, tiệm mì chỉ có hơn mười bàn, trong mắt hấn tuyệt đối không phải nơi cao sang, nhưng tiệm mì này ăn thật sự ngon, hầu hết bữa tối của cô đều giải quyết ở đây.

- Cô có phải muốn nhân cơ hội mưu sát tôi?

Tuy hấn duy trì khoảng cách với bàn ăn khoảng 10cm nhưng khi nhìn ánh đèn chiếu trên bàn – mặt bàn nhòe nhòe mờ dù cho đã được lau qua bằng khăn ướt, hấn cảm thấy thần kinh co rút, dạ dày khủng hoảng.

- Tôi không có hứng mưu sát anh, tôi sợ anh biến thành quỷ cũng chạy tới đòi mạng tôi lắm, mạng của tôi rất quý, không thể vì anh mà chết được.

Cô bấu môi, trong lòng đang giằng co bởi suy nghĩ vui sướng khi thấy hấn gặp họa.

- Cô thật có khiếu hài hước.

Rõ ràng là châm chọc, không phải ngại ca, ánh mắt hấn thâm trầm đánh giá.

- Rất vui vì anh nghĩ thế.

- Bởi vì con người tôi cũng rất hài hước.

Hấn nghịch ngợm nháy mắt với cô, không nhịn được cô bật cười một tiếng, nhát mắt, hấn giống như bị sét bổ trúng, choáng váng, nụ cười của cô thật quá ngây thơ, như thế nào lại điểm lệ lòng người như vậy?

Đột nhiên, cô phát hiện hấn có điểm khác thường, nhất thời lung tung như đứa trẻ làm sai điều gì, thật may, bà chủ ngay lúc đó đưa thịt bò ăn kèm lại cho họ.

- Tổng tiểu thư, bạn trai của cô phải không? Thật là anh tuấn!

Bà chủ mắt sáng long lanh nhìn chồng chọc Lôi Tân Dương, cặp mặt tình tứ đánh giá kia như bắn giá mười vạn nhiệt lực, nơi này chưa từng xuất hiện người đàn ông nào tuấn tú manly như thế, nhìn không được, bà chủ khẽ nuốt nước miếng.

- Không phải...

- Tôi là chồng cô ấy.

Hắn cũng không rõ vì sao lại vì cô thốt ra những lời này.

Bà chủ quán ngạc nhiên quá độ, định nói lời gì nhưng bị nghẹn lại nơi cổ họng, còn Tổng Oánh Tâm, cô hận không có một con dao găm, nếu có sẽ găm thẳng vào tim hắn, nhưng cô đành im lặng không thể làm gì, bởi theo luật pháp, đây đúng là sự thật.

Không để ý tới thái độ kỳ quái của hai người kia, Lôi Tân Dương thân nhiên sắm vai ông chồng quan tâm tới vợ, gấp rau cho cô, miệng ôn nhu lái nhái, cô rất gầy, phải ăn nhiều chút, bằng không, người ta sẽ cho rằng hắn không làm tròn bổn phận.

Quý quái gì đây, đại thiếu gia hắn khi nào lại xứng với chức phận này? Nhưng là, cô một câu phản kích lại cũng không thể, bởi cô không muốn tạo thêm tin đồn cho hàng xóm bàn ra tán vào.... Thật sự là đáng giận, không thể chửi ầm lên, cô nhất định hôm nay nội thương mất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chồng Cạn Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Đúng vậy, hương vị ngồi ngoài quán bar mặc sức uống rượu, ngày này hắn chờ đã lâu rồi? Thời gian ba năm, mỗi ngày cuộc sống đều lặp đi lặp lại phải sống như diễn viên, sợ nồn nóng mà hỏng việc, không cần thận bỏ qua ước hẹn ba năm.

Tóm lại, hết đêm nay, sáng mai chỉ cần một chữ ký “Lôi Tân Dương” ở Sở Sự Vụ là từ nay về sau, hắn thoát khỏi cái trói buộc quái lạ, như thể được sinh ra lần nữa... Tuy hắn chưa từng kết hôn, nhưng phần phôi ngẫu trên căn cước lại có tên nữ nhân, hắn như bị xích chân, tâm trạng không thể vui vẻ được.

- Lôi à, chúc mừng cậu. Kể từ mai lại được khôi phục giá trị thật trên con người cậu rồi.

Diêm Nhược Thiên giờ cao chén rượu, một hơi uống sạch. Tuy hắn cho rằng “đã kết hôn” và “chưa kết hôn” chả có gì khác biệt, cứ như hắn, trên danh nghĩa là người đàn ông đã có vợ nhưng cuộc sống vẫn như chưa kết hôn gì cả làm cho bạn bè rất thắc mắc, tác phong của Lôi Tân Dương vẫn cứ phóng khoáng gọn gàng.

- Lôi phu nhân thật sự sẽ ký tên ly hôn đúng thỏa thuận sao?

Lục Hạo Doãn bình thần nâng chén, nhấp môi hết như cá tính cẩn thận không nóng nảy của hắn.

“Lôi phu nhân?” Lôi Tân Dương khẽ nhủ mảy. Tuy hắn biết Lục Hạo Doãn không bao giờ thô lỗ gọi “Người đàn bà kia”, nhưng cũng đâu cần phải đề cao tới mức gọi “Lôi phu nhân” chứ. Hắn cùng người đàn bà kia cũng không phải vợ chồng chính thức, cũng chỉ là qua loa đến sở Sự Vụ làm thủ tục đăng ký ký kết, gọi “Lôi phu nhân” là quá coi trọng cô ta rồi.

- Cô ta không xuất hiện, tôi sẽ lôi cô ta tới.

Hắn không thể chấp nhận chuyện nàng trẻ hẹn, lúc trước cả nàng lẫn hắn lập đều kiên quyết. Dĩ nhiên, thời gian làm thay đổi con người, giờ không còn như xưa, sau ba năm chung sống cùng nhau, bây giờ nàng đôi ý mê luyến hắn, họa chăng chỉ có là ác mộng.

Nếu như hai người không có ý định kết bái phu thê vậy còn kết hôn làm gì?

Việc này chính là ngay ngày luật sư của Lôi gia Tường Thúc Tuyên đọc bản di chúc của ông nội thì cuộc sống của hắn thay đổi đột ngột.

Khi còn sống, ông nội gặp khó khăn trong việc xoay vòng vốn, vì sĩ diện ông không muốn con cháu giúp đỡ mà đi vay bạn thân một khoản tiền. Người này lại đơn thuần nghĩ là giúp ông nội, không cần lợi nhuận cũng chẳng làm giấy nợ. Nhưng ông nội lại không muốn chiếm tiện nghi người ta, cố tình đem một nửa quyền lợi biệt thự Dương Minh Sơn của Lôi gia giao cho đôi phượng. Không nghĩ tới, bọn họ cũng không làm khế ước văn tự, đơn giản chỉ là dựa vào niềm tin bằng hữu lẫn nhau. Không ngờ, khi ông nội chuẩn bị trả phần còn lại thì đôi phượng chết, trao quyền thừa kế lại cho cháu gái.

Đơn giản chỉ cần ghi lại tên người nhận trên chi phiếu là ổn, nhưng lại xảy ra một tình huống khác, ông nội ngã bệnh, cuối cùng cũng không chống lại được

tiếng gọi của tử thần, cũng không kịp xử lý hết nợ nần khi còn sống nên để lại di chúc như thế – Biệt thự Dương Minh Sơn của Lôi Gia sẽ do Lôi Tân Dương cùng Tổng Oánh Tâm cùng thừa kế.

Có vay có trả, đây là chuyện rất bình thường, hẳn có thể dùng nguồn tài chính trong tay linh hoạt cũng có thể mua lại hai tòa biệt thự Dương Minh Sơn. Thế mà chẳng hiểu sao lại trở thành như thế này?

Không thể giải thích, di chúc của ông nội đúng là quy định như vậy, hẳn càng không thể tới địa phủ để hỏi cho rõ ràng thì biết làm thế nào? Nhưng vấn đề ở đây, ông nội lại thêm vào một điều kiện, bọn họ phải kết hôn với nhau để kế thừa tòa biệt thự này, hơn nữa, hôn nhân phải duy trì ít nhất ba năm.

Sự tình diễn biến như thế, hẳn dám cam đoan đây là một âm mưu, vì trong số di sản ông nội để lại, duy nhất hẳn không thể bỏ chính là biệt thự Dương Minh Sơn. Không phải suy tính tới tiền tài mà chỗ này hẳn có một kỷ ức về tuổi thơ đẹp nhất, điều này ông nội hẳn hiểu hơn ai hết. Huống hồ, Lục gia cùng Diêm gia là hàng xóm thân tình, hẳn sao có thể cho người khác chiếm đoạt?

Dựa vào tình cảm, hẳn không thể không thừa kế di sản, còn Tổng Oánh Tâm thì sao? Phạm là người thường, ai thấy tiền mà không động lòng, nàng sao có thể không cần chứ? Bởi vậy, bọn họ kết hôn, chẳng qua nàng cũng biết điều, chủ động hẹn ước ba năm trước sự chứng kiến của luật sư Sự Vụ, đây chính là lý do hẳn cho rằng nàng sẽ không dây dưa với hẳn.

Đương nhiên, thời gian ba năm cũng không phải là ngắn, nếu nàng thật sự tính toán, cũng có thể đổi ý, sẽ không tha một con mồi ngon béo bở như hẳn... Hẳn tuyệt đối cũng có chút ngạo mạn tự sướng, dù sao Lôi gia cũng là ông lớn thứ nhất thứ nhì Đài Loan về bất động sản, hẳn lại là kẻ biết tranh đua, là nhà thiết kế nội thất đứng đầu, tuy rằng học xây dựng, nhưng hẳn vẫn rất nể nang với thiết kế. Hẳn là kẻ từ ngoài vào trong tràn đầy nghệ thuật, nếu có người phụ nữ nào không yêu hẳn, chắc hẳn phải là quái thai.

Nhưng hẳn vẫn tin tưởng nàng sẽ ký vào bản ly hôn. Vì ba năm nay, bọn họ cũng không nảy sinh bất cứ chuyện gì, quan trọng hơn là trực giác, nàng lúc nào cũng cảm thấy mình là “Người bị hại”.

- Tôi nghĩ rằng, dù sao cũng đã đợi tới hôm nay, cho dù cô ấy có trốn tới rừng rậm Châu Phi, cậu cũng sẽ tìm ra cô ấy, dẫn tới luật sư sở Sự Vụ để tiến hành ly hôn.

Diêm Nhược Thiên vẫn thường giễu cợt hẳn cho dù là chuyện nhỏ nhặt nhất.

- Bề ngoài cô ấy xấu lắm sao? Sao cậu có thành kiến sâu với người ta thế?

Hẳn phải nghiêm túc lên tiếng, Tổng Oánh Tâm tuyệt đối không phải là cái gì quái dị, cho dù hẳn không có tâm tư soi mói diện mạo của nàng, nhưng mà cặp mắt lạnh nhạt, thâm trầm đã làm hẳn ấn tượng rất nhiều, nhận ra nàng là người phụ nữ rất khó tiếp xúc, mà hẳn lại không thích giao tiếp cùng với dạng phụ nữ như thế.

- Tôi thật sự mong có cơ hội gặp cô ấy, Lôi gia gia chắc đã chọn giúp cậu một một cực phẩm rồi.

Lôi gia gia không tiếc lợi dụng di chúc để kiểm chế đứa cháu, nên Lục Hạo Doãn tin rằng trong đó lão nhân gia chắc có khổ tâm gì đây, đáng tiếc trên có chính sách, dưới lại có đối sách, Lôi cũng không phải là kẻ tùy tiện hay như cái túi áo vô tích sự, Lôi gia gia rốt cuộc cũng đã làm việc vô ích rồi.

- Loại phụ nữ này không quan trọng gì, cậu không cần tốn thời gian.

Lôi Tân Dương khoát tay cười khó chịu. Nàng như một quyết định sai lầm, một kẻ thông minh tuyệt đỉnh như hẳn không ngờ lại bị ông nội an bài mọi chuyện, làm cho hẳn thật sự cảm thấy khó chịu. Lúc này hẳn chỉ muốn cùng cô ta phân rõ giới tuyến, sao có thể để người khác nhảy vào góp vui chứ?

Hơi nhíu mày, Diêm Nhược Thiên hoàn toàn không nể nang:

- Có người phụ nữ nào mà cậu coi trọng chứ?

Hẳn chưa bao giờ thấy có người phụ nữ nào có cặp với Lôi lâu dài quá ba tháng. Chẳng qua, đừng như thế mà cho rằng hẳn là kẻ hoa tâm, hẳn chính là không nghĩ tới sẽ kết thúc cùng một người phụ nữ nào.

Kỳ thật hẳn không cần trả lời, đám bạn thân cũng đã biết đáp án, đối với hẳn, phụ nữ như vật phẩm điều hòa nhưng không thể là vật phẩm cần thiết, trừ khi đầu óc thần kinh có vấn đề, nếu không hẳn sẽ tuyệt đối không để một người phụ nữ nào làm vương bận hẳn.

- Lôi gia gia là người mưu tính sâu xa, chẳng lẽ lần này lại tính sai sao?

Lục Hạo Doãn vu vơ hỏi.

Điểm này hẳn cũng đã nghĩ tới, người chết đầu cùng người sống, làm sao có thể đưa ra một kế hoạch không vẹn toàn? Chẳng lẽ tới thời điểm gần đất xa trời, đầu óc không minh mẫn chăng? Hay là gia gia chỉ muốn cho bọn họ thành kẻ ngốc, nhận ra rằng bọn họ chỉ có thể ngoan ngoan mà nhảy vào cái kết cục mà người đã bố trí?

Từ nhỏ đến lớn, hẳn dường như không có làm trái lời ông nội, giấc mộng của hẳn rất cao, gia gia thật sự dạy hẳn bỏ qua thú vui vẽ tranh. Tuy rằng sau khi học từ Mỹ về, hẳn không còn tôn trọng mọi quyết định của gia gia như trước, bắt đầu phản kháng lại mưu tính chi phối đối với hẳn, vì vậy giữa hai người nảy sinh không ít mâu thuẫn. Nhưng đối với tâm nguyện của một người đã chết, hẳn cũng không thể quá tính toán... Chẳng lẽ gia gia nghĩ như vậy sao?

- Không thể nói Lôi gia gia tính sai, mà là Lôi gia gia lựa chọn nữ diễn viên lại là quái thai gì đó. Lôi thiếu gia chúng ta có thể nói là vạn người mê, cô ấy rất có cá tính nên không chịu phối hợp đúng kịch bản diễn xuất của Lôi gia gia. Đây tuyệt đối không phải do Lôi gia gia tính nữa.

Lục Hạo Doãn gật đầu đồng ý với Diêm Nhược Thiên

- Tôi đối với chuyện Lôi nóng lòng thoát khỏi vợ thật rất là hiếu kỳ.

Nghe vậy, Lôi Tân Dương rơi vào thâm trầm, tuy rằng hắn cùng cô không có phiền toái gì cả, chính là, cô hoàn toàn không có để mắt tới hắn, đây chính là điểm là lòng tự trọng của hắn bị tổn thương vô cùng.

Chờ một chút, hắn có thể cảm thấy bị tổn thương sao? Hắn đối với Tống Oánh Tâm không hề có cảm xúc, bằng không, cô làm sao có thể chạy thoát được lòng bàn tay hắn? Hắn – Lôi Tân Dương không bao giờ bị đánh bại, tính từ trước đến nay luôn toàn thắng, trên đời này không có nữ nhân nào hắn không chiếm được, chỉ là hắn không cần muốn nữ nhân... Được rồi, hắn không cần cô, nhưng cô không được phép không cần hắn, việc này nhất định phải làm rõ ràng, hắn huy hoàng như thế làm sao có thể bị hủy trên tay cô?

Hắn bị chơi xỏ!

Lần đầu tiên Lôi Tân Dương cảm thấy mình giống một kẻ đàn độn, ba năm trước miệng hứa hẹn, thậm chí còn sớm cùng Tường thúc tiến vào Sở Sự Vụ, kết quả nửa ngày trôi qua, ngay cả điện thoại cũng không có gọi, nói cách khác, người đàn bà kia đang trêu chọc hắn.

Không muốn ly hôn, vậy cũng không cần làm rũa đen rút đầu, nữ nhân này thật đáng hận, hắn không nên tin tưởng nàng chắc chắn sẽ tới như thế, ý niệm vừa xuất hiện trong đầu, hắn mới phát hiện ra rằng những gì hắn biết về cô là bằng không, cô nghỉ ngơi ở đâu? Cô đang làm cái gì? Thật sự là không thể tin được, hắn lại đi tin tưởng đại khờ “người lạ” một cái ước hẹn ba năm!

Lần đầu tiên trong cuộc đời hắn thấy nhục nhã như vậy, hắn muốn nhanh chóng giải quyết, bởi vậy hắn cho thám tử truy tìm tung tích của cô, hắn thực một mối, muốn đích thân áp giải người đàn bà kia quay về Đài Bắc ký tên ly hôn.

Lôi Dương giờ tờ giấy ghi địa chỉ ra, tiếp tục đối chiếu địa chỉ trên tờ giấy với số nhà, 39... hừm 33 rồi, chỉ cách có mấy bước. Đột nhiên tầm mắt nhìn thấy một cảnh đẹp hiếm có, huyết sắc nhìn không nổi, trước mắt là một cặp chân dài mặc chiếc quần jeans bó sát, thật là siêu cấp quyến rũ!

Nhanh chóng gia tăng bước chân tới bên cạnh đẹp kia, con mắt thâm thúy tiếp tục được mở rộng tầm mắt, nếu những lọn tóc đang xõa ra kia được cột lại, không biết diện mạo cô gái kia như thế nào? Liệu gương mặt cô cũng hấp dẫn như thân hình nóng bỏng mê người kia chứ?

Cách khoảng năm bước chân, hắn nghe thấy tiếng cô nói, nhẹ nhàng ôn nhu như gió xuân, hắn thích, tuy rằng giọng nói này không hòa hợp với thân hình của cô, nhưng phù hợp với nghề nghiệp của cô – cô giáo,

Thấy cô đang dẫn một đám học sinh, sợ cô sẽ biến mất, hắn nhất định phải nhanh chân, bước tới chào một câu “Tiểu thư”, nhưng là, còn chưa kịp nói, đối phương tựa hồ cảm giác được ánh nhìn mãnh liệt của hắn, xoay người lại, rồi cuộc hắn đã gặp cô.

Hé ra một dung nhan thanh lệ kiều diễm, mày rậm cong, mắt to, mũi cao thẳng, đôi môi mọng gọi cảm, cô ấy không phải là mẫu người khiến cho người vừa gặp rung động ngay lập tức, mà là vẻ hờ hững của ấy khiến cho người khác khờ do dự... Bỗng dưng, một luồng khí lạnh chạy qua lòng bàn chân hắn, hắn tại sao cảm thấy có một cảm giác từng quen biết?

Lạnh lùng liếc hắn rồi đánh giá, lòng cô bỗng trầm xuống, coi hắn như không tồn tại, cô xoay người định bước đi.

- Chờ một chút!

Đáp án ở ngay trước mắt, hắn thật sự không thể tin được, là cô sao?

- Tôi nghĩ rằng, dù sao cũng đã đợi tới hôm nay, cho dù cô ấy có trốn tới rừng rậm Châu Phi, cậu cũng sẽ tìm ra cô ấy, dẫn tới luật sư sở Sự Vụ để tiến hành ly hôn.

Diêm Nhược Thiên vẫn thường giễu cợt hắn cho dù là chuyện nhỏ nhặt nhất.

- Bề ngoài cô ấy xấu lắm sao? Sao cậu có thành kiến sâu với người ta thế?

Hắn phải nghiêm túc lên tiếng, Tống Oánh Tâm tuyệt đối không phải là cái gì quái dị, cho dù hắn không có tâm tư soi mói diện mạo của nàng, nhưng mà cặp mắt lạnh nhạt, thâm trầm đã làm hắn ấn tượng rất nhiều, nhận ra nàng là người phụ nữ rất khó tiếp xúc, mà hắn lại không thích giao tiếp cùng với dạng phụ nữ như thế.

- Tôi thật sự mong có cơ hội gặp cô ấy, Lôi gia gia chắc đã chọn giúp cậu một một cực phẩm rồi.

Lôi gia gia không tiếc lợi dụng di chúc để kiểm chế đứa cháu, nên Lục Hạo Doãn tin rằng trong đó lão nhân gia chắc có khổ tâm gì đây, đáng tiếc trên có chính sách, dưới lại có đối sách, Lôi cũng không phải là kẻ tùy tiện hay như cái túi áo vô tích sự, Lôi gia gia rốt cuộc cũng đã làm việc vô ích rồi.

- Loại phụ nữ này không quan trọng gì, cậu không cần tốn thời gian.

Lôi Tân Dương khoát tay cười khó chịu. Nàng như một quyết định sai lầm, một kẻ thông minh tuyệt đỉnh như hắn không ngờ lại bị ông nội an bài mọi chuyện, làm cho hắn thật sự cảm thấy khó chịu. Lúc này hắn chỉ muốn cùng cô ta phân rõ giới tuyến, sao có thể để người khác nhảy vào góp vui chứ?

Hơi nhú mảy, Diêm Nhược Thiên hoàn toàn không nể nang:

- Có người phụ nữ nào mà cậu coi trọng chứ?

Hắn chưa bao giờ thấy có người phụ nữ nào có cặp với Lôi lâu dài quá ba tháng. Chẳng qua, đừng như thế mà cho rằng hắn là kẻ hoa tâm, hắn chính là không nghĩ tới sẽ kết thúc cùng một người phụ nữ nào.

Kỳ thật hắn không cần trả lời, đám bạn thân cũng đã biết đáp án, đối với hắn, phụ nữ như vật phẩm điều hòa nhưng không thể là vật phẩm cần thiết, trừ khi đầu óc thần kinh có vấn đề, nếu không hắn sẽ tuyệt đối không để một người phụ nữ nào làm vướng bận hắn.

- Xin hỏi tiên sinh có chuyện gì?

Lại một lần nữa đối mặt với hắn, cô ngay lập tức theo nghề nghiệp tươi cười.

- Tổng Oánh Tâm?

Lôi Tân Dương dò xét, chỉ mong đây không phải là thật, người vợ hắn nóng lòng muốn bỏ sao có thể là người khiến người khác mê mẩn như thế?

- Là tôi, xin hỏi tôi biết anh sao?

Đoàng, đã kích quá lớn, liên tục dội lên tim hắn, nếu tim hắn không phải là mạnh mẽ, khẳng định sớm đã sùi bọt mép ngã trên mặt đất, cô ta đang trêu chọc hắn, đang cùng hắn chơi trò mèo vờn chuột?

- Cô không biết tôi là ai?

- Tôi nên biết anh là ai sao?

Thái độ của cô đối với hắn khó hiểu, giống như đối với hắn không có chút trí nhớ.

- Cô không thể nào ngay chồng của mình cũng quên chứ!

Cô ta thực sự không nhớ hắn sao? Nói thật ra, cảm giác này làm hắn vô cùng khó chịu, nữ nhân này hoàn toàn không để mắt tới hắn.

Thoáng nhú mảy, Tổng Oánh Tâm nhếch môi:

Tôi nhớ rồi, nguyên lai là ông chồng cận bã, lúc trước vì thừa kế tài sản mà không thể không gả cho anh, chính tôi cũng không muốn anh, anh đến tìm tôi làm gì?

Ông chồng cận bã? Hắn không hình dung ra nổi gương mặt mình lúc này? Tình huống gì đây? Không nghĩ tới, trong lòng cô hắn lại có địa vị bị thảm như thế, lúc này hắn nên phản ứng như thế nào? Đắm ngực dậm chân có phải là phản ứng bình thường không? Thật không chịu nổi, chưa từng có nữ nhân nào có thể không lưu tình đem hắn chà đạp dưới lòng bàn chân như thế!

- Cô đúng là đồ dễ quên, lúc trước chính cô chủ động đồng ý với tôi hẹn ước 3 năm.

Hắn có thể thề với trời, nữ nhân này ngay từ đầu đã biết thân phận hắn, chỉ là có ý đùa giỡn hắn... Từ khi lọt lòng tới nay, hắn lần đầu tiên có ý chí chiến đấu cao như thế này, thật muốn thuận phục cô ta.

- Tổng tiểu thư, cô thật sự đã kết hôn sao?

Từ lúc Lôi Tân Dương nói ra quan hệ của bọn họ, cô không nên kỳ vọng tai mình có thể thanh tỉnh được nữa, hàng xóm mỗi người đều hỏi một câu như vậy, cô thật sự phải vô cùng cẩn thận. Đúng là cô không giống với phụ nữ đã kết hôn, hơn nữa đột nhiên đâu ra một ông chồng, khó trách mọi người khó tin, nhưng là không cần từng người tới xác nhận vậy a.

Cô cũng không có ý che dấu thân phận “đã kết hôn”, dù sao trên giấy tờ của cô đều có ghi 3 chữ “Lôi Tân Dương”, khi phát lương cho cô, hiệu trưởng chắc chắn biết cô là người đã có chồng, chính là chồng chưa xuất hiện, ngưỡng mộ cô tình cảm bị gián đoạn, cô cũng không có đem mình khép kín, các đồng nghiệp mời đi chơi vẫn tham gia, lâu dần, tự nhiên trong mắt mọi người cô được gọi là “phụ nữ độc thân.”

Nghiêm khắc nói tiếp, cô vốn là phụ nữ độc thân, đương nhiên không hi vọng người khác biến mình thành người có chồng, chính là có tình huống ngoại lệ.

- Oánh Tâm, người đầy ngưỡng mộ của cô lại tới nữa kia.

Đồng nghiệp hâm mộ cô lại bắt đầu lên tiếng.

Đây chính là cái mà cô gọi là ngoại lệ, tuy rằng bản thân tự nhận là “phụ nữ độc thân”, nhưng trên pháp luật có một sự việc, cô lại không có cách nào

cùng người ta nói rõ tình trạng của mình, cho nên trước khi hôn nhân này được giải quyết, cô không hi vọng liên lụy bất cứ thứ tình cảm nào.

- Lâm tiên sinh, sau này mong ngài đừng tặng hoa cho tôi nữa.

Cô không đưa tay đón nhận bó hoa, vị Lâm tiên sinh này là chủ của một học sinh, có một lần thay ba mẹ tới đón học sinh về, từ đó tới giờ đối với cô rất ái mộ.

Lạnh lùng liếc hắt rồi đánh giá, lòng cô bỗng trầm xuống, coi hắn như không tồn tại, cô xoay người định bước đi.

- Chờ một chút!

Đáp án ở ngay trước mắt, hắn thật sự không thể tin được, là cô sao?

Tôi nghĩ rằng, dù sao cũng đã đợi tới hôm nay, cho dù cô ấy có trốn tới rừng rậm Châu Phi, cậu cũng sẽ tìm ra cô ấy, dẫn tới luật sư sở Sự Vụ để tiến hành ly hôn.

Diêm Nhược Thiên vẫn thường giễu cợt hắn cho dù là chuyện nhỏ nhặt nhất.

- Bề ngoài cô ấy xấu lắm sao? Sao cậu có thành kiến sâu với người ta thế?

Hắn phải nghiêm túc lên tiếng, Tống Oánh Tâm tuyệt đối không phải là cái gì quái dị, cho dù hắn không có tâm tư soi mói diện mạo của nàng, nhưng mà cặp mắt lạnh nhạt, thâm trầm đã làm hắn ấn tượng rất nhiều, nhận ra nàng là người phụ nữ rất khó tiếp xúc, mà hắn lại không thích giao tiếp cùng với dạng phụ nữ như thế.

- Tôi thật sự mong có cơ hội gặp cô ấy, Lôi gia gia chắc đã chọn giúp cậu một một cực phẩm rồi.

Lôi gia gia không tiếc lợi dụng di chúc để kiểm chế đứa cháu, nên Lục Hạo Doãn tin rằng trong đó lão nhân gia chắc có khổ tâm gì đây, đáng tiếc trên có chính sách, dưới lại có đối sách, Lôi cũng không phải là kẻ tùy tiện hay như cái túi áo vô tích sự, Lôi gia gia rốt cuộc cũng đã làm việc vô ích rồi.

- Loại phụ nữ này không quan trọng gì, cậu không cần tốn thời gian.

Lôi Tân Dương khoát tay cười khó chịu. Nàng như một quyết định sai lầm, một kẻ thông minh tuyệt đỉnh như hắn không ngờ lại bị ông nội an bài mọi chuyện, làm cho hắn thật sự cảm thấy khó chịu. Lúc này hắn chỉ muốn cùng cô ta phân rõ giới tuyến, sao có thể để người khác nhảy vào góp vui chứ?

Hơi nhú mày, Diêm Nhược Thiên hoàn toàn không nể nang:

- Có người phụ nữ nào mà cậu coi trọng chứ?

Hắn chưa bao giờ thấy có người phụ nữ nào có cặp với Lôi lâu dài quá ba tháng. Chẳng qua, đừng như thế mà cho rằng hắn là kẻ hoa tâm, hắn chính là không nghĩ tới sẽ kết thúc cùng một người phụ nữ nào.

Kỳ thật hắn không cần trả lời, đám bạn thân cũng đã biết đáp án, đối với hắn, phụ nữ như vật phẩm điều hòa nhưng không thể là vật phẩm cần thiết, trừ khi đầu óc thần kinh có vấn đề, nếu không hắn sẽ tuyệt đối không để một người phụ nữ nào làm vương bận hắn.

Nếu như là người ái mộ bình thường, cô sẽ trực tiếp nhưng không quá làm mất lòng mà nói cho đối phương biết trước mắt mình không có kế hoạch yêu thương gì, nhưng mà người này thì rất cố chấp, cho nên phải áp dụng thái độ cường ngạnh với hắn, bất quá lại khó một điểm là, hắn lại có quan hệ tới “miếng cơm” của cô, bởi hắn là phụ huynh của học sinh, nhất định hiệu trưởng sẽ không bỏ qua cho cô.

- Hoa hồng hôm nay rất đẹp, anh nghĩ em nhất định sẽ thích.

Lâm tiên sinh đem bó hoa nhét vào tay Tống Oánh Tâm, nếu hắn cẩn thận một chút sẽ phát hiện khi hắn vừa lui ra thì bó hoa như gần rơi xuống.

- Tôi đương nhiên là thích, nhưng những đóa hoa xinh đẹp này tốt nhất nên ở lại nơi trồng ra chúng, càng nhiều người được thưởng thức càng tốt.

Đây là mong đối phương đừng tặng hoa nữa, bất quá vị Lâm tiên sinh lại không hiểu rõ dụng ý của cô.

- Tôi mua ở cửa hàng bán hoa, không phải hái ở công viên.

Trên trán cô xuất hiện gân xanh, cô cảm giác vô lực phi thường, thật là “đàn gậy tai trâu” a!

Tuy rằng cô đã tung một quyền khiến hắn choáng váng nhưng chuyện tình này khiến cô suy nghĩ liên miên, hiện tại cô cần phải phát huy tối đa tính nhẫn nại, phải nghĩ cách tống cô kẻ ngưỡng mộ này đi.

Kỳ thật, chuyện này cũng không khó khăn, bởi vì đối phương kia đã vội vàng quay về khách sạn, hắn đã tìm được một nhà hàng Tây, nhà hàng xa hoa này gần với nhà ăn của trường, lúc nào cũng đông khách.

Cô bắt đầu dĩ cật bước đi cùng vị Lâm tiên sinh, nhưng khi cô xoay người chuẩn bị tiến tới khoảng thời gian yên tĩnh nhất trong ngày thì thấy Lôi Tân Dương chạy từ góc nào tới, tuy rằng cô hoảng sợ nhưng đây không phải lần đầu tiên chạm trán thế này.

- Anh chạy tới đây làm gì?

- Tôi tới coi xem cô có chạy trốn không.

Kỳ thật, ngay cả hắn cũng không rõ ràng tại sao lại chạy tới, khi hắn chứng kiến cô cười ngọt ngào với một người đàn ông khác, hắn hận không thể quay lại thời gian, nghĩ tới đây thì mới ý thức được không hiểu sao bất giác chạy tới nơi này, nhưng chuyện này cũng không có gì kỳ quái, bởi vì hắn có công chuyện làm ở gần bên cạnh, đi qua nơi này là chuyện rất bình thường.

Thường hắn một cái liếc mắt, trong lòng Tổng Oánh Tâm cảm thấy hắn vô cùng nhàm chán, không có việc gì làm.

Tầm mắt Lôi Tân Dương trào phúng dừng lại bó hoa trên tay cô, hoa hồng đỏ sao chói mắt quá vậy? Người kia khẳng định thực quá tầm thường, tại sao lại tặng bó hoa tầm thường như thế?

- Tôi xem ra là nhìn lầm hay sao đây, không nghĩ có người ngưỡng mộ cô.

Người kia thái độ thực làm cho người khác tức giận, hắn không biết thương thức cô, thế không có nghĩa mắt người ta cũng giống như mắt hắn.

- Người ngưỡng mộ tôi nhiều vô số, anh cần tôi điểm danh cho nghe không?

- Cô có bao nhiêu người ngưỡng mộ, tôi không cần biết, cô nên nhớ kỹ, bây giờ cô là gái đã có chồng, tôi không cho phép vợ mình cầm sừng lên đầu mình.

Hắn có thể tưởng tượng được cô có bao nhiêu nam nhân nghênh đón, xem thân hình cô, kể cả Liễu Hạ Huệ [1] cũng sẽ có phản ứng, huống chi là đám đàn ông kia, cô không thể mặc đồ kín đáo hơn nữa sao? Ngắm lại một chút rồi nhìn tên đàn ông kia, ánh mắt mê đắm dán trên người cô ta, nước miếng đã vòng quanh rồi. Đáng giận! Hắn càng nghĩ càng khó chịu.

- Anh yên tâm, tôi sẽ không quên có một ông chồng “cặn bã”, thủ tục ly hôn chưa xong, tôi tuyệt đối không cho anh có cơ hội bắt gian tại trận đâu.

Nói đùa gì vậy, bắt gian tại trận, nhìn hắn kích động lắm sao, bất kể thế nào, bọn hắn kết hôn chỉ là kẻ tạm thời, hắn căn bản không có yêu cầu cô phải “giữ mình trong sạch”, huống hồ, bên cạnh hắn cũng có bạn gái.

“Nếu có thể, xin anh không nên xuất hiện ở nơi này nữa, tôi cảm thấy bị quấy nhiễu vô cùng, thực phiền toái.” Đã hơn một lần cô cùng hắn “tán gẫu” trong chốc lát, con mắt sắc bén của các đồng nghiệp đương nhiên sẽ không bỏ qua gã đàn ông anh tuấn này, mỗi người đều hỏi hắn là ai vậy, cô luôn nói “người đi đường” một cách qua loa, lúc ấy mọi người đã bán tín bán nghi, mà hắn lại nhiều lần chạy tới nơi này quấy rầy cô, lời nói dối “người đi đường” của cô sớm muộn sẽ bị lộ tẩy.

- Lo lắng tôi sẽ phá hư cái giá của cô sao?

Lúc này hắn vẫn không nhận được kích động, người đàn bà này thực sự buồn cười quá, rõ ràng là gái có chồng, lại giả vờ là chưa có, nói xem có được không?

- Nếu giá thị trường của tôi dễ bị anh phá hư, tôi cũng không quan tâm, dù sao người ngưỡng mộ tôi nhiều lắm, tôi đang lo không có cách nào tránh đi đây.

Tổng Oánh Tâm khiêu khích.

Trùng mắt nhìn cô, hắn tại sao lại hung hăng thế? Nháy mắt, hắn bị ý niệm trong đầu làm cho hoảng loạn, trời ạ! Hắn có phải hay không bị cô chọc cho rối loạn thần kinh rồi không?

Tĩnh táo lại, mặc kệ đối mặt với dạng phụ nữ nào, hắn cũng có thể điềm tĩnh ứng đối, không có một nữ nhân nào có thể ngăn cản được mị lực của Lôi Tân Dương.

- Cô đã thích thanh tĩnh, tôi có thể sẽ không tới nơi này đi dạo.

Lời vừa nói xong kia, cô căn bản không có để tâm, từ hôm gã đàn ông này tới tìm cô, một tuần sau không tới nhà cô nữa, cô biết hắn đang nghỉ ở một biệt thự hoành tráng gần công trình hắn làm việc.

Hắn nở nụ cười thực gọi cảm, nhưng khi nhìn trong mắt cô, lại cảm thấy được nét tươi cười của hắn không khác gì lông tóc đang dựng đứng, phút chốc nảy sinh dự cảm bất hảo, quả nhiên, hắn khẽ nghiêng hôn lên má cô một cái.

- Ngày mai gặp lại.

Lôi Tân Dương huyết sáo xoay người chạy mất, còn cô đứng im như bị điện chạy qua, chỉ nghe loáng thoáng tiếng hắn cười.

Lúc này đến phiên Tổng Oánh Tâm trừng to mắt, toàn thân mềm nhũn không thể nhúc nhích, gã đàn ông đáng giận này, sự tồn tại của hắn quả nhiên là một đại họa, hơn nữa là một đại đại đại họa!

Ba phút sau cô mới trấn an được tinh thần của mình, các đồng nghiệp lập tức vây lại, mỗi người có một câu hỏi nhưng đều là quan tâm tới người đàn ông anh tuấn kia, mà cô vẫn kiên trì là “người đi đường”, họa chi có kẻ ngốc mới đi tin lời này, “người đi đường” lại có hành động kia sao.

Đúng vậy, cô không thể nói lại được, đành nói “người đi đường số 1”, rồi “người đi đường số 2”, lại “người đi đường số 3”, tóm lại một câu, hấn và cô không hề quen biết, nhưng những người tò mò kia hiện tại nghiêng răng nghiêng lợi dìm tò mò bản thân xuống, còn đừng tưởng bọn họ sẽ buông tha dễ dàng như thế, ngày nào cũng sẽ hỏi, cho tới khi cô chịu ngoan ngoãn nói thực thì thôi.

Hai tay tạo chữ thập, cô cảm tạ việc gần một tháng nữa mình sẽ rời khỏi đây, nửa tháng nữa cô sẽ nộp đơn thôi việc, đến lúc đó thì mọi sự cũng chấm dứt.

Nhẹ nhàng quay về đi làm, Lôi Tân Dương nhìn có vẻ tự nhiên quay về, chủ nhà rốt cục ưng ý bản thiết kế, nay bắt đầu khởi công, nhiệm vụ của hắn làm giám sát thi công, đương nhiên, cho dù người trợ lý cùng công nhân đẩy nhanh tiến độ, hắn cũng có thể rời đi trước khi hoàn công, tuy nhiên nếu đến thì có thể xem xét được kĩ càng hơn.

Rất xa, hẳn nhìn thấy Tổng Oánh Tâm cùng một nhóm ước chừng hơn chục học sinh đi ra, bọn họ đi đâu?

Hắn nhìn thấy bọn họ đi vào công viên, cô cẩn thận dẫn dò học trò phải chú ý các công việc, hắn liền tìm một chỗ có thể quan sát ngôi trường.

Sau đó, hần tiến lại gần trong khoảng cách an toàn, không bị phát hiện mà vẫn nghe thấy được bên đó nói gì, ngoài ý muốn của mình, hần nhìn thấy trong mắt cô một chút gì đó ôn nhu, xúc động.

Có hai học sinh không cẩn thận bị tách khỏi dây, lập tức chỉ trích lỗi do người này, người kia, sau đó đứng lên, đẩy qua người này một cái, người kia một cái, Tổng Oánh Tâm nhìn thấy vội vàng đi tới, cô ngồi xuống, tay phải ôm một bé, tay trái một bé, nhẹ giọng khuyên bảo chúng bắt tay làm hòa, cả hai đứa trẻ đều có vẻ khó chịu, không muốn cùng đối phương thỏa hiệp, cô lại nhẹ nhàng nói thắm vào tai mỗi đứa bé vài câu, rốt cuộc, hai đứa vờn tay cho đối phương.

Cô tán dương hai đứa nhỏ bằng ngón tay cái, cả hai vui vẻ trở lại, hai đứa còn nhỏ, cô không khỏi cười một tiếng, sau đó đứng lên, vừa lúc đó, cô phát hiện Lôi Tân Dương, ánh mắt đang nhu tình không khỏi trở nên hồ hững thâm trầm.

Thân mình vừa chuyễn, cô làm như không có gì ngồi trở lại, một lát sau, hấn đang ngồi gần bên cô.

- Anh đúng là một âm hồn không tiêu tan.

Hắn thực sự lo lắng cô sẽ không ký tên ly hôn sao? Thế giới này chỉ có người phụ nữ ngu ngốc mới có thể chấp nhận một người đàn ông vô tâm như thế, mà cô tự nhận mình là một người thông minh... Cô thật sự thông minh sao? Biết rõ đoạn hôn nhân này cuối cùng sẽ có kết cục gì, vì cái gì mà cô chấp nhận di chúc của Lôi gia gia? Bởi vì cô hứa với Lôi gia gia sao?

Lời gia gia bị bệnh, ông tìm cô tới bên giường bệnh, khấn cầu cô đáp ứng ông một việc, lưu lại gia sản của ông cho cô, lúc ấy cô nghe loáng thoáng không rõ ràng lắm, nhưng khi nhìn lên sinh mệnh đang như từng giọt nước chảy trong ống truyền kia của ông, cô làm sao có thể nói “không” đây? Huống hồ, cô chưa bao giờ nhẫn tâm cự tuyệt ông.

Lúc Trường thúc đọc phần di chúc có liên quan đến cô, cô rất cục cằn được Lôi gia gia vì sao khi ốm lại gọi cô đến, bởi ông biết, cô tuyệt đối sẽ không bao giờ cùng Lôi Tân Dương kế thừa biệt thự Dương Minh kia, dù cho ông nội cô cho Lôi gia gia mượn một khoản tiền, nhưng đó là chuyện giữa họ, cô không có quyền hỏi đến, ông nội đã cho cô cuộc sống này, thế là đủ.

Tuy rằng, cô luôn tự nói với mình, cô gả cho Lôi Tân Dương là vì tuân thủ lời hẹn, chính là, động cơ của cô đơn thuần như vậy sao? Chẳng lẽ cô không có chút tâm tư mong chờ gì sao? Không biết, cô không muốn truy cứu, bởi vì cô sợ đối diện với đáp án,

- Vì cô hứa hẹn không tốt, nên tôi đành tìm tới canh chừng cho an toàn.

Là vì bạn lo sợ cô chạy mất nên hai ba ngày nay đều tìm tới trước mặt cô. Đúng vậy, chính là thế, bằng không, còn có lý do gì đây? Hai người bọn họ tốt nhất là tìm cách giải quyết, không nên dằng dặc mãi, khiến cho tâm bạn rối loạn... Tim bạn rối loạn...

- Tôi khuyên anh không nên nghi ngờ căng thẳng thế, tôi còn chưa chạy trốn, anh đã suy nhược thần kinh rồi.

Tổng Oánh Tâm liếc xéo hần một cái, cô hảo tâm cho hần một cái cam đoan:

- Anh yên tâm, tôi sẽ không chơi trò mèo vờn chuột đâu, khi công việc ở đây kết thúc, tôi sẽ gọi điện thoại liên lạc với anh. Con người tôi tính toán chỉ là làm, anh đã nguyện ý cho tôi ngồi nhờ xe miễn phí, tôi còn phải bắt xe ngoài tốn tiền làm gì?

- Cô thôi việc sao?

- Anh nhất định mong tôi cách xa anh đúng không, nhưng là, tôi không thể ở luôn chỗ này không trở về nhà.

Tuy rằng cô thích nơi này, nhưng không phải là không nhớ nhà, cứ cho là ngày không muốn, tối không muốn, nhưng trong mộng cũng tư niệm tới. Cô tưởng nhớ tới căn phòng màu hồng của mình, ông nội nói cô độc lập quen rồi, cá tính trở nên có chút cứng ngạnh, bởi vậy cho cô một căn phòng tràn ngập nữ tính, kỳ vọng cô có chút mềm mại, thế giới của cô nhiều màu sắc một chút.

Khẽ nhăn mày, người phụ nữ này đem hẳn trở thành người ngang tàng sao?

- Tôi căn bản không hạn chế sự tự do của cô, cô cần ở Đài Bắc, hay ở lại nơi này, là chuyện của cô.

Căn bản trong lòng hẳn, hẳn tuyệt đối không thích cô ở lại nơi này, nơi có nhiều nam nhân đang ngấp nghé tới cô.

- Đương nhiên, nhưng anh cũng không cần lo lắng chuyện tôi với anh ở chung một thành phố, Đài Bắc nói lớn không lớn, nhưng thế giới của chúng ta hoàn toàn khác nhau, tôi nghĩ cơ hội gặp mặt là cực kỳ bé nhỏ.

Kết quả như vậy phù hợp với điều hẳn chờ mong, nhưng là vì cái gì mà lời trong miệng cô nói ra, hẳn lại cảm thấy có gì đó không ổn... Đây là đương nhiên, cô coi hẳn như ôn thân, vội vã vạch rõ phân tuyến với hẳn, điều này thực sự làm tổn thương lòng tự ái của hẳn.

Có tiếng học sinh khóc vang lên, cô nhanh chóng chạy tới, nguyên là có một học sinh bị ngã, hơi bị xước da, cô lấy khăn ra lau cho bé, nhẹ nhàng thổi thổi cái đau đi, học trò cũng hơi nín khóc mỉm cười, cô hiền dịu xoa đầu bé, chút quay về trường sẽ bôi thuốc cho bé.

Lần thứ hai trở lại thêm đá ngồi xuống, cô tức giận ngấm Lôi Tân Dương, liếc mắt một cái,

- Anh định ngồi đây mãi đây à?

- Tại sao cô lại làm công việc này?

Hiển nhiên không có ý rời đi, hẳn chính là không đề nén được lòng hiếu kỳ của bản thân với cô, cô thế nào lại làm một cô giáo.

- Công việc này không tốt sao? Học trò còn nhỏ, tính cách còn thánh thiện, bọn nhỏ là những bông hoa đẹp nhất trên đời.

Nói thực ra, cô đối với công việc bản thân chọn cũng có ý nghĩ kỳ quái, ngay từ đầu, cô chỉ muốn có một công việc có chút náo nhiệt, không ngờ bạn lại giới thiệu vào công việc này, mỗi ngày xung quanh có nhiều chuyện, có lúc thực phiền, nhưng dần dần tâm tình cũng nhẹ nhàng.

- Bọn chúng thực khờ dại, thật ngây thơ nhưng cũng phiền chết đi.

Nếu mỗi ngày hẳn bị một lũ nhóc vây quanh thế này, nhất định sẽ khóc trước bọn nhỏ cho xem.

- Như vậy cũng tốt lắm a, nếu bọn nhỏ không tranh cãi âm ỉ, còn sợ không biết chúng gặp phải vấn đề gì không.

Từ sau khi ông nội qua đời, cô tràn ngập cảm giác sợ hãi với sự yên lặng. Về đến nhà, cô nhất định phải mở tivi, lúc ngủ, cô nhất định phải bật nhạc, nếu bên người không có âm thanh, cô cảm thấy chính mình “cô độc”, “cô độc” sẽ khiến cô chìm mãi trong cảm giác bi thương mất ông nội.

Trong lòng nhói đau một chút, hẳn thấy sâu thẳm trong đôi mắt cô sự cô độc.

Có lẽ ý thức được mình lộ ra hơi nhiều suy nghĩ, nháy mắt cô hồi phục lại tư thế hồ hững hờ trầm tĩnh.

- Bất kể là công việc gì, quan trọng nhất là có thể từ đó tiến tới được khát vọng cho bản thân.

- Cô muốn gì từ công việc này?

Thoáng một chút, Tống Oánh Tâm lạnh lùng cười nhìn hẳn, ngữ khí mang theo khiêu khích.

- Việc này với anh không liên quan, còn nữa, mong rằng đừng quấy rầy công việc của tôi, bằng không, tôi sẽ hoài nghi anh đối với tôi có hứng thú, chẳng lẽ có ý gì với tôi sao?

- Tôi... Điều này sao có thể?

Vung tay lên, Lôi Tân Dương dè bium một tiếng, nhưng là, vì sao hẳn lại bị người ta nhìn thấu tâm tư quần bách chứ?

- Và cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi, ngày mùng 4 tháng 7 tôi sẽ quay về Đài Bắc như đã hẹn với anh, anh để lại danh thiếp cho tôi, trừ phi anh đổi số điện thoại di động, nếu không tôi nhất định tìm được anh.

Tình huống trước mặt, hẳn chỉ có thể cười nói, tôi sẽ chờ tin tức của cô, sau đó đứng dậy vỗ vỗ mông chạy lấy người, nhưng khi hẳn xoay người rời nơi này đi một khắc, hẳn sẽ khát vọng quay đầu lại xem một cái, bất quá, phải nhịn xuống.

Lôi Tân Dương nháy mắt đứng lên, cô đột nhiên cảm giác mình bị đánh úp lại, không tự chủ được, cô dùng hai tay ôm lấy thân mình đang run nhè nhẹ, giờ khắc này cô mới phát hiện rõ ràng, chính mình thiếu chút nữa mê luyến hơi ấm từ cơ thể hẳn.

Mỗi sáng sớm, Lôi Tân Dương bước chân ra khỏi nơi nghỉ là đến thẳng công trường, đến khi mặt trời lặn, hẳn nhận ra thái độ làm việc của mình nghiêm túc vô cùng, trợ lý cùng nhóm công nhân không dám nhàn hạ, công trình vượt xa mức tiến độ quy định. Là hẳn biết, không phải hẳn siêng năng quá mức, là do hẳn không muốn tâm niệm tới Tống Oánh Tâm kia, không muốn chuyện cô độc của cô quấy nhiễu hẳn.

Sự tình tiến hành thuận lợi, tất cả mọi chuyện đã xong, chính là hôm nay thành linh xảy ra địa chấn đem kế hoạch của hẳn hỏng cả.

Khi hắn vội vàng cuống cuống bấm chuông nhà Tống Oánh Tâm, rõ ràng hiểu được bản thân có lo lắng nhiều cho cô tới mức nào.

Không có trả lời, chẳng lẽ cô không ở nhà sao? Hay là, cô sợ tới mức không dám nhúc nhích.

Một lúc sau, hắn dừng bấm chuông, đột nhiên cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, phòng ở vẫn bình thường, có chuyện gì cũng không thể chết người được, hắn làm sao giống như trời đất sắp sụp vậy?

Nhưng động đất lần này thực sự không nhỏ, liên tục thời có nhiều người cũng phản ứng giống hắn, có người nói nghi ngờ ở chỗ lan can, hắn vội vàng chạy tới. Không được, không có người, hắn cảm giác bất an vô cùng, không lẽ cô bị vật gì rơi trúng đầu sao... Đúng rồi, hắn thật là hồ đồ, như thế nào lại quên? Di động a.

Lúc trước thuê thám tử điều tra tung tích của cô, hắn có được số của cô, sau đó lưu lại, tên là “Quý đòi nợ”, bởi vì hắn cảm thấy cô giống như được ông nội phái tới đòi nợ hắn.

Có chuông điện thoại, hắn căng hai tai nghe tiếng tút tút kết nối, nao nao, hắn thoát nhiên nghe thấy tiếng chuông, sau đó, liền nhìn thấy một thân ảnh rúc trong vườn hoa, cô thoát nhìn giống một đứa trẻ không có nhà về, làm người khác thương tâm.

Tắt cuộc gọi, hắn dường như không có việc gì tiêu sái đến bên cạnh cô ngồi xuống.

- Cô ngồi chỗ này làm mời cho muỗi sao?

Mất một lúc lâu, Tống Oánh Tâm chậm rãi ngẩng mặt vừa cúi gằm ở giữa hai đầu gối lên, chứng kiến hắn trong nháy mắt đó, cô giống như muốn khóc, nhưng là, quật cường bấu môi với hắn.

- Tôi không ngủ được.

Câu trả lời của cô có phải hay không là ông nói gà, bà nói vịt, người hỏi một đằng, người trả lời một nẻo.

- Ngủ không yên cũng không cần dăng cho muỗi thế này đâu.

Hắn cọt nhọt.

- Tôi xem, cô tám phần bị động đất hù cho sợ, không dám vào nhà, ở đây làm bạn với muỗi.

- Tôi... Tôi ở đây hóng gió một chút, sẽ vào luôn.

Không cam lòng yếu thế hất cằm lên, cô tuyệt đối không thể để cho người biết cô sợ địa chấn đến cỡ nào, hắn nhất định sẽ cười cô là người nhát gan.. Trên thực tế, cô đúng là một người nhát gan, ở ngoài thoát nhìn rất dũng cảm, thực độc lập, nội tâm lại yếu ớt không chịu nổi một kích, nếu không, tội gì chạy trốn tới chỗ này?

- Thăng thần thừa nhận đối mặt với sợ hãi của bản thân đi, thế mới là tốt, cô không cần quá để ý, giống tôi, tôi cao hơn 1m8 nhưng lại rất sợ những thứ sâu bọ nhỏ, như sâu róm chẳng hạn, từ xa nhìn thấy chúng, toàn thân liền nổi da gà.

Hắn vẫn cái giọng vui đùa.

Đúng vậy, không sợ ai, không sợ trời, không sợ đất, chính là, cô không muốn ở trước mặt hắn biểu hiện yếu đuối, vô dụng, vì cái gì? Có lẽ vì cái câu “Con nhóc” ngày gặp mặt kia hắn quá sâu trong cô, cô muốn Lôi Tân Dương biết, cô là người phụ nữ dũng cảm, kiên cường... Đáng cười thay, chỉ sợ hắn đã sớm quên lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, cô lại không hề nói ra chuyện này.

Tuy rằng có một trăm hai cái không muốn, vẫn là kiên trì đi vào nhà,

- Tôi muốn đi vào.

Lôi Tân Dương đưa tay kéo cô lại,

- Tôi tùy tiện nói, cô sao nghiêm túc vậy?

- Lôi anh nói, tôi không có đề cập nào trong lòng, chính là đến giờ đi ngủ rồi.

Bất quá cô không có vung lắc tay hắn, tay hắn thật lớn, như bàn tay to của ông nội nắm tay cô, ôn nhu, cương nghị, khiến cô không còn sợ hãi, bất luận đối mặt nguy hiểm gì, chỉ cần có bàn tay to này nắm lấy tay cô, tuyệt đối không còn sợ hãi.

- Tôi tới nơi này gần một tháng, chưa có cơ hội đi chợ đêm, cô dẫn đường cho tôi.

Trước kia hắn tuyệt đối không tin tưởng được hắn có thể đi tới mấy nơi như thế này, không phủ nhận, nơi này quá yên tĩnh, dĩ vãng trong hắn là luôn có người xung quanh, chợt đột nhiên cái gì cũng không có, khó tránh khỏi thấy vắng lặng, thế nhưng nơi này cũng tốt, không khí tươi mát, mùi bùn đất thơm, ban ngày có thể nghe thấy chim hót gà gáy, ban đêm có tiếng ếch, còn trùng làm bạn, làm cho người ta không tự giác muốn tản bộ.

- Ngày mai tôi còn phải đi làm.

Tổng Oánh Tâm tùy ý cho hấn lôi kéo đi.

Hắng giọng một cái, hấn làm ra vẻ thần bí.

- Tôi nói cho mà biết, vừa rồi bị hù cho chết khiếp là tôi đây này, tôi chạy trốn chết lao ra, giờ cô đuổi tôi đi, tôi cũng không đi.

Tâm, cứ như vậy bị hấn lay động, kỳ thật người đàn ông này sớm biết cô đang sợ hãi thế nào.

Hấn như thế nào có thể như không đứng đắn, rồi lại cẩn thận săn sóc? Cô rất muốn hỏi hấn, hấn rốt cuộc là kiểu đàn ông nào?

- Đối với chuyện gì tôi cũng muốn tìm một người đàn ông nghiêm túc.

Bởi vì có nhiều chuyện, người có tâm sẽ có ràng buộc, mà hấn thì lại không muốn nhất là ràng buộc.

Bùm miệng lại, cô tại sao lại không cẩn thận nói ra những lời này đây?

- Phụ nữ đều cho rằng tôi là dạng đàn ông rất nguy hiểm, cô thấy thế nào?

Hấn đang thử sao? Có lẽ, hấn muốn biết, cô thích hấn như thế nào?

- Tôi đối với anh không biết nhiều, tôi không biết.

Đúng vậy, hấn là một người đàn ông rất nguy hiểm, một động tác nho nhỏ cũng nguy hiểm, từ xưa tới nay cô với hấn luôn có một bức tường thành cao rộng, nếu hấn có nhiều cơ hội xâm lấn cuộc sống của cô, cô còn có thể kiên định đem hấn nhốt lại bên trong sự kiêu kỳ của bản thân được không? Người này ngoài mặt cực kỳ anh tuấn, không có lực sát thương, kỳ thực trên trán không giấu được sự nguy hiểm cùng ngạo mạn.

Đột nhiên, Lôi Tân Dương nhú máy buồn rầu,

- Tôi phát hiện một vấn đề thực nghiêm trọng, cô ngay việc gả cho người đàn ông thế nào cũng không biết, mà tôi cưới người phụ nữ như thế nào cũng không hay.

- Không sao cả.

Bọn họ nhất định là mỗi người một ngã, biết nhiều làm gì? Không biết sẽ không sinh tưởng niệm, không có tưởng niệm, hấn dễ dàng quên hết.

- Kiểu tùy tiện này không được, không ổn, cô hỏi đi, tôi trả lời.

Tổng Oánh Tâm vô cùng thành khẩn cảm ơn hảo ý của hấn, nhưng là hiện tại cô không có một vấn đề gì.

- Cô không hỏi, tôi hỏi vậy, tại sao cô lại chạy tới chỗ này?

Hấn biết mình không nên đối với cô thể hiện sự hiếu kỳ quá nhiều, nhưng là nhìn cô cao ngạo, hấn lại càng muốn dò xét dưới lớp mặt nạ kia là gì, kỳ thực hấn cũng muốn hỏi, cô rốt cuộc là dạng phụ nữ nào?

Cô hấn là muốn nói cho hấn, cô không muốn nghĩ tới việc hiểu hấn, cô cũng không muốn đem lộ mình ra trước mặt người khác, nhưng, cô chung quy không có biểu hiện được như trẻ con, cô liền trả lời hấn,

- Lúc trước tôi muốn rời khỏi Đài Bắc một thời gian, bạn thân tôi ở đây, tôi liền đến.

- Trong nhà này còn có người nữa sao?

- Có một mình tôi.

Cô giống như vừa nghĩ ra hấn còn cầm tay mình, rút vội về, nháy mắt bốn phía quanh cô ngưng tụ một khối khí lạnh, yên lặng cảnh cáo người bên cạnh, thỉnh giữ lấy khoảng cách an toàn, bất quá, hấn hình như không phát hiện ra, nhưng cũng không cố giữ tay cô lại.

- Tôi cũng một mình, mặc dù còn có ba, nhưng sự tồn tại của ông ấy cũng như không tồn tại.

Qua một lúc lâu, Tổng Oánh Tâm đem tầm mắt dời về phía hấn, người đàn ông này thoạt nhìn có vẻ ngoài phóng khoáng không gò bó, bộ dạng tiêu sái mẽ người, nhưng là kỳ quái, cô thấy giống như một người bị bó trong cô độc.

- Một mình cũng không phải không tốt, muốn làm gì thì làm, sẽ không có ai ở bên cạnh làm nhại.

Hấn đối với cô bằng cái giọng cười mê người.

Cô nhanh chóng thu lại vẻ khác thường, thần nhiên nói một câu có lẽ muốn đi, sau đó bọn họ đi chợ đêm, hai người nói cái này cái kia một lúc đã tới.

Lôi Tân Dương chứng kiến cảnh tượng nháo nhọt trước mắt không khỏi ngạc nhiên, Tống Oánh Tâm giễu cợt hần là cái “đô thị giả”, chẳng lẽ hần nghĩ nơi này là mảnh đất hoang vu sao? Đài Bắc có, nơi này cũng có.

Phải không? Hần thực thức thời, nhanh chóng chấp tay chịu tội, hần thật sự kiến thức hẹp hòi, nông cạn, thẹn không dám, sao dám làm phiền cô tiếp, aizz, cái gì không thể ăn, cái kia nghĩ là sản phẩm nổi tiếng, cái gì cô cũng phải giới thiệu cho hần, rồi chỗ nào được giảm giá, khuya hôm nay cũng còn nhiều thứ để coi.

Nhờ vả cô nghiên cứu ẩm thực, cô tìm thứ này, kiểm thử kia, khó khăn xem có gì phù hợp, chợ đêm quả thực là chỗ cho người ta thoải mái, không phải bó chặt thần kinh.

Có thể đoán được, hai người bọn họ đương nhiên là nhét đầy một bụng đầy các thứ, bất quá, nhưng thứ này dù có gây ra chuyện gì cho chủ nhân thì chủ nhân của chúng vẫn cứ mỉm cười.

Chú giải:

* Liễu Hạ Huệ (柳下惠, 720 TCN – 621 TCN), tên thật là Triển Cầm (展禽), tự là Quý (季), người đất Liễu Hạ (柳下), nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Liễu Hạ Huệ làm Sĩ Sư, ba lần bị truất mà không bỏ nước. Có người hỏi, ông trả lời: “Lấy đạo ngay mà thờ người thì đi đâu mà không bị ba lần truất. Nếu lấy đạo cong thì hà tất phải bỏ nước của cha mẹ”. Sau khi chết, được đặt tên thụy là Huệ. Mạnh Tử khen ông là bậc thánh về Hòa (Thánh chi hòa 聖之和). Nguyễn Du trong “Bắc hành tạp lục” đã làm bài thơ viếng mộ ông.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chồng Cạn Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Rốt cục về nhà, Đài Bắc đã lâu ngày không gặp. Nơi cô nhớ nhung tha thiết mà cũng là nơi làm cho cô nhiều suy nghĩ nhất.

Mặc dù trước khi trở về đây cô đã làm tốt việc tự xác định trong lòng để bỏ qua quá khứ, lấy tâm tình hoàn toàn mới để hướng tới tương lai. Nhưng khi chân chính đối mặt chốn này thì tất cả suy tư đều nảy lên trong lòng.

- Đồ đạc của cậu so với tờ phỏng đoán vẫn còn thiếu. Nếu như là tờ thì đại khái một chủ nhật là có thể chỉnh lý xong rồi.

Lý Tử Duyệt đánh giá qua tất cả gia sản của bạn tốt. Cô biết bạn thân mình không có thói quen mua hàng bừa bãi, cho dù có động lòng cũng sẽ không hành động. Tất cả động cơ mua đồ đều là bởi vì “cần”, công ty bách hóa tiêu thụ mà gặp phải loại khách hàng như cô thì cũng bị đau đầu, nhưng không nghĩ tới cô lại thiếu đồ đến đáng thương.

- Chuyển nhà đương nhiên là càng đơn giản càng tốt, những đồ đạc có thể vứt bỏ thì tờ đều thanh lý. Tử Duyệt, thực là ngại quá, còn làm phiền cậu giúp tờ quét dọn, kỳ thật tự mình tờ cũng có thể.

Ngoài những thứ của phòng ngủ ra, cô nói với người của công ty chuyển nhà để tất cả mọi thứ ngổn ngang trong phòng khách. Có thể nghĩ tới phòng khách sẽ còn hỗn loạn hơn, nhưng bởi vì bạn tốt trước khi có việc đã dọn dẹp chỉnh lý đồ nên căn phòng thoát nhìn tương đối sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

- Không có gì, tờ chỉ là đại khái quét dọn một phen, cũng không thể để cậu sau khi trở về phải ngủ trên đồng rác được.

Lý Tử Duyệt đã bắt đầu ra tay xé đi bọc giấy, cô chính là người không chịu ngồi yên, chồng cô luôn cười cô phẫn vật vả, nhìn thấy bừa bộn là ngứa tay. Có điều với cô thì trong lúc “tiện tay” cũng là khi cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái trong lòng.

Tống Oánh Tâm đi tới ban công, trước kia ở nơi này thấy đủ các loại cây cảnh kiểu dáng màu xanh biếc, đây là niềm vui thú lớn nhất của ông nội. Nghe nói ông cùng Lôi gia gia có duyên phận bắt nguồn chính từ niềm vui với cây cỏ hoa lá. Mặc dù bọn họ đi học cùng trường đại học, hơn nữa đều là ngành kiến trúc, nhưng ông nội học thấp hơn so với Lôi gia gia hai khóa, ngẫu nhiên có cơ hội nhân dịp khoa tổ chức hoạt động trò chuyện về nghề làm vườn nên phát hiện cùng chung chí hướng, hai người bởi vậy thành bạn tâm đầu ý hợp.

Mặc dù mỗi ngày nhìn ông nội sửa sang những bồn hoa cây cảnh đẹp đẽ, nhưng cô hoàn toàn không có kế thừa phương diện yêu thích này của ông nội. Có lẽ bởi vì đối với phần hoa cỏ điểm mần cảm nên liên quan đến cây xanh cũng không có hứng thú. Bởi vậy sau khi ông nội qua đời thì cô đem những

bồn hoa này tặng Lôi gia gia. Cô biết Lôi gia gia hiểu được sự quý giá của chúng, đâu biết rằng Lôi gia gia theo sát ông nội mình mà vĩnh biệt cõi đời.

Trở lại bên trong phòng, ánh mắt vừa vặn dừng ở phòng bếp đang mở cửa, cô nhớ tới bóng lưng bận rộn của ông nội ở nơi này. Mặc dù công tác bề bộn nhiều việc, nhưng là ông luôn kiên trì tự mình vì cô nấu ba bữa cơm, ông hy vọng cô có thể giống như vẫn có mẹ, được ăn bữa cơm nóng hổi. Mỗi lần cô mang tới trường học đều dễ thấy so sánh với người khác thì thịnh soạn hơn, ngay cả bạn bè có mẹ đều hâm mộ cô.

Ở trước mặt cô ông nội luôn sáng lạn giống như ánh mặt trời, cô dĩ nhiên hoàn toàn không biết trái tim ông không khỏe. Nếu như cô có thể chú ý tình trạng sức khỏe của ông thì có lẽ ông sẽ không sớm rời bỏ cô như vậy.

Khi ông đột nhiên buông tay rời khỏi nhân gian, cô vẫn một mực tự trách mình sâu sắc. Có lẽ đây là nguyên nhân cô qua hơn ba năm vẫn còn rất khó bình phục tâm tình.

- Nếu như ở lại chỗ này quá khó thì cậu có muốn tìm chỗ ở khác không. Còn nơi này để cho thuê?

Lý Tử Duyệt lo lắng nhìn bạn mình, cô hiểu rõ nhất tình cảm Oánh Tâm cùng Tổng gia gia sâu sắc, bọn họ là ông cháu, cũng là cha con, càng là bằng hữu.

Lắc đầu, Tổng Oánh Tâm lấy lại tinh thần mà nói:

- Tổ cũng không thể cả đời đều trốn tránh, tớ hẳn là đã đến lúc đón nhận việc người thân duy nhất đã ra đi là chuyện thực.

Trên thế giới này có nhiều người là cô nhi không có thân nhân, ít nhất thì cô cũng có ông nội bảo vệ cho đến khi trưởng thành đã là rất may mắn.

- Nói như vậy không sai, nhưng cũng không gò ép chính mình.

Cô cũng không phải không biết bạn thân. Bề ngoài thoạt nhìn rất kiên cường, hình như không có chuyện gì có thể đánh gục cô, nhưng sự thực cô là người đa sầu đa cảm, cô có thể vì một con chim nhỏ bị thương mà khóc suốt mướt, cũng có thể vì một đoạn văn chương cảm động mà khóc không thành tiếng.

- Chờ tới tìm được một công việc, có mục tiêu cho cuộc sống thì sẽ tương đối khá hơn.

Cô quyết định tìm một công việc mà khiến cho mình bận rộn nhất, tốt nhất thì có thể làm thêm giờ hàng ngày.

- Tổ cảm giác được cậu hẳn là nên tìm đàn ông thật tốt mà nói chuyện thương yêu. Đúng rồi, chừng nào thì cậu cùng lão chồng cận kề kia xử lý thủ tục ly hôn?

- Sau 6 ngày nữa.

Bởi vì phải cân nhắc việc cô hôm nay vội vàng chuyển nhà, bọn họ đã ước định ngày mai đến Trường thúc thúc tiến hành việc làm thủ tục ly hôn. Nhưng mới rồi Lôi Tân Dương đột nhiên gọi điện thoại cho cô báo tạm thời có việc không có cách nào phải tự đi giải quyết, hẳn thu xếp một xe taxi đưa cô quay về Đài Bắc. Ngày bọn họ ký kết thỏa thuận ly hôn đương nhiên phải kéo dài thời hạn đến khi hẳn hoàn thành công trình.

Người đàn ông này thật đúng là kỳ quái, không phải vội vã ly hôn sao? Nhưng hiện tại, hẳn hình như không vội. Ngược lại với cô hy vọng mau chóng đẩy nhanh thủ tục ly hôn, cô thừa nhận chính mình rất sợ hãi loại cảm giác dây dưa với hẳn.

- Tổ còn tưởng rằng cái tên kia sẽ không thể chờ đợi được mà kéo cậu đến văn phòng luật sư ký tên, coi như hôm nay không phù hợp thì ngày mai cũng sẽ hành động.

- Làm việc vội vàng cũng không tốt. Hẳn cũng biết rõ dù sao tớ không có ý xấu bội ước, muộn một tuần lễ cũng không có gì mà lo lắng.

Nghĩ tới nghĩ lui, đây là nguyên nhân duy nhất mà cô có để giải thích sự thay đổi thái độ của hẳn.

- Cậu thật sự không nghĩ cùng hẳn thử xem lại sao?

Lý Tử Duyệt từng xem bài báo viết về Lôi Tân Dương trên tạp chí, hẳn lớn lên chẳng những luôn luôn chính trực, hơn nữa rất có tài hoa. Tài sản lại càng khiến người ta không thể kháng cự, cô tin tưởng có rất nhiều mỹ nhân không muốn bỏ qua mẫu chồng kiểu này. Điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là, bạn gái chưa từng có ai lâu, hẳn đối với tình cảm kiên trì hiển nhiên cực kì xui xẻo.

Tổng Oánh Tâm chỉ nói có một câu, chuyện hôn nhân này thực sự ngay từ đầu đã là sai lầm.

Kỳ thật có một việc cô một mực để ở trong lòng, Lôi gia gia tại sao không phản đối Lôi Tân Dương lấy cô? Không sai, Lôi gia gia ngẫu nhiên có nói giống muốn cô làm cháu dâu mình, nhưng Lôi gia gia thương yêu cô như vậy, đương nhiên sẽ muốn cô được hạnh phúc. Mà Lôi Tân Dương không phải cái loại đàn ông mặc cho người định đoạt, hẳn nhất định sẽ phản kháng sự sắp xếp của Lôi gia gia. Hai người bọn họ kết hợp lại thì ngay từ lúc ban đầu đã khẳng định kết quả là bi kịch, Lôi gia gia tội gì kiên trì muốn đem kết hợp bọn họ chung một chỗ?

Bất quá, cô cũng lại nhớ kỹ Lôi gia gia từng nói qua một câu “Trên thế giới này chỉ có kẻ ngu ngốc mới có thể bỏ qua đứa trẻ tốt như cháu.” Chẳng lẽ, đây lại là nguyên nhân khiến Lôi gia gia thúc đẩy đoạn nhân duyên này sao? Không, cô rất khó tin tưởng, an bài như thế chỉ là bởi vì Lôi gia gia thiên vị đối với cô, cô biết Lôi gia gia không phải một người chỉ biết ích kỷ xét theo lập trường của mình.

Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Cho dù như thế nào, cô cùng Lôi Tân Dương sau không bao lâu nữa sẽ ly hôn, đây sẽ là kết thúc.

- Trên thế giới này có rất nhiều mối nhân duyên ngay từ đầu là đúng cực kỳ, nhưng kết cục rất bi thảm. Có người lại là bắt đầu từ sai lầm nhưng kết cục lại rất tốt đẹp. Các cậu lại không cho đối phương cơ hội, như thế nào sẽ biết cả hai không phải do ông trời tác hợp cho?

- Ông trời tác hợp cho? Hai người chúng tớ không nên biến thành vợ chồng.

Tổng Oánh Tâm lạnh lùng cười một tiếng.

- Nhưng tớ có dự cảm, hẳn nhất định sẽ làm cậu động tâm.

Trong khoảng thời gian này, các cuộc điện thoại của cô nghe có không ít là liên quan đến chuyện Lôi Tân Dương. Oánh Tâm là một người tương đối trầm tĩnh kín đáo, hi vọng ẩn ở sâu trong lòng. Cô chưa từng thấy bạn mình đối với một người nào đó mà có ý kiến nhiều như vậy. Có thể suy ra, Lôi Tân Dương đối với cô mà nói đặc biệt khác hẳn, rất có thể chính cô ấy còn không phát hiện ra.

- Tớ không phải ngu dốt.

Mặc dù hẳn rất nguy hiểm, nhưng mà cô sẽ không đi trêu chọc hắn. Kỳ thật, cô cũng không có cơ hội, giấy tờ ly hôn mà kí là cô không bao giờ có thể bước vào thế giới của hắn nữa. Điều này rất thực tế, bọn họ vốn đã thuộc về hai thế giới khác nhau.

Tình yêu có thể làm cho người thông minh biến thành ngu ngốc, bất quá, Lý Tử Duyệt cũng không có uốn nắn cô. Theo tình thế trước mắt mà nói, hai người sắp chia ngã đôi đường cũng không có cơ hội phát triển tình yêu.

Không biết tại sao mà Tổng Oánh Tâm đột nhiên cảm giác được ngực có hơi khó chịu, trước hết cô khen ngợi bạn tốt đã sắp xếp đồ, sau đó bọn họ đi ra ngoài ăn một chút gì. Bởi vì khoảng cách chuyển nhà khá xa nên cô chưa tới hứng động đã dậy. Ngoại trừ bữa sáng ăn bánh bao cùng nước trái cây thì cô cho tới bây giờ vẫn không có cơ hội bổ sung thể lực.

Nghe vậy, Lý Tử Duyệt đương nhiên vội vàng dừng tay chân đang bận rộn, vấn đề nạp năng lượng quan trọng không gì sánh nổi. Bọn họ một người ăn cơm trưa muộn, một người ăn tối sớm, hai người thật vui vẻ ăn no nê thì làm việc tiếp theo càng có sinh lực.

Đến khi nhà sửa sang cũng hòm hòm, thời gian ly hôn cũng đến, Tổng Oánh Tâm hôm nay đặc biệt dậy sớm. . . Nói như vậy cũng không đúng, cả một buổi tối cô đều ngủ thật sự không yên ổn nên sau cùng quyết định rời giường thì mới 5h.

Dùng xong bữa sáng đơn giản, cô chậm bước đến công viên gần đó hưởng thụ không khí lúc bình minh, thưởng thức cảnh đất trời vừa mới thức tỉnh dậy, đây là vận động của cô mỗi ngày, cũng là thói quen ông nội lưu cho cô để hài lòng với cuộc sống. Sau một giờ thì về nhà tắm rửa kĩ càng mà vẫn chưa đến tám giờ, cô còn có thời gian lên mạng gửi lý lịch đi. Nhưng khi ngồi trước computer không đến 3 phút thì cô lại từ bỏ mà chọn đi ra ngoài đến nơi hẹn gặp.

Ba năm vừa rồi Đài Bắc đã thay đổi rất nhiều sao? Nếu có thời gian thì cô không ngại lợi dụng cơ hội ra ngoài mà thuận đường ôn lại cảnh vật nơi này. Cho nên từ bỏ việc đi nhanh, cô lựa chọn ngồi xe buýt từ từ đến luật sư Tường giải quyết sự việc.

- Tôi đang suy nghĩ liệu mình có phải đến đón cô hay không? Không nghĩ tới cô tuân thủ thời gian như vậy, thật sự là làm tôi quá cảm động.

Lôi Tân Dương đứng ở đại sảnh dưới lầu của luật sư chờ cô. Trên một lần hắn “Ngốc nghếch” ngồi ở phòng tiếp khách của luật sư chờ cô, kết quả cô không có xuất hiện, cho nên lần này hắn quyết định chờ cô đến để cùng nhau đến đó.

- Chẳng lẽ anh cho rằng tôi sẽ chạy trốn sao?

Tổng Oánh Tâm tròn mắt nhìn, đây là lần gặp mặt cuối cùng của bọn họ, hẳn cũng không thể tỏ ra phong độ đối với cô một phen sao? Quên đi, không nên kỳ vọng quá cao với hắn, mặc dù ngày đó bọn họ tại chợ đêm ở chung vô cùng khoái trá, nhưng không có nghĩa là bọn họ từ đó biến thành bằng hữu.

- Cô có khuyết điểm mất trí nhớ đến kì lạ, nếu như trở lại một lần thì cũng không có gì đáng ngại.

Đây căn bản không phải là hắn thực tâm nói, nhưng hắn cứ há mồm mà đụng tới cô liền nhìn không được “Bị coi thường”.

- Nếu như lo lắng tôi phạm vào tật mất trí nhớ thì tối hôm qua sao lại không gọi điện thoại nhắc nhở tôi?

Cô cảm giác mình thực sự ngu ngốc, tối hôm qua cô căn bản không dám để điện thoại di động rời khỏi người một bước, sau khi tắm rửa chăm chú nhìn nó, sau khi ra khỏi toilet cũng nhìn chăm chú nó, cô phỏng đoán Lôi Tân Dương sẽ gọi điện thoại cho cô, bởi vì hắn sợ cô lỡ hẹn. . . Có phải là rất buồn cười không? Sau đó thì cô đem điện thoại cất đi để tránh hắn làm phiền, nhưng cô lại tha thiết mong chờ ngóng trông hắn gọi điện, tám phần đầu óc hổng mất rồi!

- Tôi không muốn nghe cô ca cẩm.

Kỳ thật tối hôm qua điện thoại di động một khắc cũng không hề rời tay hắn, hắn nghĩ tới gọi điện thoại cho cô, không phải lo lắng cô sẽ quên đi cuộc hẹn hôm nay, mà là đơn thuần muốn nghe âm thanh của cô, muốn biết cô đang làm chuyện gì. . . Loại hành vi này là của đàn ông ba mươi hai tuổi? Cuối

cùng, hấn cố gắng nén xuống.

- Cô luôn ca cẩm với tôi.

Hấn ghét nhất chính là ca cẩm, nhưng cẩn thận hỏi tường một phen thì hình như cô thích ca cẩm.

Nhìn lại thời gian đã mười giờ, hấn nói bọn họ hấn là nên lên lầu, lúc này Tường thúc khăng định đã ngồi ở phòng làm việc chờ bọn họ. Nhưng hấn gọi cô chờ một chút, vươn tay về phía cô, cô không khỏi nhường mảy.

- Mặc dù không còn được làm vợ chồng, chúng ta có thể làm bằng hữu.

Thật kỳ quái, tại sao bước chân lại trở nên nặng nề như thế? Tựa như ngày đó, hấn hấn là nên cùng cô quay về Đài Bắc, nhưng một khắc trước khi đi thì hình như có cái gì đó níu kéo chân. Hấn thật sự không có biện pháp bước thêm một bước nên sau cùng rốt cục tìm được lí do công trình biệt thự sắp kết thúc để thuyết phục chính mình tiếp tục ở lại nơi đó giám sát.

Môi Tống Oánh Tâm khẽ giật giật, ngàn vạn lần đừng trách cô không cố động, cô thật sự là đoán không ra tên gia hỏa này đang diễn tuồng

- Không cần, chúng ta hai người, đại khái cũng không muốn cùng đối phương gặp mặt mà.

Người phụ nữ này thật sự hiểu được làm cách nào dẫm nát hấn dưới lòng bàn chân, cô cũng không thể nể mặt mũi một chút mà biểu hiện ra vẻ rất muốn cùng hấn làm bằng hữu sao?

- Cô rất không có lịch sự, nào có người nói chuyện giống như cô vậy?

- Lịch sự cũng còn nhìn đối tượng.

- Cô... phụ nữ như cô là nguyên nhân trêu chọc tôi từ nhỏ!

Chưa từng thấy nữ nhân không biết phân biệt giống như cô, đến bây giờ hấn còn chưa từng nói với nữ nhân câu đại loại như “Chúng ta có thể làm bằng hữu”. Nữ nhân với hấn chỉ có thể là chơi đùa, bọn họ chưa bao giờ là bằng hữu tâm sự nói chuyện, nhưng hấn đối với cô có vài phần khác.

- Chúng ta mau lên lầu ký tên ly hôn, tôi liền không có cơ hội trêu tức anh.

Hiện tại cô chỉ có một ý nghĩ, bọn họ trong lúc đó dây dưa không rõ thì tranh thủ làm rõ kết thúc, cô không muốn lại bị rơi vào trong hỗn loạn do hấn gây ra mà cần triển khai cho tốt công việc sinh hoạt mới.

Đúng vậy, hấn rốt cuộc đang làm trò quỷ gì? Hiện tại lên lầu kí tên xong, là sự chờ đợi đã lâu của hấn liền tuyên cáo kết thúc, tại sao còn ở nơi này dây dưa liên tu bất tận kéo dài? Người lạ nếu như không rõ ràng lắm tình cảnh của bọn họ mà thấy bọn họ trong dạng này thì người ta khăng định tưởng người vợ muốn sớm được ly hôn, còn ông chồng vẫn nghĩ biện pháp trì hoãn không ký tên.

Lúc đến, hấn hấn là nên gõ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm mà kết thúc mọi việc giữa hai người, nhưng có một việc cần nói rõ ràng trước

- Tôi sẽ mua nốt nửa quyền biệt thự, cô không có ý kiến chứ?

- Tôi không phải Công Chúa, người bình thường đi làm không tiện ở nơi đó, anh muốn thì lấy đi.

Mặc dù giọng điệu của Tống Oánh Tâm làm hấn nhìn không được mà nhú mảy, nhưng tình huống như thế với hấn mà nói là chuyện tốt, cô sẽ không cùng hấn cò kè mặc cả nên có thể dễ dàng xử lí xong chuyện này.

Rốt cục khi đi đến thang máy để rồi hấn sẽ hỏi phục thân phận quý tộc độc thân. Nhưng không hiểu sao sự khó chịu làm bước đi vẫn không có cách nào nhẹ nhàng, mà người đang lảng lảng đi theo phía sau tựa hồ không phát hiện chút nào. Bởi vì bước chân của cô cũng bất tri bất giác bắt đầu nặng trĩu.

Đi vào phòng làm việc của luật riêng của Lôi gia, hai người bọn họ lại như rất ngấm hiểu đồng thời lên tiếng, đối với người đàn ông cười khanh khách phía sau bàn làm việc chào hỏi:

- Chào chú Tường.

Tường thúc mời hai người bọn họ ngồi xuống, cũng không bảo trợ lý đưa tới hai chén cà phê. Ông lấy ra văn bản ly hôn đã soạn thảo xong

- Dựa theo lệ thường, tôi phải xác nhận lại một lần, hai người có muốn nghĩ lại lần nữa?

- Chúng tôi đã quyết định.

Thật sự là rất ngấm hiểu, hai người nhìn không được liếc mắt nhìn đối phương, Lôi Tân Dương lập tức bổ sung một câu

- Hôm nay chúng tôi còn muốn thuận tiện xử lí quyền làm chủ biệt thự.

- Hai người các người đều không muốn tiếp tục cuộc hôn nhân này, tôi tôn trọng quyết định của cả hai. Nhưng ở đây có một việc tôi phải nói rõ trước

với cả hai người.

Lôi Tân Dương lập tức nghe thấy tiếng chuông báo động trong đầu vang lên rung trời, Tổng Oánh Tâm cũng ý thức được tình huống có gì không đúng lắm, hai người đồng thời bất an mà hỏi:

- Chuyện gì?

- Di chúc về biệt thự Dương Minh Sơn, kỳ thật Lôi lão gia ở phía sau lại bổ sung thêm một phần phụ lục khác. Hai người phải đồng thời ở trong biệt thự đây ba tháng mới có được quyền xử trí cùng quyền mua biệt thự.

Có thể nghĩ, phản ứng của bọn họ chỉ có thể dùng hai chữ kinh ngạc để hình dung. Tường thúc định làm trò đùa dai với bọn họ sao? Đương nhiên không phải, thúc thoát nhìn là luật sư cẩn thận tỉ mỉ chuyên nghiệp, như vậy, có thể nào mà làm loại chuyện này được? Tại sao lúc ban đầu tuyên đọc di chúc không có nói đến phần phụ lục này?

- Tôi chỉ là y theo chỉ thị Lôi lão gia, ông yêu cầu tôi sau khi quan sát hai người ba năm mới quyết định có hay không cần công bố phần phụ lục này. Nếu như ban đầu sau khi công chứng kết hôn, cả hai cũng như vợ chồng khác mà thực hiện nghĩa vụ vợ chồng thì phần phụ lục này liền coi như không có. Nhưng tôi từ bác Hạ mà biết được, ba năm vừa rồi cả hai căn bản là mỗi người có cuộc sống riêng.

Lôi Tân Dương gắt gao nhăn mày, hẳn một mực coi sự bố trí của ông nội là trò trẻ con, đơn giản không cần đầu óc cũng có thể hóa giải. Không nghĩ tới lão họ lý kia ở phía sau còn giấu con bài, hẳn thật sự rất sợ ý!

- Tường thúc, nếu như vô điều kiện đem một nửa quyền sở hữu biệt thự còn lại chuyển nhượng cho Lôi Tân Dương thì tôi cũng phải ở nơi này ba tháng sao?

Đối với cô mà nói, cô đón nhận di sản Lôi gia gia để lại cho cô. Nhưng mà xử trí như thế nào, quyền quyết định này nằm trong tay cô, mà phương pháp xử trí của cô chính là hai tay dâng trả vô điều kiện.

Đột nhiên quay đầu lại, Lôi Tân Dương không giải thích được tro mắt nhìn Tổng Oánh Tâm. Mặc dù cô vừa mới nói câu “Anh muốn thì lấy đi”, nhưng cô gả cho hẳn không phải chính là vì để được một nửa gia tài. Sao lúc này như thế nào mà có thể tiêu sái nói muốn cho cho hẳn? Người phụ nữ này rốt cuộc đang đùa trò hề gì đây?

- Cô tính toán xử trí như thế nào quyền bán một nửa tài sản còn lại đương nhiên do cô quyết định. Nhưng, đầu tiên cô phải được quyền xử trí, nếu không, cô nhiều nhất chỉ là chủ nhân trên danh nghĩa một nửa biệt thự mà thôi.

Hiện tại, làm sao bây giờ đây? Tình huống rất rõ ràng, nếu như cô cùng Lôi Tân Dương không muốn ở chung trong biệt thự trên ba tháng như đã nói thì bọn họ vẫn còn bị kẹt ở trong ván cờ.

- Hai người trước tiên vẫn có thể xử lý thủ tục ly hôn, còn như quyền giải quyết tài sản thì cứ từ từ xử lý sau.

“Sau ba tháng chúng ta lại ly hôn.” Đừng nói giỡn, dưới tình huống này làm thế nào có thể ly hôn được? Nếu như Tổng Oánh Tâm không phải là vợ của hẳn, liền không thuộc về việc hẳn quản. Cô giống như một quả bom không hẹn giờ, vạn nhất cô cầm một nửa quyền tài sản muốn hòa hợp với hẳn, bản thân chẳng phải chịu để cho cô đè nén?

- Tường thúc, thực ngại quá, hai người chúng cháu muốn bàn bạc trước một phen.

Tổng Oánh Tâm lời kéo tên gia hỏa tự tung tự tác nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc. Hai người đi tới đầu cầu thang không ai quấy rầy để tiến hành thảo luận.

- Ly hôn là ly hôn, việc quyền tài sản là vấn đề quyền tài sản, tại sao muốn nói nhập làm một?

Người phụ nữ này thật sự rất dễ làm người khác tức giận, cô vội vã muốn phân rõ giới tuyến hẳn sao?

- Nếu muốn ở cùng dưới mái nhà, chúng ta vẫn nên giữ lại danh nghĩa vợ chồng thì tốt hơn.

Cô càng muốn ly hôn, hẳn liền nguyện không muốn để cô được như ý.

- Biệt thự có bác Hạ cùng di Hồng, còn có một di mỗi ngày vào trong đó quét dọn, chúng ta nếu như không phải vợ chồng mà lại ở cùng dưới mái nhà cũng chẳng phải không rước lấy tiếng chê.

- Không nghĩ tới cô lại hiểu tình trạng biệt thự rõ ràng đến như vậy. Có điều tôi không thích người không tôn trọng biệt thự của tôi cứ thoáng đến thoáng đi. Cho nên không thể làm gì khác hơn là mời tiếp tục làm vợ của tôi.

Lôi Tân Dương đối với cô nhếch miệng cười, bộ dáng thoát nhìn giống như đứa trẻ đang làm chuyện nghịch ngợm xấu thói.

Tổng Oánh Tâm dở khóc dở cười, lập trường hai người bọn họ hình như hoàn toàn đúng, cô vội vã ly hôn, hẳn lại tuyệt không vội vàng.

- Tôi sẽ đem quyết định của chúng ta nói cho Tường thúc. Cô có thể quay về đi thu thập hành lý, sáng ngày mai sau mười giờ tôi sẽ đến đón cô, chúng ta ngày mai lại gặp.

Tâm tình của hắn vô cùng khoái trá, huyết sáo mà quay lại phòng làm việc của Tường thức.

Kỳ thật, bọn họ ly hôn hoặc không ly hôn căn bản không có khác biệt, cô cũng không thèm để ý khi nào ly hôn. Thực sự khiến cô nóng lòng bất an là bọn họ phải ở cùng dưới mái nhà, nhưng lại còn dưới danh nghĩa vợ chồng. Cô không có biện pháp đơn thuần để hắn trở thành “Bạn cùng phòng”, quan hệ giữa bọn họ trong lúc đó khó tránh khỏi sẽ lâm vào tình trạng ràng buộc chặt hơn.

Thời gian ba năm cũng đã trôi qua, thời gian ba tháng đương nhiên cũng sẽ qua, cô làm gì mà phải sợ hãi như vậy? Được rồi, cô thừa nhận, người đàn ông này khiến trong lòng cô sinh ra hỗn loạn. Trực giác phụ nữ nói cho cô hắn là nên né tránh hắn, nếu không tâm của cô sẽ bị người này hoàn toàn chiếm cứ. . . Thực sự là buồn cười, như thế nào lại thành ra như vậy? Không phải là cô đã sớm tống hắn vào một thế giới khác, như thế nào còn có thể ngốc nghếch động tâm đối với nam nhân này?

Đừng hoảng hốt, đừng loạn, chuyện gì cũng đều chưa phát sinh, đầu óc cô cũng không ngừng nghĩ đông nghĩ tây. Đây căn bản là hù dọa chính mình, công việc của cô bề bộn vô kể, nói không chừng có muốn gặp mặt hắn cũng đều rất khó, cô thật sự không cần phải coi chuyện nghiêm trọng như vậy. . . Đừng vậy, chuyện gì cũng sẽ không thể phát sinh!

Trong vòng mười ngày chuyển nhà hai lần, có thể nghĩ cô mệt đến đâu, dưới tình huống này đương nhiên là một khi nằm xuống sẽ chìm vào giấc ngủ. Nhưng ở trên giường cô lăn qua lật lại một giờ vẫn còn không thấy buồn ngủ, đây là bởi vì Lôi Tân Dương an bài cô ở phòng nghỉ của khách, lại đứng là nơi trước kia cuối tuần ông nội mang cô tới đây, ngủ lại.

Cô nhớ khi từ năm thứ ba lên năm thứ tư đại học, thân thể Lôi gia gia đã bắt đầu xuất hiện một số hiện tượng. Nhưng Lôi gia gia kiên trì không muốn làm kinh động bất luận kẻ nào, ông không muốn lợi dụng sức khỏe của mình mà “Uy hiếp” thân nhân quây chung quanh bên người. Ông nói không thích sự quan tâm không phải xuất phát từ tự nguyện. Nhưng mà ông lại yêu cầu ông nội cô cuối tuần ngày nghỉ mang cô tới nơi này làm bạn mình cho nên cuối cùng, ông nội cùng cô cuối tuần ngày nghỉ cơ hồ đều ở chỗ này.

Mặc dù Lôi gia gia có con, có cháu, nhưng cô cho tới bây giờ chưa từng thấy con của ông. Còn như Lôi Tân Dương, ngoại trừ lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn thì chỉ có mấy lần nhìn thấy hắn từ xa. Nhưng mà cô xem ra sự quan tâm của hắn đối với Lôi gia gia thì ngay cả tiêu chuẩn đứng vòng ngoài đều không đạt.

Cô biết Lôi gia gia là người rất bá đạo, rất độc đoán. Đối xử cùng nhị tỷ, con cháu với nhau cũng không tốt. Nhưng cho dù nói như thế nào thì bọn họ đối đãi lạnh nhạt như vậy với một lão nhân gia thật sự quá kém.

Nếu ngủ không yên, thì đi ra ngoài hóng mát một chút. Cô thích nhất nơi này đêm khuya yên tĩnh, bởi vì có thể nghe thấy âm thanh thiên nhiên vọng lại, đó là âm thanh rất đẹp. Gió hiu hiu thổi, côn trùng tấu nhạc, cành lá xào xạc, mọi thứ như lắng đọng thật sâu. . . Cứ như vậy, Tổng Oánh Tâm rất tự nhiên đi đến vườn hoa, trước mắt không khỏi hiện lên hình ảnh một hồi nướng thịt ngày đó ở chỗ này.

“Tâm Tâm nha đầu, sau này cháu ở nơi này có được hay không?” Lôi gia gia tha thiết mong chờ nhìn cô.

“Được, nhưng chúng ta trước tiên là nói cho rõ, cháu không muốn tới nơi này làm việc. Cháu không biết nấu cơm và lau dọn đâu.” Cô hầu như chưa cùng Lôi gia Gia nói qua đến hai chữ không tốt, cô biết Lôi gia gia chỉ có một khát vọng lại được quan tâm “Tiểu hài tử”, ông cũng không phải thật sự có ý tứ kia.

Nghe vậy, Lôi gia gia ha ha phá lên cười.”Tâm Tâm nha đầu chính là cục cưng của ta, ta như thế nào có thể để cháu tới nơi này làm việc cực nhọc? Cháu tới làm cháu gái của ta thì tốt lắm.”

“Thế này chỉ sợ có điểm phiền toái nhỏ, nếu như cháu tới nơi này làm cháu gái Lôi gia gia thì ông nội của cháu nhất định sẽ mỗi ngày lấy lệ rửa mặt.”

“Đúng đó, ta không thể cùng bạn tốt đoạt cháu gái được. Vậy cháu đảm đương việc làm cháu dâu của ta thì tốt lắm.”

“Lôi gia gia thực sự thích nói giỡn.”

Muốn nói lại thôi, Lôi gia gia xoa xoa đầu của cô, tâm tư lập tức chuyển dời đến bề mặt của tảng thịt bò đang nướng trên than. Ông bảo cô không nên nướng quá chín, ông thích tảng thịt bò tái có điểm chút tơ máu.

Đó là cảnh đã rất xưa, nhưng lại hiện rõ ở trong trí nhớ của cô.

Lúc này, cô lần đầu tiên nhìn thấy cây cỏ thụ của Lôi Tân Dương. Lúc ấy cô đang ở một phía khác, cô tìm nó đã lâu nên vốn chuẩn bị từ bỏ. Sau đó lại được nghe tiếng gió gọi lên âm thanh xào xạc nên rốt cục phát hiện ra nó.

Ngoài chuyện này ra thì nơi này còn phát sinh một chuyện khác càng quan trọng, đó là cô cùng Lôi gia gia chơi trò chơi đoạt bảo.

Lôi gia Gia có một dàn nhạc thủy tinh Mickey Mouse vô cùng xinh đẹp, đó là vật kỉ niệm Lôi gia gia mua từ Praha (Thủ đô của nước Séc) về. Lần đầu tiên nhìn thấy cô liền đã yêu thích. Nhưng mà cô chỉ dám chảy nước miếng thèm thuồng chứ không có can đảm thỉnh cầu Lôi gia gia cho cô. Nhưng bộ dáng chảy nước dãi của cô đã sớm rơi vào trong mắt Lôi gia gia, bởi vậy Lôi gia gia đề nghị cùng cô chơi trò chơi đoạt bảo. Ông bảo cô đem dàn nhạc này thử giấu đi, bất cứ một góc nhỏ nào trong biệt thự cũng có thể. Nếu như trong vòng một tháng mà ông không tìm ra thì phần kho báu này liền thuộc về cô.

Tại sao cô lại lựa chọn cái cây này làm chỗ cất giấu? Cô cũng không biết, nhưng khi cô lựa chọn địa điểm giấu kho báu thì nơi này cũng rất tự nhiên nhảy

vào trong óc. Có lẽ là nơi này đã làm cho cô có được kỉ niệm mãi không quên, thiếu nữ ôm ấp tình cảm rung động và mất đi chính đã phát sinh ở chỗ này .

Vài ngày sau, gia gia khẩn cấp phải vào viện thì chuyện này bị bỏ ra khỏi đầu. Sau đó gia gia ốm bệnh không dậy nổi, liên tiếp trở tay không kịp cùng bệnh ròn nên cô cũng không còn cơ hội bước vào nơi này, đương nhiên cũng không còn cơ hội quan tâm phần kho báu này.

Trải qua hơn ba năm, kho báu kia vẫn còn ở nơi này sao?

Tổng Oánh Tâm ngay tại chỗ tìm một tảng đá làm công cụ khai quật, bởi vì ngại làm phiền nên lúc ấy cô không có chôn thật sự sâu.

- Cô vội vàng cái gì vậy? Muốn tôi hỗ trợ sao?

Trong lòng cả kinh, cô đột nhiên nhảy dựng lên quay người trở mắt nhìn Lôi Tân Dương ngồi ở trên sân phơi hình bán nguyệt. Hắn lười nhác ngồi ở trên ghế mây, trong tay cầm một chén rượu đỏ, hai chân duỗi thẳng gác lên bàn nhỏ hình tròn. Bộ dáng kia thật sự là gọi cảm cực kỳ, nhưng tên gia hỏa đến ngồi ở nơi này từ lúc nào?

- Anh không biết rằng nửa đêm dọa người nếu không cẩn thận sẽ làm trái tim người ta tê liệt sao?

Mắt nháy nháy, Lôi Tân Dương trông vô tội, so với cô thì đến đây sớm hơn. Chính cô ta không biết đang suy nghĩ chuyện gì nên không có chú ý tới, nếu không có lo lắng hù dọa cô thì hẳn vẫn còn mừng rỡ làm “kẻ theo dõi” mà không phải lên tiếng cảnh báo.

Không để ý tới hắn, Tổng Oánh Tâm lại ngồi xổm xuống dùng hòn đá đào bới. Một lát sau có người gia nhập hàng ngũ của cô, Lôi Tân Dương không biết từ nơi nào lấy ra cái xẻng nhỏ.

- Nơi này có kho báu gì vậy? Đào được thì chia cho tôi một nửa chứ?

Loại chuyện như thế này sao lại phát sinh với hắn? Nửa đêm cô không ngủ được, ngồi xổm ở chỗ này đào đồ. . . Hắn hôm nay đại khái uống lộn thuốc. Bằng không, bình thường nằm ở trên giường không được một phút đồng hồ liền đã ngủ thiếp, như thế nào lại đột nhiên mất ngủ đây?

Cô liếc mắt nhìn ngang, người đàn ông này thật sự là kỳ quái. Hắn không phải nói cô chuyên môn từ nhỏ đề nén hắn sao? Làm sao không cách xa cô một chút? “Tôi không có bảo anh hỗ trợ, kho báu của tôi tại sao phải chia cho anh một nửa?”

- Nói như vậy, nơi này thật sự có kho báu.

Hắn hưng phấn như thấy kho báu ngay trước mắt, xẻng trên tay càng thêm cố gắng ấn mạnh.

- Đây là nhà tôi, tôi không biết nơi này có kho báu, cô làm sao mà biết?

- Anh không có hứng thú biết.

- Cô còn chưa nói ra thì làm sao biết tôi không có hứng thú?

- Anh đối với chuyện của Lôi gia gia từ trước đến giờ không có hứng thú gì cả.

Kho báu này có liên quan đến ông nội? Điều này có phải chứng tỏ cô cũng rất quen thuộc? Đây là đương nhiên, tuy nói gia gia là bởi vì nợ tiền ông nội của cô, bởi vậy đem một nửa quyền tài sản ở đây để lại cho cô. Nhưng tòa biệt thự này là nhà mà ông mình đặc biệt làm cho bà của mình. Ông không có khả năng tùy tiện đem nơi này giao cho người ngoài, cô cùng ông mình nói vậy rất thân cận.

- Tôi hiện tại có hứng thú.

Tổng Oánh Tâm muốn hắn trước cứ đào kho báu đã rồi hãy nói. Sau vài phút, bọn họ liền thấy cái hộp gỗ chứa châu báu, cô ngồi xổm ngay tại chỗ mở hộp châu báu ra. Từng món thủy tinh bên trong đều dùng ni lông có bọt khí bảo vệ. Cô lấy trong đó ra một cái rồi đưa cho Lôi Tân Dương, hắn dựa vào cô ngồi xuống, dè dặt mở ni lông bọt khí ra. Sau đó, cô nhẹ nhàng nói đến chuyện tìm kho báu của mình cùng Lôi gia gia ngày trước.

- Đây là vật kỷ niệm ông nội của tôi thích nhất, không nghĩ tới ông lại nguyện ý đưa.

Giờ khắc này hắn đột nhiên có một loại cảm giác, cô đã sớm từ trước xâm nhập thế giới của hắn .

Không sai, cô vẫn luôn biết đây là vật kỷ niệm Lôi gia gia thích nhất . Đây là nguyên nhân cô không có mở miệng xin Lôi gia gia, mà chính là sau này Lôi gia gia chủ động đề nghị trò chơi tìm kho báu. Có lẽ ông đã hạ quyết tâm từ bỏ những thứ yêu thích, Lôi gia Gia thật sự rất thương yêu cô. Nhưng, tại sao ông muốn đem cô đi vào thế giới của Lôi Tân Dương?

Cô có thể vĩnh viễn đều đoán không ra suy nghĩ của Lôi gia gia. Nhưng có thể khẳng định chính là, Lôi gia gia nguyện ý đem phần báu vật này giao cho cô, đó là bởi vì ông biết cô sẽ quý trọng chúng.

Chương 4

Đây là thế giới của hắn, hắn nghĩ hắn cùng Tống Oánh Tâm không hề có một chút liên hệ nào, không nghĩ rằng cô sớm xâm lấn nơi này, điều này làm cho hắn bối rối, hắn không thích, thực sự không thích!

Tâm tình phiền muộn, đương nhiên muốn uống rượu giải sầu, cần thêm cả mấy tên bạn hữu, nhưng là ——

“Sorry, thư ký tìm tôi, tôi phải quay về văn phòng đây.” Diêm Nhược Thiên chưa ngồi ảm mộng đã phải đi.

Được rồi, bởi vì họ ở quán bar trong khách sạn nhà họ Diêm uống rượu, Diêm tổng tài có việc đứng lên cũng là đúng.

Bất quá, đây là tình hình gì đây?

“Thật ngại quá, mẹ tôi mới gọi điện nói nếu không về nhà ngay bà sẽ đoạn tuyệt quan hệ với tôi.” Lục Hảo Doãn cười khổ khi vừa kết thúc cuộc điện thoại, bị mẹ hắn ném boom như thế, không tới 3 phút sớm đã rời đi.

Quá đáng quá rồi, hắn cho tới bây giờ mới biết mình không có giá trị như vậy!

Sớm biết thế đã ở lại văn phòng làm nốt bản thiết kế, nhưng hiện tại không có chút lòng dạ nào, làm sao bây giờ?

Hay là tìm đàn bà giết thời gian?

Quên đi, hiện tại hắn không có tâm tình để gặp gỡ bất kỳ ai, tốt nhất nên về nhà ngủ.

Chính là, nửa giờ sau về tới biệt thự, từ phòng bếp truyền tới một trận hương thơm, hắn mới nhớ giờ là bữa tối.

Hắn đã bao nhiêu lâu không được người thấy mùi thơm thức ăn trong nhà?

Sau khi bà nội qua đời, ông nội vốn đã bận rộn giờ lại càng bận rộn, ông không về nhà ăn cơm, khi đó hắn vừa lên trung học, ông nội xếp lịch học cho hắn từ thứ hai tới chủ nhật không có nghỉ, ngoài học ở trường còn có học thêm, ông nội yêu cầu hắn nói được ít nhất ba thứ tiếng nước ngoài, mặt khác còn có lịch dạy học nhạc. Có thể nói hắn có một cuộc sống thời trung học “muôn màu muôn vẻ”, duy nhất không được hưởng thụ sự ấm áp của gia đình.

Học lớp 11 xong, vì giỏi nên được thăng cấp hắn lên đại học, năm thứ nhất hắn ở trong kí túc xá của trường, sau một thời gian thì ra ngoài ở trọ.

Cuối tuần có dịp nghỉ thì hắn sẽ về nhà, nhưng ông nội không ăn cơm nhà, hắn không muốn làm phiền di Hồng, bởi vậy luôn ăn mì tôm, bằng không thì ra ngoài ăn. Lên năm thứ 2, việc học càng ngày càng nặng, khi nào ở nhà có việc phải tập trung thì mới về, khi này thì bọn họ đều ra khách sạn giải quyết vấn đề ăn uống.

Cho đến lúc du học trở về, hắn với nơi này ngày càng có một khoảng cách lớn, đương nhiên không còn cơ hội ngửi mùi thơm của đồ ăn.

Đây là đang nằm mơ sao?

Tự cầu vào mặt mình một cái, ái đau, hắn biết, đây không phải mơ, vào lúc này, hắn nhìn thấy Tống Oánh Tâm bung một bát thịt bò hầm đậu đi ra phòng bếp, cô đeo tạp dề, rất xinh xắn, hại tim hắn bất ngờ không phòng ngự đập loạn một nhịp.

- Anh trở về đúng lúc đấy.

Tống Oánh Tâm đặt bát thịt bò xuống bàn ăn.

Nhiều mày, hắn nhớ lại vẻ hào sảng của mình, liền huyết sáo, chạy tới bên bàn ăn nhỏ dãi:

- Thật ngoài sức tưởng tượng, cô lại xuống bếp sao.

- Ăn nhà hàng mãi được sao, tôi làm sao không xuống bếp được đây? Nhưng không nghĩ tới, nấu đồ ăn ra có phù hợp với khẩu vị của người khác không, bất quá từ nay anh yên tâm, di Hồng sẽ giúp tôi, có lẽ sẽ khá hơn một chút.

Cô thật sự không chịu nổi cả ngày không có việc gì làm, chỉ có thể đợi ở nơi này trong lúc không có công việc gì, tính toán một hồi, cô cảm thấy nên tận dụng thời gian này để cải thiện tình hình nấu ăn, tin tưởng có di Hồng làm giáo viên hướng dẫn, ba tháng sau, cô dọn “mâm cơm” là đều không phải suy nghĩ.

Lúc này mùi vị hay chất lượng không còn bị tính toán nữa, hắn giống như một đứa trẻ tham ăn cầm một miếng thịt bò nhét vào miệng, mùi vị thật sự là

ngây người!

Than một tiếng, cô không nhận được mắg,

- Anh là trẻ con sao? Không biết trước khi ăn cơm phải rửa tay à?

Tuy rằng bị mắg nhưng hấn vẫn cười phì phì, đã lâu rồi hấn không có tâm tình khoái trá như thế này, thế nên, sau khi ăn cơm no, còn chủ động cầm tay Tống Oánh Tâm ra bên ngoài tản bộ.

- Tôi ăn nhiều quá, bụng như Trư bát giới vậy.

Hấn hôm nay ăn nhiều gấp đôi bình thường, thật sự đã lâu, hấn mới được hưởng thụ bữa cơm thế này, bất tri bất giác ăn, thiếu chút no vỡ bụng.

- Vậy chân anh nên cần cù thêm một chút, đi này giờ, cũng đỡ hơn.

Cô thừa nhận, chứng kiến hấn ăn bữa tối ngon lành thế, cảm giác trong lòng rất vui vẻ, công cô vất vả không uổng phí... giống như quá để ý hấn, chẳng lẽ cô thật sự đem mình thành vợ hấn sao? Không, không phải, chính là khi nhìn thấy hấn, cô không nhận được nhớ tới về cô độc xuất hiện trên người hấn đêm hôm đó.

- Ngày mai cô có còn xuống bếp không?

Lôi Tân Dương ra vẻ lơ đãng hỏi, nhưng là kỳ vọng đang chùng lại nơi lồng ngực.

- Tôi đương nhiên sẽ tiếp tục cố gắng, bằng không, tài nghệ nấu ăn khi nào mới tiến bộ đây?

Lặng lẽ nhà ra kỳ vọng, hấn đùa cợt nói:

- Cô chuẩn bị mở nhà hàng ăn sao?

Thật buồn cười, cô hao tâm tổn trí lắc đầu với hấn.

- Chẳng lẽ chỉ mở nhà hàng mới cần luyện tay nghề nấu ăn sao? Sau khi kết hôn lập gia đình, tôi sẽ hằng ngày phục vụ chồng mình ăn uống, nếu mà chồng tôi một mực ăn nhà hàng, không ăn đồ ăn tôi nấu, chẳng phải tôi là một người vợ thất bại sao?

Hấn rất khó chịu! Bọn họ còn chưa ly hôn, cô đã nghĩ tới chuyện tái hôn, người phụ nữ này thật biết cách chọc tức hấn. ... Ha, hấn tức giận làm chi? Ba tháng sau bọn hấn mỗi người một ngã, cô đương nhiên có quyền đi tìm một người đàn ông khác để xây dựng hạnh phúc gia đình... Đáng giận! Hấn tuyệt nhiên không thích viễn cảnh này!

- Cô chớ quên, hiện tại cô vẫn là vợ tôi, cô hấn là nên quan tâm dạ dày của tôi.

Bất kể như thế nào, chuyện ba tháng sau là của ba tháng sau, lúc này cô còn ở trong phạm vi quản lý của hấn, hấn có quyền yêu cầu cô.

- Yên tâm, muốn quên một người chồng “cận bã” như anh thật không dễ dàng.

Mặc dù là “ông chồng cận bã”, nhưng hấn sẽ ghi nhớ, người phụ nữ này thật sự sẽ tìm cơ hội đền bẹp hấn.

- Tống tiểu thư sao? ông lão đi sát bên họ đột nhiên dừng bước quay đầu lại: – Đã lâu không gặp!

- Vương bá bá ông khỏe chứ, đã lâu không gặp ạ!

Tống Oánh Tâm mỉm cười đáp lễ.

Ai nói cho hấn biết, chuyện gì đang diễn ra ở đây? Lôi Tân Dương nghi hoặc nhìn màn đối thoại của hai người, hấn đối với ông lão này có ấn tượng, lái xe về hoặc rời khỏi biệt thự sẽ thấy, có thể nào ông lão cùng Tống Oánh Tâm lại như quen biết đã lâu vậy?

Vấn đề này không có đạt được giải đáp, người thứ hai, thứ ba, thứ tư... Những cái tên tiếp nối nhau nghĩ ra, không thể nào, hấn phát hiện những hộ gia đình xung quanh cơ hồ đều biết cô, mà hấn từ đầu tới đuôi chỉ có thể lẳng lặng đứng ở bên cạnh chăm chú nhìn cô.

Hấn không muốn mình là một kẻ ngu ngốc, nhưng lại không rời mắt khỏi cô, cô nói chuyện ngọt ngào mê người, người phụ nữ này thực là Tống Oánh Tâm sao?

- Không nghĩ cô tới nơi này lại được hoan nghênh như thế.

Tối hôm nghe chuyện cô tìm báu vật ở đây, sáng sớm hôm sau hấn nhin không được hỏi chuyện bác Hạ trước kia cô ở đây thế nào, nói thực ra, hấn ghen tị với cô, từ trước đến nay, ông nội vốn kiên định cũng vì cô mà trở nên mềm dịu, hấn cũng ghen tị với ông nội, ông lão kia sao có thể được cô ôn nhu săn sóc, làm bạn. Đồng thời ở nơi này hấn có một cảm giác mát mát, vì gì mà mình lại bỏ qua một đoạn thời gian như thế?

- Phần lớn mọi người ở đây rất thân thiết, người Đài Loan chúng ta rất trân trọng tình cảm, nếu như anh nguyện ý dừng lại nghe vài lời họ nói, anh cũng sẽ

được hoan nghênh.

Kỳ thật, cô làm sao hiểu được hết những gì người ta nói? Nhưng là kiên nhẫn nghe người ta trò chuyện, hợp thời mỉm cười gật đầu, người ta gặp cô sẽ tự nhiên mỉm cười lại.

- Cô có thể thân thiết với bọn họ, vì sao đối với tôi thì không?

- Nếu có ai đó luôn nghi ngờ sự thành tâm của anh, anh sẽ đối xử thân thiết với họ sao?

Cô không tự giác né sang một bên tránh ánh mắt hắn.

- Bởi vì tôi luôn hoài nghi cô sẽ bỏ chạy, cô liền lãnh đạm với tôi, là thế phải không?

Không đúng, hắn cảm giác cô có “thành kiến” với hắn, không có ý thân với hắn.

- Tôi vốn cần một thời gian ở chung, từ từ thân thiết.

Quả thật như thế, lần đầu tiên gặp lại, cô không muốn vội thân thiết, chỉ biết, cô thực sự đề phòng hắn.

Đột nhiên bước đi, nếu tiếp tục vòng quanh đề tài này, cô lo lắng sẽ không giấu được tâm tư của mình, sợ dĩ giữ khoảng cách đối với hắn, là đề hắn không làm cô bị dao động, người đàn ông này thật sự quá nguy hiểm!

- Chúng ta chạy thôi, như thế dễ dàng tiêu hóa hơn.

Tức thời biết cô có ý thay đổi chủ đề, Lôi Tân Dương cũng không có ý truy cứu tiếp, bởi vì càng muốn đào móc, chính là càng thâm nhập thế giới nội tâm của cô, tạm dừng tại đây là sáng suốt nhất. Kỳ thật, chuyện Tổng Oánh Tâm xa cách đối với hắn mà nói là chuyện tốt, không có cơ hội thân thiết, không có cơ hội hiểu cô thấu đáo, ánh mắt hắn mới có thể dời khỏi cô.

Hắn từng nghe qua một câu nói — “Muốn chiếm được một người đàn ông thì trước hết cần chiếm được dạ dày của họ.”

Trước kia hắn dè biiu, hiện tại mới cảm nhận được ma lực sâu xa của lời này, bởi vì giờ phút này hắn như đang rơi vào cạm bẫy, nói rõ một chút, hắn thấy thích việc về nhà ăn tối, dạ dày của hắn đã bị Tổng Oánh Tâm tóm gọn.

Bản thân biết phải ngăn lại sự tình này phát triển thêm nữa, nhưng mà vô lực phản kháng.

Dùng xong bữa tối, hai người cùng nhau đi dạo trong cảnh chiều tối, cô một câu, tôi một câu múa mép khua môi, cuối cùng là chúc ngủ ngon, trở về phòng, sau đó tắm táp thoải mái, làm chuyện riêng của bản thân, nhưng là, đại não kia không nghe lời hắn, si ngốc nghĩ tới thân ảnh của cô.

Hắn không thể không hoài nghi bản thân mình, tuy rằng cô luôn keo kiệt nụ cười với hắn, nhưng hắn lại nhớ từng phút từng giây bên cô... Thực sự là trúng tà!

Cười lớn, Lôi Tân Dương hắn làm sao có thể dễ dàng để người khác định đoạt? Không được, hắn lập lời thề, từ hôm nay trở đi, hắn quyết tâm từ bỏ cô, nhưng là 9h tối, khi hắn từ phòng tắm đi ra, hắn thật muốn gặp một trở ngại...

Thật sự là uể oải!

Một môi cảm khăn bông lau tóc, hắn đắm chìm vào màn đêm ngoài ban công, sự yên lặng bao trùm bốn phía, nhưng bỗng xuất hiện tiếng chuông nhẹ, tiếng nói, tiếng cười, tuy không nghe rõ ầm nhưng hắn có một cảm giác không thoải mái.

Tầm mắt phóng từ lầu ba xuống hoa viên phía trước, đầu tiên là nhìn thấy Tổng Oánh Tâm, điều này không có gì ngạc nhiên, bởi vì tiếng cười kia 100% là xuất phát từ phía cô, nhưng khi hắn nhìn rõ hai người đang ở nói chuyện với cô thì mắt hắn thiếu chút nữa rớt xuống đất.

Mắt mở to lần nữa, hai người này cấu kết với vợ hắn khi nào? Huynh đệ thề từ, không thể chấp nhận được, hai người kia sao có thể làm thế?

Không biết có phải sự tức giận của hắn khiến cho bầu không khí xung quanh bị cái biến hay không, Lục Hạo Doãn phát hiện hắn, tao nhả hơi tay chào, hai người còn lại lập tức quay đầu nhìn hắn.

Sự việc này thực khiến người xem không vừa mắt, ba phút sau, hắn phát hiện mình đã gia nhập hàng ngũ cùng bọn họ.

- Làm sao các cậu biết vợ tôi?

Lôi Tân Dương không muốn giọng mình giống như đang ăn phải dấm chua, tuy nhiên lời nói ra không giấu được hương vị này.

Vợ? Lục Hạo Doãn cùng Diêm Nhục Thiên rất ấn ý với nhau nhìn thoáng qua.

- Có một lần, khi Tâm Tâm nha đầu đến biệt thự thăm Lôi gia, có tổ chức nướng thịt ngoài trời, Lôi gia gia gặp 2 đứa tôi nên mời nhập tiệc.

Lục Hạo Doãn cười khanh khách, giống như không cảm nhận thấy sát khí nồng đậm.

- Vì sao mà trước đây không thấy hai người nói chuyện này?

Lôi Tân Dương nhú mày, ba người bọn hắn, hắn là anh cả, sao Hạo Doãn có thể kêu là ‘‘Tâm Tâm nha đầu’’? Phải kêu một tiếng ‘‘chị dâu’’ mới đúng chứ.

- Cậu có nói cho chúng tôi người cậu kết hôn là Tâm Tâm nha đầu đâu.

Vì hôm đó mẹ gọi điện ép về, không thể an ủi trái tim buồn bã của bạn hữu, hắn cảm thấy không yên tâm, nghĩ thầm, bất luận thế nào cũng nên tới đây cùng Tân Dương uống vài chén, vừa vận đêm nay hắn và Nhược Thiên không có việc gì bận, liền cùng nhau tới, không nghĩ tới chỗ này lại gặp Tống Oánh Tâm, bọn họ tò mò đã lâu rốt cục rõ ràng.

Lôi Tân Dương bĩu môi, đúng vậy, chuyện này hắn không muốn nói, nhưng, vì sao hắn chưa bao giờ biết ở đây có hoạt động nường thịt ?

Vấn đề này ngay lập tức khiến hai người bạn tốt thở dài lắc đầu, đại thiếu gia hắn thực sự dễ quên, có một thời gian, hắn không có bước chân về nơi này.

Quả thật như thế, từ sau khi ở nước ngoài về, bởi vì hắn cùng ông nội trong lúc đó có chuyện, mà ông nội hứng khởi muốn làm bà mối nên hắn đương nhiên muốn tìm mọi cách tránh xa nơi này, cho nên khi ông nội gọi điện hỏi hắn có muốn về cùng ăn thịt nường không, hắn cảm thấy như đang bị trêu chọc, trốn còn chưa kịp, sao tham gia đây ?

- Hai người các cậu sao đột nhiên tới đây làm gì?

Truy cứu chẳng thấm vào đâu, từ nay về sau phải cẩn trọng.

- Hôm trước có người thất lễ chọc giận cậu không vui, hai cậu uống rượu giải sầu sao? Chúng tôi quan tâm tới cậu mà.

Diêm Nhược Thiên lơ đãng liếc Tống Oánh Tâm một cái.

- Tôi không phải trẻ con ba tuổi, cậu nên quan tâm nhiều hơn tới người vợ mới cưới bốn tháng của cậu đi.

Lôi Tân Dương khó chịu trừng mắt, tự dưng nhắc tới chuyện hắn uống rượu giải sầu làm gì ?

Không khí trước mắt khiến người ta không dừng được. Không, chính xác là, giờ phút này, Lôi Tân Dương khiến cô khó mà bình an được, hắn vừa tắm xong, hương thơm gợi cảm mê người, mà cô thì chưa có tắm tãp gì, liền gặp khách tới chơi, toàn thân là mùi mồ hôi lúc nãy chạy bộ.

Bất quá, quan trọng là ánh mắt bọn họ, thỉnh thoảng nhìn cô như cô có gì kỳ quái, cô làm sao ở lại nơi này được đây? Lấy có mặt mũi, nên tắm rửa nghỉ ngơi, vội vàng nói chúc ngủ ngon, cô rời khỏi hoa viên.

Cô không còn ở đây, Lôi Tân Dương thấy thoải mái không ít, nhưng khi bóng cô dời đi, hắn lại có cảm giác như mất mát.

- Hôm đó bỏ cậu lại, cậu không vui, hôm nay đến thăm cậu, cậu lại khó chịu, từ lúc nào mà cậu trở nên khó tính vậy?

Diêm Nhược Thiên hứng thú đánh giá hắn.

- Các cậu đi tới gặp tôi, hay đến xem vợ tôi?

Nếu hắn không phát hiện bọn họ vui vẻ nơi này, không biết chừng họ sẽ chẳng lên thăm hắn.

Người kia sao cứ luôn miệng ‘‘vợ tôi’’? Chẳng lẽ hắn sợ hai người họ quên sao?

- Cậu dâu có nói, làm sao bọn tôi biết được vợ cậu cũng chuyển tới nơi này?

Lục Hạo Doãn thức thời không kêu ‘‘Tâm Tâm nha đầu’’ nữa, ở mặt ngoài, hắn ta đối với chuyện gì cũng tiêu sái, nhưng thực tế, hắn một khi cố chấp sẽ có chuyện.

Đúng là, ngày đó hắn chỉ nhắc tới chuyện biệt thự, về di chúc ông nội hắn, ngoài ra không nói gì liền bỏ đi.

- Rốt cục là chuyện gì xảy ra? Hai người vì sao lại dọn tới cùng một chỗ này?

Bọn hắn lâm vào tình huống này là do người kia dùng di chúc kiểm chế bọn hắn, nói lên chuyện này của ông nội, Lôi Tân Dương nhịn không được nghiêng răng nghiêng lợi, ông nội hắn quả là lão hồ ly, hắn thực sự đã quá coi thường ông nội.

Diêm Nhược Thiên nghe xong cười ha hả, thẳng khen Lôi Gia Gia thực thần kỳ, Lục Hạo Doãn có vẻ thâm trầm hơn, gật đầu khen Lôi gia gia quả nhiên lo xa nghĩ rộng.

- Nhưng sẽ không có gì cải biến.

Những lời này hẳn tự nói với chính mình, tình hình trước mắt không có gì ảnh hưởng với hắn, cho dù tâm hắn hỗn loạn, bất quá chỉ là nhất thời ý loạn tình mê, không quan trọng.

Hai người bạn tốt nhún nhún vai, bọn họ là người ngoài, không tò bắt cứ ý kiến gì.

- Mấy người vừa tán gẫu cái gì? Vui về nhỉ.

Tuy nói chuyện quá khứ đã trôi qua, tò mò làm gì đây ? Nhưng nghĩ tới một đoạn hắn không tham dự, hắn cảm thấy bức bách.

- Chúng tôi tâm sự chuyện cũ.

Lục Hạo Doãn tiếp tục xát muối vào “miệng vết thương”, hắn có dự cảm, Lôi gia gia đi nước cờ này thật cao tay!

- Cậu sẽ không có hứng thú đâu.

Diêm Nhược Thiên bổ sung một câu.

Lúc này hắn còn có thể cảm thấy hứng thú sao ?

Kỳ thật không biết đã ngạc nhiên, biết rồi lại càng ngạc nhiên, tình huống này thực khiến người ta thất bại, hắn không thích, bởi cùng với thất bại chính là nôn nóng, khiến không thể điều khiển bản thân, làm sao có thể không nôn nóng đây ?

Có lẽ là do nôn nóng bất an, Lôi Tân Dương bỗng cảm nhận thấy tai vạ sắp ủa đến.

Phanh một tiếng vang thật lớn, trên đỉnh đầu đầy mây mù bão táp, ác mộng quả nhiên buông xuống hắn!

Nửa đêm bùng tỉnh, Lôi Tân Dương muốn xuống lầu uống chén rượu ổn định nỗi hỗn loạn trong lòng, sợ kinh động mọi người, hắn không bật đèn, đại khái là ý thức vẫn còn đang hơi mộng du, không cẩn thận vấp té, ngã lăn xuống lầu.

Tầm mắt vội quét bốn phía, hắn ngã một cái khiến mọi người bùng tỉnh, nếu có thể, hắn thật muốn trốn đi, đáng tiếc cái chân bị thương không nghe lời, hắn chỉ có thể ôm hận nhìn mọi người giương ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn.

Nếu hắn nghĩ đây đã làm thảm hại nhất, vậy thì mười phần sai, sau khi hắn chứng kiến ai đó từ trước đến nay luôn buộc tóc dài lên nay tùy ý để xõa trên vai, ôn nhu ngồi trước mặt hắn, nhất thời hôn vĩa bị biến thành kẻ ngốc, si mẩn ngơ ngác nhìn cô, hắn từng ảo tưởng cô qua mái tóc dài, nhưng là, không nghĩ tới lại mê người như vậy!

- Anh có khỏe không?

Tổng Oánh Tâm nhìn thấy mất cá chân phải hắn bị thương, nhưng khi hắn không có tiếng phản ứng nào, cô càng lo lắng.

- Không tốt.

Hắn làm sao có thể vì một người phụ nữ mà tim đập rộn lên ? Loại tình huống này nếu phát sinh vào hai mươi năm trước còn miễn cưỡng chấp nhận được, hắn đã lăn lộn trên tình trường cùng bao nhiêu nữ nhân, làm sao lại như học sinh mới biết yêu được ?

Sau đó, hắn ngây ngốc nhìn cô cùng bác Hạ hợp lực đưa hắn tới bệnh viện, tuy rằng không nghiêm trọng nhưng tạm thời không đi lại được, nói cách khác, hắn phải ngoan ngoãn ở nhà.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, nhưng chuyện xấu như lửa cháy lan cánh đồng cỏ, hắn lập tức phát điên khi tin tức này truyền ra hàng xóm, người nào cũng hay, ngay lập tức hắn đón nhận “ma may mắn” tới.

- Làm sao cậu lại để xảy ra chuyện này?

Lục Hạo Doãn luôn phong độ, xuất hiện với nụ cười trên mặt.

- Tôi không biết cậu lại bị mộng du đêm hôm đấy.

Diêm Nhược Thiên cười lẫn lộn.

- Ai cũng có lúc này nọ, có cần ngạc nhiên thế không?

Tuy rằng phát sinh chuyện này, hắn thực sự khó xử, nhưng không tưởng tượng nổi hai tên ma giáo này lại tới đây quấy phá hắn, khẳng định chuyện này có quan hệ tới Tổng Oánh Tâm.

Đúng vậy, đây đều là tai họa do Tổng Oánh Tâm gây ra, nếu cô không xông vào giấc mộng của hắn, hắn cũng sẽ không lăn lộn qua lại không ngủ yên, sau đó không nửa đêm giật mình tỉnh dậy, cũng sẽ không phải chịu việc này.

Vừa mới nghĩ đến cô, cô liền xuất hiện, bởi vì bác Hạ cùng đi Hồng đều nghỉ phép nên Tổng Oánh Tâm đành phải đi ra chào hỏi khách khứa, tuy rằng hai người kia không phải khách lạ.

- Hai người muốn uống chút gì không?

- Không cần vội, cô đi nghỉ đi, chúng tôi không ở lại đây lâu đâu.

Lục Hạo Doãn liếc mắt nhìn Lôi Tân Dương một cái, người kia thoát nhìn như núi lửa sắp phun trào, tốt nhất nên rời đi trước khi đại thiếu gia hấn nổi bão.

Diêm Nhược Thiên gạt đầu phụ họa, không khí có phần quý dị, hấn muốn mau chóng rời khỏi.

- Tại sao cô không buộc tóc vào?

Tuy rằng hấn rất muốn âu yếm mái tóc kia, nhưng mà tại sao cô cứ quanh quẩn chỗ này, thật chướng mắt! Chọn lúc này buông tóc, muốn hấp dẫn ai sao?

- Tôi không muốn buộc, không được sao?

Cô phát hiện hấn bị thể này cô thật vất vả, hiện tại con tức của hấn đủ sức thiêu hủy cả tòa biệt thự, nhưng mà cô không nhìn được, bộ dạng của cô có gì khiến hấn phiền? Còn nữa, hấn không phát hiện tóc cô còn ướt, làm sao buộc lại được?

- Không phải ma nữ, cô để tóc tai bù xù làm gì?

- Ai quy định chỉ có ma nữ mới được để tóc tai bù xù?

- Tôi muốn cô buộc ngay tóc lại, nếu có ma nữ cả ngày thoát ần thoát hiện trước mặt, cô chịu được không?

Thật là đáng chết, vì sao cô ta xõa tóc lại mê người đến thế.

- Anh quá đáng vừa thôi.

Mọi người đều nói cô xõa tóc ra rất đẹp, tóc của cô có thể đi quảng cáo nữa chứ, nhưng cô luôn thấy buộc lại sẽ gọn gàng hơn, trang nhã hơn, cho nên chỉ lúc ngủ mới buông.

- Tôi còn chưa nói cô là bà điên là may đấy.

- Tôi xem ra mắt anh có vấn đề đấy.

Nếu có thể vung một quyền, cô nhất định sẽ cho hấn ăn đòn!

Tình huống này thực sự rất đáng cười, nhưng Lục Hạo Doãn và Diêm Nhược Thiên chỉ có nhếch môi, hai người lẳng lặng đứng nhìn.

- Mọi người từ từ nói chuyện, tôi lên lầu, chúc ngủ ngon.

Cô thừa dịp chưa mất lý trí, vội vàng rời khỏi nơi này, cô không muốn trước mặt hai người khác làm trò cười.

- Hai người các cậu cười cái gì?

Lôi Tân Dương chán nản trừng mắt.

Bọn họ đang cười sao? Hình như là không tự chủ được nữa, khoe môi không cần thận nhếch lên, tâm tư cứ như vậy lộ ra, một khi như vậy, còn khách khí nữa sao? Bọn họ liền ôm bụng cười nắc nẻ.

- Hai người cười đủ chưa, có gì thì nói đi.

Hấn sợ bị nhìn thấu sự lúng túng của mình.

- Chúng tôi vốn dĩ đang lo lắng, cậu ở đây buồn bã, xem ra cậu đã tìm được niềm vui trong cuộc sống rồi.

Tức thời không có đem vạch trần sự tình, Lục Hạo Doãn tin tưởng vào lời nói của mình.

- Đúng a, có một người phụ nữ chướng mắt chọc tôi, tôi không sớm thì muộn cũng chết vì tức.

Hấn được nhiên không thừa nhận, việc hấn ở cùng một chỗ với Tổng Oánh Tâm trong tình cảnh này không nhằm chán, ngược lại nâng cao ý chí chiến đấu của hấn. Hấn thích cùng cô múa mép khua môi, bởi vì gặp cô hấn đã mất đi sự hồ hững trầm tĩnh, tâm tình của hấn sẽ vô cùng khoáng trá, lúc đó sẽ xác định được sức ảnh hưởng của hấn đối với cô.

Nếu hần thắng thần thừa nhận Tổng Oánh Tâm có ảnh hưởng tới hần, thì sẽ bị quy chụp ngay là nói dối, tốt nhất vợ kịch này nên diễn tiếp,

Nôn nóng bất an lại dấy lên trong lòng ngực hần... Kỳ thật, ba hôm trước tâm tình hần không hề có một khắc bình tĩnh, chính là, hần đã phải trả giá thâm hại rồi sao? Sẽ không có cái gì phát sinh trên người hần nữa chứ... Hi vọng là thế!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chồng Cạn Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Xõa tóc, buộc tóc, lại xõa, lại buộc... Ngồi trước bàn trang điểm Tổng Oánh Tâm không ngừng thay đổi tâm ý. Không hiểu hần làm sao nữa, tóc của cô rốt cuộc chọc gì tới hần? Ma nữ? Bà điên? Mặc kệ là từ góc độ nào, nhưng chẳng nhẽ hần không có chút thẩm mỹ nào sao?

Có lẽ không phải hần không có chút thẩm mỹ mà cô ý gây phiền toái cho cô, điều này không khó lý giải, nửa đêm bị ngã từ trên lầu xuống, chắc là bị mất hết các giác quan, hần đương nhiên khó chịu, thế nên mới cần nhổ vụn tóc của cô.

Thật buồn cười, cô tại sao lại vì hần mà ngồi trước gương biến mình thành kẻ ngốc thế này? Cứ theo thói quen buộc tóc lên là xong. Đúng vậy, cô vui vẻ, mà tên kia cũng sẽ vừa lòng... Thật khó chịu, tại sao hần lại dính tới cảm giác hi vọng ái ố của cô như thế?

Cô quảng dây buộc tóc lên bàn trang điểm, ngã ra giường, nếu có một ngày cô thực sự biến thành bà điên, không phải vì hần, mà chính vì cô mất.

- Tổng Oánh Tâm... Tổng Oánh Tâm...

Lại tới nữa, mỗi ngày vô số lần tiếng kêu như quỷ gọi này truyền tới, Tổng Oánh Tâm liếc mắt đưa tay bịt tai, cau mày đứng dậy đi ra khỏi phòng xuống lầu, hiện tại Lôi Tân Dương đề tiện cho việc sinh hoạt tạm thời đến phòng ngủ lầu 1, đây cũng chính là phòng của Lôi gia gia khi còn sống.

- Tổng Oánh Tâm... Tổng Oánh Tâm...

- Lôi thiếu gia, anh không cần gọi liên tục thế đâu, anh kêu lớn như thế, ngay cả người chết nằm dưới mộ cũng bị anh đánh thức mất.

Vì cái gì mà bản thân để cho gã đàn ông này sai việc? Bởi vì hần nói, cô là vợ hần, vợ hầu hạ chồng là đạo lý hiển nhiên. Cô làm sao có thể chịu phục đây? Làm sao lại làm vợ hần? Nhưng là cô chẳng những không phản bác, lại còn có một thứ nhẹ nhàng, ngọt ngào lan trong ngực... Đây là cảm xúc gì? Cô tựa hồ hiểu được, nhưng không muốn nghĩ sâu xa.

- Xin hỏi Lôi thiếu gia muốn làm gì?

Khẩu khí nhanh chóng biến hóa thành người giúp việc, cô không muốn lâm vào biểu hiện giả dối là vợ chồng, miễn cho bản thân không phải nghĩ nhiều.

- Tôi muốn tắm rửa, cô đi bật nước nóng trước đi, sau đó giúp tôi cởi quần áo.

Khẩu khí Lôi Tân Dương đúng như chủ nhân đang héch mạt sai khiến, thoát nhìn bộ dạng như muốn ăn đòn.

Nếu cô bất tỉnh sùi bọt mép, sẽ không ai biết cô vì điều gì mà kinh ngạc thế, hần nói cái gì? Cô giúp hần cởi quần áo? Đầu óc hần có phải là bã đậu không, nghĩ cô là vợ thực sự của hần sao?

- Cô còn làm gì mà ngăn người ra thế? Toàn thân tôi nhớp nháp khó chịu, cô nhanh tay chút đi.

- Kỳ quái vừa thôi, sáng ra muốn tắm cái gì?

Trời ạ, phản ứng của cô mới thật kỳ quái, hần là kháng nghị, hần tại sao không tìm bác Hạ? Chẳng lẽ không biết đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân sao... Nàng thật là ngốc, gã đàn ông quan hệ nam nữ lãng nhăng này làm sao hiểu được đạo lý này?

- Tôi thích sáng ra tắm tấp, thân mình ngào ngạt hương thơm, tôi nói lại lần cuối, nhanh tay lên, vợ!

Tối hôm qua bị hai tên bạn tốt làm cho tức chết, hần muốn đi tắm, nhưng nếu mới tờ mờ sáng đã gọi cô dậy, cô có làm thịt hần hay không? Thế nên, hần đành cắn răng chịu tới bây giờ.

Trùng mắt giận, nam nhân này thật sự là không chịu hiểu sao, động một chút là lấy từ "vợ" ra áp chế cô... Bất quá, cô vẫn là chịu phận bất hạnh đi tới phòng tắm chuẩn bị nước nóng cho hần, sau đó giúp hần cởi quần áo.

Tuy rằng cô tự nói với mình, biến thành người máy, nhưng khi lồng ngực rắn chắc hấp dẫn của hần ở trước mắt cô, tim cô đập rộn lên, toàn thân suy yếu,

sau đó chuyện tình đáng sợ xảy ra, cô thất thần, không cẩn thận cả người ngã nhào xuống hần, lăn ra giường.

Anh nhìn tôi, tôi nhìn cô, hai người đồng thời giật mình, tình huống này thật sự không ai biết phải làm sao.

Qua nửa ngày, Lôi Tân Dương nhú mày cười, bộ dạng đầy lại càng khiến tim người ta đập thình thịch.

- Tôi biết mình sắc khí thanh tú, nhưng là lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn hành động như thế không tốt đâu.

Hai má cô nóng bỏng, đỏ rực, Tổng Oánh Tâm vừa thẹn vừa giận hung hăng cho hần một quyền.

- Anh đi chết đi.

Hần kêu rống lên, cô đánh đúng chỗ chân hần bị thương.

- Cô không thể ôn nhu một chút đối với tôi sao? Tôi là chồng cô, tôi mà có làm sao chết đi, cô sẽ thành quả phụ đấy.

- Nếu anh tiếp tục loạn ngôn nữa, tôi sẽ khiến anh không thấy được mặt trời ngày mai đấy!

Cô lại đưa một quyền nữa, tốt nhất hần nên đau chết đi.

- Tôi cũng chẳng muốn loạn ngôn đâu, nhưng mà cô đề tôi nặng như thế này, đầu óc tôi sao hoạt động bình thường được.

Nếu không phải hần đang hoạt động khó khăn, cô có muốn làm xằng bậy cũng không được, hần nhất định sẽ bắt lấy cơ hội này mà giãy vò cô... Trời ạ! Thân thể mềm mại của cô dính sát vào cơ thể hần, trên người cô lại có mùi thơm ngát không ngừng treu chọc giác quan hần, huyết mạch như sắp phun trào cả rồi!

Bị kích động vô cùng, mặt cô lúc này không phải đỏ nữa, mà là biến thành quan công rồi, cô thật sự mắc cỡ!

- Nước nóng chắc nguội rồi.

Tổng Oánh Tâm hoảng hốt vội tỏ vẻ muốn đi vào phòng tắm thêm nước ấm, hần lại nói không cần, ngày như thế này nên tắm nước nóng, thực tế là lúc này chỉ có tắm nước lạnh mới giải cứu được hần.

Chân thấp chân cao vào phòng tắm, Lôi Tân Dương xấu bụng quay lại nhắc nhở cô:

- Cô không phải ra ngoài đâu, tý nữa còn phải giúp tôi mặc quần áo.

Cái gì? Khi dễ người ta vừa thôi chứ!

- Anh quá đáng vừa thôi, tay anh có bị đứt đâu, nếu không biết mặc quần áo thì đừng có mặc.

Chính là vừa nghĩ đến hình ảnh kia, tâm ý cô liền hoảng loạn, nếu lại một lần nữa, khó bảo toàn cô sẽ khống chế mình, sợ rằng sẽ gây ra chuyện tình đáng sợ.

- Tôi không ý kiến, tôi cho rằng thân hình mình hoàn mỹ, không mặc cũng được, chỉ sợ không mặc đồ mà thoát ần thoát hiện trước mắt cô, sợ cô không kiềm chế được biến thành nữ sắc lang, tôi không muốn bị cô hại a.

Cửa phòng tắm đã đóng, bất quá tiếng hần vẫn còn truyền ra,

- Còn nữa, cô không buộc tóc à, cô không biết cô làm ma nữ làm cho người ta sợ sao?

- Vậy thì anh đừng có nhìn.

Hần sao đối với tóc của cô nhớ mãi không quên?

- Tôi có phải người mù đâu, thôi xin tha cho tôi, cuộc đời tôi đang tiến vào giai đoạn đẹp nhất, tôi không muốn xuống địa ngục làm quỷ đâu.

Nói xong, Lôi Tân Dương hừ một tiếng.

Gã này thực biết cách làm cô tức giận, thật sự là kỳ quái, hần có cần vì tóc của cô mà khiến cho không khí thanh ra thế này không? Hần muốn cô buộc tóc, cô sẽ không buộc, cứ thế buông xỏa tóc, để bù xù, thỉnh thoảng đi qua đi lại trước mặt hần, tối sẽ hù hần sợ chết!

Trong óc hiện lên một ý tưởng, không nhìn được khe khẽ cười, Tổng Oánh Tâm đưa tay lên đầu cào cào tóc, thuận ý hần, cô sẽ biến thành “ma nữ”, như thế này hần nhìn thấy cô, sẽ khẩn cấp lấy nạng đuổi cô ra, không cần giúp hần mặc quần áo nữa.

Hần biết hành vi của mình thật tồi tệ, dưới danh nghĩa kia cố ý đem cô thành người giúp việc, còn dùng ngôn ngữ ác ý với cô, bởi vì, hai người bọn họ một là nước, một là lửa, tìm hần tuyệt đối không thể mê loạn, chỉ có thể ngăn cản khát vọng dục vọng của mình đối với cô.

Thật là kỳ quái, không khí giữa bọn họ ở đây càng lúc càng kỳ quái, nhưng ánh mắt của hắn tại sao không muốn rời cô? Vô luận đi tới nơi nào, hắn đều không kìm chế được việc tìm kiếm hình ảnh của cô, muốn biết cô đang làm gì, muốn biết thời khắc này cô có nghĩ về hắn... Loại hình vi này hết như trẻ con, ngây thơ cực điểm, hắn như thế nào lại không biết đây? Vấn đề là, không quan nổi bản thân mình không được nghĩ tới.

Tình hình trước mắt hắn hẳn là tránh ở cùng một chỗ với cô, tuy rằng mọi hoạt động đang bất tiện nhưng hắn muốn đi làm. Bác Hạ có thể lái xe đưa hắn tới công ty, cả ngày ở công ty chạy đông chạy tây, hắn rất nhanh sẽ tìm được chính mình... Phải không? Vì sao mà hắn một điểm nắm chắc cũng không có?

Gần đây, hắn đối với công việc lười biếng, nếu theo cá tính của hắn, có ngồi xe lăn hắn cũng không ngồi im một chỗ, hắn ưa thích chạy loạn lên. Thực không hiểu nổi, rốt cuộc là hắn bị sao?

Tại hắn truyền đến tiếng động, nghe như tiếng Tống Oánh Tâm cười, cô làm sao mà vui vẻ thế?

Sống lưng chợt lạnh, đáp án rất nhanh hiện trong đầu hắn, chẳng nhẽ hai tên kia lại đến nữa sao?

Chống nạng đi ra, hắn quả nhiên đoán đúng, bất quá, lần này chỉ có mình Lục Hạo Doãn.

- Làm sao lại đã tới rồi? Tôi nhớ bình thường cậu có hứng thú tới biệt thự đâu.

Hắn biết khẩu khí của mình thực không ổn, nhưng vừa thấy bọn họ nói cười, bản thân lại vô cùng khó chịu!

- Đương nhiên là tới thăm cậu, dạo này hay bị mẹ gọi quá, à, chân cậu đã đỡ nhiều rồi hả.

Lục Hạo Doãn mỉm cười như không có chuyện gì.

Quý tha mà bắt, hắn tới tán gẫu cùng vợ của người khác, vậy mà bảo tới thăm bệnh sao?

- Tập đoàn Lục thị khi nào lại nhân nhả thế? Ba ngày hai lần chạy tới nơi này la cà, tôi xem tập đoàn Lục thị chuẩn bị rời khỏi giới tài chính a.

- Người ta hảo ý tới thăm, không phải tìm anh đánh nhau, anh có thể tỏ thái độ tốt chút không?

Tống Oánh Tâm thật muốn dán miệng hắn lại, hắn thật kỳ quái, tạm thời cử động bất tiện, nhưng không phải là đến mức cứ như trẻ con chứ.

- Chỗ này không có chuyện của cô, cô về phòng đi."

Tâm tình hắn không tốt, cô còn muốn đổ thêm dầu vào lửa, không nhận ra thân phận của mình sao? Cô là vợ của hắn – Lôi Tân Dương!

- Tôi không muốn, tôi sẽ đợi ở phòng đọc sách.

Kỳ thật, cô cũng không muốn ở lại đây, cũng không muốn làm trái hắn, nhưng cô cảm thấy thật có lỗi với bản thân mình, mỗi ngày đều nhẫn nhịn hầu hạ hắn, hắn rốt cuộc bắt nạt gì với cô?

- Hai người bọn tôi nói chuyện ở đây cô mới đọc sách được sao? Theo tôi thấy, cô có ý quấy rối hả.

Lời của hắn làm cô trừng mắt, hắn cười lạnh nói tiếp,

- Cô có thể đừng làm loạn chỗ này lên nữa.

- Còn nữa, cô rốt cuộc bắt tôi nói bao nhiêu lần? Tóc không được xả ra, nếu cô không nghe, tôi sẽ cạo trọc đấy.

Cô tức chết mất thôi, không hiểu sao có người ngang ngạnh đến thế?

- Chẳng lẽ cô muốn tôi đem cô về tận phòng nữa sao?

Thật buồn cười, hiện tại ngay cả tắm rửa hắn cũng phải dựa vào cô giúp, bản lĩnh nào đưa cô về phòng? Bất quá, cô thực sự không muốn cãi nhau với hắn trước mặt người ngoài, đương nhiên, cô cũng không có muốn làm bình hoa nghe lời hắn an bài, làm sao bây giờ? Cô lựa chọn rời phòng khách, chính là không về phòng, mà ra hoa viên phơi nắng, đủ để biểu đạt kháng nghị mãnh liệt của cô với hắn.

- Không thích thì thôi, làm sao mà khó chịu vậy?

Lục Hạo Doãn căn bản là không để mắt tới Lôi Tân Dương, nhưng hắn không nhịn được, người kia không thể chân thật đối diện với tình cảm của mình sao?

Sắc mặt hơi đổi, nhưng Lôi Tân Dương kiên trì nghe, mặc dù không hiểu gì.

- Chúng ta không phải mới quen nhau, tớ còn không hiểu tâm tư cậu sao? Người cũng đã dao động trong lòng, làm gì kháng cự đây? Cậu đối với phụ nữ chưa bao giờ nương tay, gặp mặt vừa ý liền tìm tới, vì cái gì mà đối với cô ấy khó chịu như vậy?

- Tôi không muốn cùng cô ta dây dưa, nếu có chuyện gì cô ta không ly hôn, không phải cả đời tôi coi như bỏ sao.

Hắn thống hận cha mình, tuyệt đối sẽ không giống ông ấy, không tiền đồ, sống như chết!

Từ sau khi mẹ hắn mất, cha tựa như lục bình phiêu bạc, một năm không về nhà quá ba lần, không quan tâm tới cha già, cũng không quan tâm tới khát vọng được hỏi han chăm sóc của một đứa trẻ như hắn, si ngốc quyến luyến người vợ đoản mệnh, thật sự đáng thương, đáng buồn!

Kỳ thật, càng đáng thương, càng đáng buồn là người hắn gọi là cha, hắn cũng không rõ mặt mũi, mỗi lần nhìn thấy cha, hắn chỉ có ấn tượng ông như một kẻ lang thang lờ lờ thối lếch thếch, mặt mũi hốc hác, thực không hiểu đây, đây là tội gì đâu? Chẳng lẽ ông ấy nghĩ rằng cứ như thế thì vợ mình sẽ sống lại sao?

- Cậu có thể làm bất cứ điều gì để phân định giới tuyến của mình, nhưng chính cậu cũng nghĩ ra được, cô ấy sớm đã trở thành một phần trong sinh mệnh cậu, không dứt bỏ được. Chẳng lẽ cậu không biết sao? Càng cố kháng cự, càng lún sâu, đến giờ, có lẽ không thể nào dứt bỏ được chính là cậu.

- Chuyện này sẽ không xảy ra đối với tôi!

Tìm hắn lại dao động! Hắn nỗ lực kháng cự cũng là vì mong được giải thoát, nhưng càng cố gắng bao nhiêu thì lại càng lún sâu vào cảm giác đó bấy nhiêu.

- Cậu khẳng định?

Cố tình kích thích hắn, nói thực ra đây không phải tác phong của Lục Hạo Doãn, nhưng thoát nhìn người ta thật sự là đang lấy kim đâm vào lòng hắn, thân là bạn tốt sao có thể bỏ mặc đây?

- Tôi phát hiện cậu gần đây hay nói dông dài.

Gật đầu, Lục Hạo Doãn thừa nhận mình có điểm dông dài,

- Tôi không thể trơ mắt nhìn cậu làm trái tâm ý, bức cô ấy ra đi.

Không, hắn tuyệt đối không yêu Tống Oánh Tâm, không thể phủ nhận, cô đối với hắn thực sự là “đặc biệt”, đó là bởi vì hắn chưa từng gặp qua người phụ nữ nào như cô, cảm giác mới mẻ khiến người ta không nhìn được nhiều lần nhìn trộm, bây giờ phản ứng của hắn đối cô thực bình thường, không còn ngạc nhiên, qua vài ngày, loại cảm giác này chậm rãi giảm đi, cô sẽ trở nên giống những người phụ nữ khác, không bao giờ... Chiếm được tâm tư hắn nữa... không bao giờ, quần quanh ánh mắt hắn nữa.

Đúng vậy, hắn sẽ không yêu cô, Lôi Tân Dương sẽ không ngu dốt giữ một phụ nữ bên cạnh, Lôi Tân Dương sẽ không cả đời canh giữ một người phụ nữ bên mình, cô đối với hắn mà nói cái gì cũng không phải, hắn muốn cùng nữ nhân khác trước mặt cô làm chuyện tình chàng ý thiếp... Đúng vậy, hắn sẽ chứng minh cô đối với hắn không hề có ý nghĩa, cho dù cô hận hắn, cũng không sao cả.

Đây không phải là thật!

Thở sâu, trái tim Tống Oánh Tâm run rẩy, tay nắm chặt cốc nước, từng bước một đi xuống lầu, lấy tiếng là đi xuống bếp lấy nước sôi, kỳ thật là nhìn phòng ngủ của Lôi Tân Dương.

Tuy rằng lúc bữa tối, hắn nhất mực không muốn nhìn mặt cô, thậm chí, đáng giận hơn, hắn còn gọi điện thoại cho một người phụ nữ khác tên là Sunny thì phải, hai người nói chuyện tình tứ, hắn còn nói người phụ nữ kia đêm nay tới thăm hắn, nhưng cô tin hắn sẽ không làm chuyện như thế.

Lôi Tân Dương tuyệt đối sẽ không cùng người phụ nữ khác ở trong phòng này làm bậy, những âm thanh cô vừa mới nghe thấy là ảo giác, bởi vì dùng xong bữa tối, thần kinh cô dựng đứng, tai ngóng lên nghe ngóng, một tiếng gió thổi cô lay cô cũng cho là của người phụ nữ tên Sunny kia... Nhưng, trừ người phụ nữ kia, còn ai vào đây? Bác Hạ cùng dì Hồng đã nghỉ phép, không có ở biệt thự.

Đi trên cầu thang xuống lầu, cô nghe thấy một giọng phụ nữ kêu gọi, truyền tới.

- A... Anh thật đáng ghét... Nhanh một chút đi... A... a

- Tôi không nghe thấy, kêu lớn hơn chút nào...

- A... Anh thật là xấu quá đi... Mau nhanh lên chút đi, nhanh, nếu không em phát điên mất... a...a

- Tôi muốn chậm như thế này, em không muốn sao?

- Anh thật đáng chết... A...

Loảng xoảng một cái, chiếc cốc trong tay chớp mắt vỡ tan, hai tay gắt gao bịt chặt tai, Tống Oánh Tâm nghiêng ngả lao đảo chạy đi.

Chạy như bay, giống như có chó dữ truy đuổi phía sau, cô nhất định phải thoát thật xa, thẳng đến chỗ không còn nghe thấy thanh âm buồn nôn ấy nữa, nhưng là, thanh âm buồn nôn kia như có quỷ ám quần quýt không để cô yên, một lần, một lần nữa truyền tới bên tai cô, khiến cô té nhào trên đất, đầu gối chảy máu.

Ngơ ngẩn ngẩn nhìn máu chảy ra, cô không thấy cảm giác đau đớn ở vết thương, mà là trong lòng mình, có cái gì đó đau đớn, khiến cô như sắp vỡ tung, những cơn đau liên tục tràn đến không cho cô kịp chống cự.

Một lúc lâu sau, cô thấy những giọt nước thi nhau rơi trên vết thương, trời mưa sao? Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm, màn đêm vắng vẻ tựa hồ như cười nhạo cô, không khí khô ráo không hề có chút hơi nước, mà mặt cô lại ướt đẫm, nguyên lai, đó là nước mắt của cô.

Đáng cười thay, tại sao lại khóc đây? Từ sau khi ông nội mất cô không có khóc, bởi vì cô đã hứa với ông sẽ làm một người dũng cảm, mặc kệ gặp chuyện gì, tuyệt đối sẽ không rớt một giọt nước mắt, cô không phải loại người gặp chuyện gì cũng khóc lóc, như thế nào lại biến thành người ủy mị thế này?

Đây là vì cái gì? Vì cái gì mà thương tâm đến vậy? Cô sớm biết hẳn là loại đàn ông không bao giờ có tình cảm chân thật, xung quanh hẳn có hàng dài phụ nữ bao quanh, không có gì ngạc nhiên cả, nhưng là, tại sao không có biện pháp nào chống lại được ánh mắt của hắn? Vì cái gì không thể rời bỏ ánh mắt thờ ơ kia của hắn?

Muốn khóc... khóc thành tiếng thật lớn, sau khi khóc, trong lòng có thể sẽ bớt đau đớn chăng?

Đúng vậy, cô cần khóc, điên cuồng khóc một hồi, không cần biết có ai nhìn thấy bộ dạng của mình lúc này không, không cần biết mọi người có đem chuyện này của cô ra làm trò cười không, khóc đến khi cạn khô nước mắt, cô tưởng như không thể đứng lên được nữa. Nhưng, tại sao khóc đến cạn nước mắt, đến tưởng chừng ngất đi, vậy mà lòng vẫn đau như ngọt thờ, như ngàn vạn mũi dao đâm? Vì cái gì mà nỗi đau này không chịu buông tha cho cô?

Đêm càng lúc càng khuya, lơ đãng, cô khẽ nhìn xuống chân mình đang đi dép lê, khoe mỗi kẻ tự giễu mình, cô giống như một con chó con bị đuổi chạy trời chết, thật đáng thương.

Lau khô nước mắt, nước mũi, bộ quần áo của cô giống hệt như tờ khăn lau, trên mặt cũng đồng cảnh bị thấm, nhưng cô nhất định đứng lên, cô không thích làm người nhu nhược.

Đến khi nhìn cửa lớn của biệt thự, cô mới nghĩ mình đã quên mang chìa khóa khi chạy đi, làm sao vào được đây? Cô không muốn làm phiền Lôi Tân Dương, không muốn hắn nhìn thấy bộ dạng đáng thương, nhưng vừa lúc đó cửa lớn tự động mở.

Hơi ngơ ngác một chút, cô biết có camera theo dõi ở bên trong nhà nhưng ai là người đang chờ cô quay về? Lôi Tân Dương...? Trừ hắn và cô Sunny kia ra, biệt thự không có ai, nhưng hai người bọn họ còn bận nhiều thứ, làm sao có thời gian quan tâm tới cô.

Đẩy cửa ra đi vào, cô mệt mỏi, bất kể là ai cũng không quan trọng, cô chỉ muốn tắm rửa rồi nằm xuống nghỉ ngơi.

- Làm sao bây giờ cô mới về? Cô có biết mấy giờ rồi không? Chạy đi đâu?

Lôi Tân Dương tức giận, nhưng hắn thực sự muốn chạy tới ôm cô vào lòng, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể cô, cảm giác ôn nhu của cô, tuy rằng lúc này trông cô và bà điên không có khác nhau là mấy.

Nhìn thấy cô bình an vô sự, thật là tốt quá rồi, hắn sợ muốn chết, nhưng lại không thể gọi điện thoại báo mất tích, lại muốn đi ra ngoài tìm người, nhưng sợ cô về không có ai, chỉ có thể ngồi chờ đợi trong phòng theo dõi, thật thống khổ cùng bất lực, hắn chưa bao giờ biết mùi vị “sợ hãi” lại khủng bố tới mức này, từng giây từng phút đều là tra tấn.

Hơi nghiêng nghiêng đầu, Tống Oánh Tâm kiêu ngạo để hắn không xem cô là kẻ yếu ớt:

- Anh không phải đang có chuyện bận với người phụ nữ kia sao, đang trong phòng vui vẻ, can thiệp vào chuyện của tôi làm gì?

Lôi Tân Dương lạnh lùng cười, khoe miệng cong lên:

- Cô đang ghen phải không?

- Loại người như anh không xứng đáng được tôi ghen.

- Vậy tại sao cô tức giận như vậy?

- Nếu như anh dùng phương thức nhục nhã này, có đáng tức giận không? Bất kể như thế nào, bây giờ chúng ta cũng đang trên danh nghĩa vợ chồng, nếu như anh không nhìn được nhục dục kia, muốn cùng người đàn bà khác vui vẻ thì mời anh đi ra bên ngoài, đừng có mang đàn bà về nhà, hành vi này của anh thật khôn kiếp!

Uởn ngực, cô coi thường tất cả đau đớn, cao đầu sải bước đi qua hắn. Đột nhiên, hắn từ phía sau giữ tay cô lại.

- Cô bị thương.

Hắn đau lòng, khẽ nhíu mày.

- Không liên quan gì tới anh.

Cô muốn bỏ tay hấn ra, nhưng làm sao có thể giăng lại với sức của hấn, căn bản là không làm gì được hấn, cô không muốn gào thét trước mặt hấn, không muốn mình giống như một người vợ đang ghen tức, nhưng thực ra cô rất tức giận, trong lòng thực thất bại,

- Anh buông ra, tôi chán ghét anh lắm rồi! Tôi ghét nhất là người như anh!

Lôi Tân Dương chỉ nói một câu là cô phải bôi thuốc, sau đó kéo cô đi vào phòng, tuy rằng một tay chống nạng nhưng hấn vẫn bước phẩm phẩm.

Nếu cô thô lỗ đẩy hấn ra, với tình trạng hiện tại của hấn, chắc sẽ phải buông tay, nhưng cô không hề làm vậy, chỉ lẳng lặng tuân theo chỉ thị của hấn, ngồi im trên ghế salon, sau đó duỗi chân trên mặt bàn trà.

Tuy động tác bôi thuốc của hấn thực ôn nhu, Tống Oánh Tâm cảm nhận được sự đau đớn vô cùng, cô cắn chặt môi, cô không muốn hấn nhìn thấy mình đang khiếp sợ như một đứa trẻ, cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng cẩn thận của hấn sợ làm cô đau.

- Nơi này không thể so được với dưới chân núi, buổi tối không nên chạy loạn lên, không may gặp phải chuyện nguy hiểm thì làm sao?

Khi hấn nghe thấy tiếng cốc vỡ tan bên ngoài, hấn biết là bản thân đã chấm hết rồi, nguyên lai hấn một mực chờ đợi giờ phút này – cô sẽ có phản ứng gì, hấn rất cuộc không có cách nào để lừa gạt mình nữa, cô đối với hấn không hề có một chút ý nghĩa gì.

Hấn sai lầm rồi, mười phần sai, trong lòng hấn không phải là không sao cả, khi hấn làm tổn thương cô, đồng thời cũng tự làm tổn thương bản thân, mọi cảm xúc hi vọng ái ố của cô đều trong mắt hấn, hấn chú ý nhất cử nhất động của cô, từ cái nhăn mày hay một nụ cười, cô tự tiện xâm nhập tâm hồn hấn không cảnh báo, nếu cô hận hấn, hấn sẽ rất thống khổ.

Lúc này, Tống Oánh Tâm im lặng không nói một lời, hành vi của hấn thực không có cách nào giải thích được, tự tay đâm cô một nhát dao vào tim, nhưng như thế nào lại ngồi đây chăm sóc vết thương cho cô? Đợi hấn xử lý xong vết thương, cô lập tức đứng lên đi về phòng, cô thực sự mệt mỏi, đêm nay, cô rất rất mệt mỏi.

Trong lòng hấn có tiếng nói vang lên, giữ cô lại, có thể là tay hấn đã vuron ra, nhưng không hiểu tại sao lại dùng giữa không trung, phải nói gì bây giờ? Hiện tại hấn không suy nghĩ gì được, trong đầu thực hỗn loạn, tâm hồn loạn, bởi vì cho tới giờ hấn chưa bao giờ suy nghĩ về phụ nữ, lần đầu tiên trong lòng hấn mở ra với một người phụ nữ!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chồng Cạn Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Trời rất cực sáng, đây là đêm dài nhất mà cô từng trải qua, trong lòng hỗn loạn, tổn thương, cô chỉ có thể duy trì tư thế nằm im, mắt nhìn xa xôi ngoài cửa sổ, ngóng mặt trời lên dần, thật buồn cười, tại sao không thể nhắm mắt ngủ đây? Cô muốn ngủ nhưng không ngủ được, một đêm nhiều hỗn loạn như thế, suy nghĩ trần trọc, sao có thể ngủ được?

Tuy rằng việc cô chỉ trích hành vi của Lôi Tân Dương là gây ra nhục nhã cho cô, nhưng chính cô rõ ràng, đây không phải nguyên nhân chính làm cô thương tâm, mà là cô không thể chịu đựng được việc hấn cùng với một người đàn bà khác ở chung một chỗ như thế, đúng vậy, cô ghen, cho dù người đàn bà có tên Sunny kia chỉ là hạng chơi bời với hấn, cô vẫn ghen tị với cô ta, ghen tị khiến cho lòng tự ái của cô bị tổn thương sâu sắc.

Cô luôn luôn muốn trốn chạy, kỳ thật lần đầu tiên gặp hấn cho tới giờ, hình ảnh hấn vẫn luôn trong tâm trí cô, cô cố gắng che dấu thật sâu, tưởng chừng thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, nhưng không biết rằng, có cố quên bao nhiêu thì cũng không thể quên nổi.

Điều này làm cho cô thực sự thấy hoảng loạn, còn hơn hai tháng nữa, cô đối mặt với hấn thế nào đây?

Không biết nằm trên giường đã bao lâu, đến khi bụng đói sôi ùng ục cô không kháng nghị nổi đành xuống giường.

Rửa mặt chải đầu xong, cô theo thói quen đi ra ban công hoạt động cho thư giãn gân cốt, nhưng phát hiện ngoài ý muốn, có người dậy sớm hơn so với cô, Lôi Tân Dương đã ngồi ở hoa viên, cùng với trợ lý của hấn thảo luận bản thiết kế, trên tay hấn là rất nhiều bản vẽ cùng giấy tờ, trợ lý của hấn ngày nào cũng tới trình bày công việc, hấn còn giúp cô và trợ lý làm quen. Trợ lý của hấn lúc ấy về mặt si ngốc, đại khái không hiểu tại sao ông chủ của mình lại kết hôn như vậy.

Tại sao người đàn ông này lại anh tuấn như thế? Hại người khác nhìn được không tự chủ mà thất thần.

Hấn đột nhiên ngừng đầu lên, bốn mắt không hẹn mà giao nhau, hấn mỉm cười với cô, cô giống như đứa trẻ làm sai chuyện, hoảng hốt lùi vào trong phòng, trong lòng vô cùng lo lắng, cô còn có thể đối xử hờ hững với hấn sao?

Chân chừ hồi lâu, cô rút cục vẫn phải chịu phạt bắt hạnh đi xuống lầu ăn điểm tâm, kiểu gì cũng phải đổi mặt, phải làm cái bụng no đã.

- Nếu cô không xuống, tôi sẽ lên lầu bắt cô xuống.

Lôi Tân Dương đã ngồi ở bàn ăn đợi cô.

- Bác Hạ cùng đi Hồng tới muộn mới về, tôi bảo trợ lý mang bữa sáng tới đây, có cháo Quảng Đông, bánh nướng, bánh quẩy, sữa đậu nành, còn có sandwich dùng với trà sữa, cô ăn nhiều chút đi.

Coi như hần không tồn tại, cô dùng sandwich cùng trà sữa, ăn xong đứng lên, hôm nay cô muốn cho mình tự do, đi ra ngoài làm một người phụ nữ hiện đại, để hần một mình cô đơn ở nhà, tốt nhất không cần thận trọng ngã dập mặt trong nhà tắm đi, mặt mũi bầm dập như quỷ ấy, nhưng là, ngồi đối diện cô là người cô thích, cặp mắt đen ngạo mạn kia khóa chặt cô lại, khiến cô như ngồi trên đồng lửa.

- Hôm nay cô đi cùng tôi, giúp khách chọn lựa đồ nội thất.

Có thể suy nghĩ là biết, phản ứng của cô lúc này đương nhiên là ngu ngốc ngồi tròn mắt nhìn.

- Tôi cần một người chụp ảnh bên cạnh.

Kỳ thật hần hoạt động lại đã dễ dàng, nhưng là một khi khỏi hần chân, hần không còn cách nào sai khiến được cô, cho nên hiện tại hần vẫn muốn làm “chân thọt.”

- Trợ lý của anh không phải đang ở đây sao? Vì sao không bảo anh ta đi cùng anh?

Hần nghiệm việc sai khiến cô rồi sao.

- Cô nghĩ A Kỳ cả ngày đi sau mình tôi làm người hầu sao? Cậu ta còn phải giúp tôi xử lý chuyện văn phòng, còn phải thay tôi chạy ra công trường, sao có thời gian lãng phí cho việc vật vãnh kia?

Bình thường hần làm chuyện gì cũng thích độc lập.

Lời này nghe xong khiến người ta thực không thích,

- Chẳng lẽ tôi lại đi theo mình anh làm người hầu sao?

- Đêm qua không phải cô còn theo tôi tính toán quan hệ vợ chồng sao? Lúc này chồng muốn cô giúp một việc không được sao? Còn nữa, tôi hiện tại lái xe không tiện, cô lái xe thay tôi đi.

Ách... đây gọi là ngâm bồ hòn làm ngọt, còn nói được gì đây? Hần thật hiểu lấy lời nào chặn miệng cô lại, hại cô muốn phản bác cũng không còn lập trường, nhưng là không phục, không phục.

- Tôi không chắc lái được xe.

- Cô không biết lái xe sao?

Lôi Tân Dương nhú mày, cười như không cười, tuy nhiên nó khiến cho cô có cảm giác bị áp bách, cô hiểu, nếu câu trả lời của cô không đúng tâm ý hần, hần sẽ không để cho cô sống yên ổn, cho nên thừa nhận thương cô như vậy, sao còn không biết xấu hổ mà vẫn sai khiến cô? Cô tức giận chính bản thân mình tại sao không thể kiên trì giữ khoảng cách với hần.

Vì cái gì mà cô phải giúp người đàn ông này lái xe? Vấn đề này Tống Oánh Tâm rên rỉ trong đầu không dưới mười lần, theo hần từ phòng ăn cho tới nhà triển lãm, cô tức giận, hần tới qua làm tổn thương cô như vậy, sao còn không biết xấu hổ mà vẫn sai khiến cô? Cô tức giận chính bản thân mình tại sao không thể kiên trì giữ khoảng cách với hần.

Ngốc nghếch! Một lần nữa cô lại tự mắng bản thân, tức hần là thế nhưng nhìn bộ dạng hần cô đã mê muội, ... nhưng thực sự hần thật đẹp trai...đợi chút, không phải cô cùng hần tới chỗ này để làm việc sao, tại vì gì mà nhàn rỗi đứng một bên nhìn hần đây?

Không có cách nào hơn, bởi vì hần phát hiện ra cô thiếu mắt khiêu chụp ảnh, hần đành phải tự tay làm việc này, còn cô ở bên cạnh hần giữ cái nặng, trông hết như phận nô tì.

Đột nhiên cô có cảm giác bị mắc lừa. Cúi đầu nhìn cái nặng trong tay mình, ... hần, hần không cần phải chống nặng, ... vậy còn muốn cô làm trâu ngựa cho hần vì lẽ gì?

- Có phải tôi đẹp trai lắm không nào, như một lý hiển nhiên đúng không?

Lôi Tân Dương đột nhiên quay đầu nắm được vẻ chăm chú của cô, cười ha hả,

- Tôi biết, nhưng mà cô cứ nhìn tôi chăm chăm thế, tôi ngại lắm đó.

Mặt đỏ bừng liếc hắt một cái, Tống Oánh Tâm tức giận:

- Anh có thể tự do hoạt động theo ý anh.

- Thật sao?

Hắn giả bộ ngu ngốc vô tội.

- Anh không cần khinh người quá đáng, anh cảm thấy chuyện đùa giỡn tôi rất vui vẻ sao? Tôi không phải đứa trẻ ngu ngốc, từ giờ trở đi, anh đừng hòng tiếp tục sai khiến tôi.

Cô thật sự là kẻ ngốc, chán thương nhỏ ở chân hắn qua nhiều ngày như thế sao có thể chưa khỏi? Còn nữa, tối hôm qua hắn cùng đàn bà trong phòng làm chuyện cần rờ, chứng tỏ chân hắn sớm không còn đau, cô như thế nào lại ngu ngốc để hắn xỏ mũi tới đây?

- Tôi mời cô ăn cơm, cảm ơn cô mấy ngày nay đã chiếu cố.

Tuy rằng không còn được sai khiến cô sẽ mất đi niềm vui, nhưng điều giả dối bị vạch trần hắn cũng thoải mái.

- Không cần.

Nhưng hắn không có nghe cô nói, cô ngay lập tức bị hắn tha đi ăn cơm cùng, lúc sau thì bụng đã no căng thức ăn, còn phải theo hắn đi tản bộ trong công viên, gã đàn ông này quả thật đã biến cô thành người giúp việc.

- Tôi không biết cô tức giận thế, thực xin lỗi.

Đối mặt với Lôi Tân Dương sáng khoái giải thích, Tống Oánh Tâm không biết phải làm sao.

- Đêm qua không có chuyện gì xảy ra cả, chỉ là diễn kịch thôi, tôi nghĩ đối với em tôi không có chút ý nghĩa nào, nhưng là tôi sai lầm rồi, nhìn thấy em thương tâm, lòng tôi đau đớn, tôi không có cách nào không quan tâm đến em.

Từ lúc hắn gọi điện cho Sunny, hắn theo dõi nhất cử nhất động của cô, khi hắn ra đón Sunny đến, bảo cô ta cùng phối hợp diễn trò, Sunny là người nhân viên ở khách sạn, cho cô ta tiền, cô ta sẽ làm theo chỉ thị.

Sunny dựa theo kịch bản hắn đưa sẵn, bước theo vào phòng bắt đầu tạo ra âm thanh rên rỉ khiến người khác nghĩ là đang có chuyện trai gái, hắn lại cố ý không đóng kín cửa, để một khe hở, cô sẽ không kiểm chế được mà xuống lầu ngó nghiêng, quả nhiên như hắn dự liệu, mọi chuyện đúng ý hắn diễn ra, không ngờ rằng, hắn phải chịu hậu quả.

Trong lòng Tống Oánh Tâm khẽ run lên, nhưng cô vẫn thờ ơ lãnh đạm đáp lại hắn.

- Chuyện này với tôi không có liên quan.

Tối hôm qua nước mắt rơi thật nhiều, những điều ấy còn ghi sâu trong tâm trí cô, nếu như những điều này chỉ vì thỏa mãn ý nghĩ của hắn, vậy còn cô?

- Tôi xin lỗi.

- Xin lỗi thì có thể khiến chuyện hôm qua coi như không có sao?

Không thể phủ nhận, nếu đây chỉ là một vở kịch, cô có chút mừng thầm, nhưng hắn thực sự quá đáng, như thế nào có thể coi chuyện này đơn giản như thế?

Đúng vậy, chẳng lẽ hắn nói xin lỗi, giải thích rõ ràng, thì nhưng thương tâm tới qua của cô sẽ không còn sao?

Lý trí nói cho hắn biết, trong lòng cô bây giờ coi hắn như một tên hỗn đản, cô cố né tránh hắn, chuyện này đối với bọn họ có thể coi là chuyện tốt, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt khinh thường kia của cô dành cho hắn, đem hắn so sánh với đám côn trùng, hắn liền cảm thấy chuyện này không thể mặc kệ, ít nhất cũng phải giải thích đầu đuôi sự tình.

- Tôi có thể hiểu tâm tình của em, nhưng em cho rằng việc tôi giải thích với em thế này dễ dàng lắm sao?

Trong trí nhớ của hắn, câu “xin lỗi” hắn nói chưa qua mười lần, bởi vì không có chuyện tình gì, đương nhiên cũng sẽ không có sự giải thích đáng giá, hắn thậm trọng cúi đầu tạ lỗi với một người như thế này, đối với hắn là chuyện rất khó khăn.

Thái độ này thực khiến người khác khó chịu, đã xin lỗi mà vẫn cứ đáng vẻ ngạo mạn thế kia sao? Hắn bị phụ nữ làm hư mất rồi, đáng tiếc cô không phải người phụ nữ kia,

- Anh có thể không thừa nhận lỗi của mình mà.

- Cô rốt cục muốn tôi tức đến khi nào đây?

Cô thật là người phụ nữ hiền toái nhất mà hấn từng gặp... Ngay từ khi nhỏ đã chọc giận hấn cho tới giờ!

- Không phải anh hiểu rõ lòng phụ nữ sao?

Tổng Oánh Tâm khiêu khích.

Trùng mắt nhìn cô nửa ngày, Lôi Tân Dương phản kích nói bừa:

- Sớm biết nếu chuyện kia không khiến cô nổi giận, đêm qua thực không nên buông tha cho Sunny...

Gã đàn ông này thực đáng hận thấu xương!

- Tôi nói, chuyện này với tôi không hề có chút quan hệ.

Hấn sắp điên mất rồi, đây là tình huống gì vậy? Không phải giải thích rõ ràng là tốt rồi sao? Vì sao mà mãi không giải quyết xong? Rốt cục cô ta muốn thế nào?

- Anh đừng trùng mắt nhìn tôi mãi thế, cẩn thận rớt mắt tròng mắt ra ngoài.

Tâm tình của cô đột nhiên trở nên khoái trá, bức dọc tới qua tự nhiên bay đầu mất, bộ dạng của hấn kia như chực vịn gậy cổ cô, thật là đáng yêu a, cô muốn không có người đàn bà nào có thể chọc giận hấn được như cô...

- Phụ nữ nhất định là động vật hẹp hòi nhất trên thế giới này!

Khẩu khí của hấn như một đứa trẻ.

Cô không lên tiếng, hiện tại ngồi hưởng thụ bộ dạng ảm ức tức tối của hấn, chứng kiến cảnh này thật là vui sướng trong lòng a!

Trời ạ! Đầu hấn càng lúc càng đau dữ dội, ai tới nói cho hấn biết, đối với người phụ nữ này nên làm gì bây giờ?

...

Tuy rằng hôm nay là một ngày khoái trá, nhưng nằm ở trên giường lại không hề buồn ngủ, một ngày 24h công việc bề bộn, tâm tình thì như được hâm nóng, nếu mỗi ngày đều như thế này, khẳng định mạng cô sẽ ngắn đi.

Cố gắng giữ bình tĩnh, thả lỏng cơ thể, con buồn ngủ sẽ tới, nhưng là vừa mới tìm cách chìm vào giấc ngủ thì lại có tin nhắn tới, đầu óc dưng đứng lên.

Là gì nữa đây? Cô lấy điện thoại lên:

- Trăng hôm nay rất đẹp, tôi đang ở hoa viên chờ cô, không gặp không về.

Giả vờ không phát hiện, tiếp tục ngủ chẳng? Cách này là tốt nhất, nhưng là câu “Không gặp không về” khiến người ta không khỏi suy nghĩ, thật sự không đề ý tới hấn sao? Đi, không đi, đi, không đi... Ngồi đây, Tổng Oánh Tâm thật sự muốn đánh người. “Lôi Tân Dương, anh thật sự là ác mộng của tôi, hành hạ người ta.”

Năm phút sau, cô xuống lầu, bởi vì lo lắng bị hấn mắng là ma nữ, cô mất chút thời gian sửa sang lại đầu tóc.

- Cô uống chút chứ?

Lôi Tân Dương ngồi trên tấm trải lên bãi cỏ, trên tấm thảm có một chai rượu vang cùng 2 ly thủy tinh.

Cô không có ý kiến, ngồi xuống một bên, cô không cần nói hấn cũng sẽ rót rượu, quả nhiên, hấn lập tức rót một ly, đưa qua cho cô, một chút chần chừ, cô nâng ly, giờ khắc này, cô lại gặp một Lôi Tân Dương khiến người khác muốn ôm lấy an ủi, bộ dạng cô độc này khiến cô không thể cự tuyệt.

- Thật kỳ lạ nha, không nghĩ anh cũng có nhã hứng thưởng thức ánh trăng.

Cô ra về thoải mái.

- Cô có biết không, năm tôi lên ba, mẹ tôi bỏ lại tôi mà lên thiên đường không?

Ngắt người ra chút, chủ đề này cùng với ánh trăng không có chút quan hệ nào, cô thực nghi hoặc, nhưng vẫn tỏ ra nghe hấn nói, trước đây cô chỉ nghe Lôi gia gia khoe Lôi Tân Dương có bao nhiêu điều tốt, không có nói qua các chuyện khác.

- Thân thể mẹ không tốt, sau khi sinh tôi ra, sức khỏe lại càng yếu đi, rốt cục mẹ mất, tôi không hề có ấn tượng nào về mẹ, bởi vì vừa ra đời tôi đã được đưa về biệt thự sống cùng bà nội, bà nội chăm sóc tôi hết như một người mẹ.

- Bà nội của anh thực sự rất đẹp, là một người phụ nữ ôn nhu.

Lôi gia gia thường xuyên nhắc đến bà trước mặt cô.

- Đúng thế, bà nội đối với tôi cũng là mẹ, còn mẹ trong tôi không hề có chút ý nghĩa nào, nhưng ba tôi lại si ngốc quyến luyến không thể quên được mẹ tôi.

- Mẹ anh là một người phụ nữ hạnh phúc.

Nhưng, cô không hiểu những lời hấn nói này có dụng ý gì.

- Đúng vậy, mẹ thực là một người hạnh phúc, nhưng con trai của bà lại là người vô cùng bất hạnh, mẹ cướp đi toàn bộ tâm tư của ba, trong mắt ba chưa từng có đứa con trai này, khi tôi đi học, ông ấy không biết tôi học ở đâu, cũng không tham gia bất cứ cuộc họp phụ huynh nào, đối với chuyện nam nữ của tôi cũng không quan tâm, nói thực ra, ông ấy đối với tôi còn không bằng một người bạn.

Trong đầu hiện lên những lời nói hấn đã từng nói qua, “Tôi cũng chỉ có một mình, mặc dù là có ba, nhưng sự tồn tại của ông ấy cũng như không tồn tại.” Hiện tại, cô rốt cục hiểu sự cô độc của hấn từ đâu mà đến, hấn nhất định có cảm giác một đứa trẻ bị cha bỏ rơi.

Tổng Oánh Tâm không tự chủ vươn tay ra, nhưng lại rút về ngay, người đàn ông ngạo mạn này nhất định sẽ không thích bị ôm.

- Anh hận ba anh sao?

- Cảm giác này không thể nói là hận, mà là chán ghét, ông ấy không hề có chút tiền đồ nào, tôi luôn tự nhắc bản thân, tuyệt đối không thể thành một người như ông ấy.

Cô cuối cùng cũng minh bạch rồi, Lôi Tân Dương nói cho cô biết, hấn không muốn giống cha hấn, si ngốc quyến luyến một người phụ nữ, cho nên tới nay, không chung tình với ai, chỉ là vui đùa, nhưng thành tích với phụ nữ càng huy hoàng bao nhiêu, hấn tự cho mình tiêu sái bao nhiêu thì tìm hấn lại cô đơn bấy nhiêu.

- Thực xin lỗi, tôi không có chuẩn bị tâm lý tốt để tiến tới với một người phụ nữ.

Dừng một chút, Tổng Oánh Tâm hờ hững cười.

- Anh không nên nói câu này với tôi, anh chuẩn bị hay chưa chuẩn bị cũng không liên quan tới tôi.

- Cô vẫn chưa hết giận tôi sao? Cô hiểu được những lời tôi nói đây, nhưng tôi xin thề, đêm qua không hề có chuyện gì hết.

- Tôi sẽ thử quên chuyện tôi hôm qua.

Kỳ thật, biết được không có chuyện gì cô sẽ không canh cánh trong lòng, nhưng thái độ của hấn khiến cô khó chịu.

- Tôi cần có thời gian.

Hấn thật lạ, cứ nghĩ giải thích rõ ràng cô liền vui vẻ chấp thuận hấn sao? Hấn đối với chính bản thân hấn không hề có niềm tin...

Lòng dạ cô sớm đã bị hấn chiếm cứ, nhưng đem lòng mình giao phó cho hấn, đối với cô là một quyết định trọng đại.

Lôi Tân Dương trừng mắt nhìn cô, cô hấn muốn khiêu chiến với hấn, đây không phải là điều hấn mong muốn.

- Anh có suy nghĩ của anh, tôi có suy nghĩ của tôi, anh không phải tôi, tôi cũng không phải anh, không nên nói chuyện tôi với anh nhập làm một.

Cô để ý hấn, trong lòng cô có hấn, đây là điều không thể nghi ngờ, bằng không, tối hôm qua cô sẽ không hốt hoảng chạy ra khỏi biệt thự trong tình trạng như thế, sẽ không khóc loạn lên, sẽ không tức giận như vậy... Hấn cũng không tưởng tượng... sự thật là cô lại hung hăng hất cho hấn một gáo nước lạnh... Người phụ nữ này thực hiểu cách làm cho hấn mất nhuệ khí!

- Rượu này thật ngon.

Tổng Oánh Tâm nói một câu không liên quan. – Nếu lần sau muốn uống rượu này thì tìm tôi uống cùng.

Hiện tại, trong lòng hấn chỉ có một ý niệm, hấn liền đưa tay ôm cô vào lòng, bình rượu cùng ly rượu bị dụng đồ, không sao cả, quan trọng là việc ôm cô.

Đụng chạm trong nháy mắt làm hấn mất lý trí, mà cô cũng mất bình tĩnh, giờ khắc này giống như bọn họ trông ngóng đã lâu, khát vọng nhảy lên, dục vọng tràn trong từng mạch máu, từng tế bào trong cơ thể đều run rẩy.

Nếu bọn họ giờ phút này ở trong phòng ngủ, hấn tuyệt đối sẽ làm một màn quần quýt si mê cuồng nhiệt... nhưng lúc này hấn đành nín nhịn.

Một lát sau, Lôi Tân Dương gần như nỉ non:

- Tôi nên làm gì đây?

- Tôi .. tôi mặc kệ , tôi muốn đi ngủ, chúc ngủ ngon.

Ngay cả liếc mắt nhìn hấn cô cũng không dám, nhanh trốn về phòng.

Có thể suy đoán được, đây là một đêm không yên bình, trước mắt liên tục truyền đến tình cảnh vừa rồi khiến tâm hồn cô lay động, nhưng, dù sao hôm nay cũng đã mệt mỏi cả ngày, cuối cùng cô cũng mơ màng ngủ, trong mộng đều là hình ảnh của Lôi Tân Dương, hấn thật biết cách tra tấn cô, ngay cả trong giấc ngủ cũng không để cô được yên.

Lật mình một cái, cô cảm thấy thân thể mình va vào thứ gì đó, chắc là mệt mỏi quá nên tưởng tượng ra, tuy rằng ý thức đã tỉnh, cô lại không muốn mở to mắt, cứ muốn nằm trên giường, nhưng lúc này, có một luồng khí khác thường vây xung quanh, cô chậm rãi mở mắt, khuôn mặt tuần tú của Lôi Tân Dương đang cách mặt cô không tới 3centimet. Ngồi bật dậy, Tổng Oánh Tâm kinh hãi mở trừng mắt:

- Anh làm gì thế, dọa người à?

- Cô không dậy, tôi chỉ có cách ở đây chờ cô dậy.

Một đêm này, hấn suy nghĩ rất nhiều, sự thực, hấn tuyệt đối không cho phép mình giống như ba hấn, không muốn vì một người phụ nữ khiến tâm trạng không yên, không muốn vì phụ nữ mà tâm tình rối loạn, đây chỉ là hành động của kẻ ngốc, nhưng, có thật hấn không muốn? Thăng thấn một chút, những điều này đều muốn phát tác trên người hấn, hấn biết, hấn cảm nhận thấy, nếu không đưa tay ôm cô lại, nhất định hấn sẽ hối hận.

- Anh ở đây bao lâu rồi?

Cô lúc ngủ có nói mê không? Có chảy nước miếng không? Có há miệng to quá không? Trời ơi, bộ dạng xấu nhất của cô đều bị hấn nhìn thấy!

- Tôi không để ý thời gian.

Trời vừa sáng, hấn liền đứng bên ngoài cửa phòng cô, trong chốc lát, phát hiện cửa không có khóa, hấn chờ không được đi vào, ngồi ở bên giường chăm chú nhìn cô ngủ say, thời gian trôi qua bao lâu, hấn hoàn toàn không có cảm giác.

- Sao anh không gọi tôi dậy?

Cô cảm thấy mắt mặt quá đi!

- Cô không ăn no ngủ kỹ, sợ sẽ khó chịu, lúc đó sẽ trút giận lên khuôn mặt tuần tú của tôi.

- Nếu không muốn đánh thức tôi, sao anh không chờ bên ngoài?

Về mặt đột nhiên nghiêm túc, hấn nói ra suy nghĩ của hấn, cô ngay lập tức ngồi nghiêm chỉnh, tuy rằng mới ngủ dậy nhưng cô tỉnh táo nhận ra sự khản trương của hấn.

- Chúng ta bắt đầu lại được không?

Khẩu khí Lôi Tân Dương có chút cẩn thận.

Loại tình huống này khiến người ta không biết đáp lại như thế nào, cô không ngờ sáng sớm đã phải tiếp nhận điều này.

- Cô biến thành người câm rồi sao?

Hấn nhin không được nhú mày.

- Anh muốn tôi nói cái gì?

Tổng Oánh Tâm mất tự nhiên, lấy tay chải tóc rối, – Tôi không biết, tôi muốn nghĩ rõ ràng.

- Chuyện này có gì mà phải nghĩ rõ ràng? Chúng ta bắt đầu lại, hẹn hò, đi chơi, từng bước một trước khi đến giai đoạn kết hôn.

- Anh thật là, nói được liền được sao? Dựa vào cái gì?

Xoa xoa hai tai, cô giống một đứa trẻ ngái ngủ, – Tôi vừa mới tỉnh ngủ, trong đầu chưa có thanh tỉnh, hiện tại cái gì cũng không biết.

Hấn rốt cục đang làm gì đó? Chưa từng có người phụ nữ nào để bộ dạng này trước mặt hấn, cô hoàn toàn làm hấn tức giận rồi... Quên đi! Hấn tức giận đứng dậy rời phòng.

Nói thực ra, tình huống trước mắt thật buồn cười, hai người bọn họ giống như hai đứa trẻ không thông nhất được quan điểm, tự làm mình khó chịu, nhưng cô không cười nổi, cô không phải không hiểu được, Lôi Tân Dương vừa nói với cô những lời không thể tưởng tượng được, hấn thật sự để ý cô, nếu không sẽ không thay đổi lập trường chỉ trong vòng mấy giờ đồng hồ như thế, một khi đã như vậy, cô vì điều gì mà không thể nói gặt đầu đây?

Từ khi bắt gặp ánh mắt của hấn, cô biết, cô không trốn thoát được bùa chú của người đàn ông này, cô rất muốn vươn tay ra cầm lấy tay hấn, nhưng cô

lại không có chút lòng tin nào với chính bản thân cô, cô có cách để gạt đi ám ảnh của người cha hằn trong lòng hấn sao? Cô có bản lĩnh đó sao?

Tuy rằng bề ngoài trầm trầm bình tĩnh, giống như trời sập xuống cũng không đổi sắc mặt, nhưng thực tế, nội tâm cô cũng chỉ là người bình thường, yếu ớt, Lôi Tân Dương có nỗi sợ hãi của hấn, lẽ nào cô không có đây? Bà nội, ba mẹ, ông nội, những người cô yêu thương nhất đều lần lượt rời bỏ cô mà đi, “nỗi đau” này đối với cô là vô cùng lớn, nếu được, cô không muốn ném tiếp mùi vị của sự đau đớn này.

Tâm tình của cô hoảng loạn, nếu hấn không cần cô, cô còn có thể phản kháng, nhưng nếu hấn giống như đêm qua, liệu có chống đỡ được không? Rất muốn ôm hấn, nhưng lại cũng sợ ôm hấn, nên làm thế nào cho phải?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chồng Cạn Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

- Rốt cục cô ấy muốn gì chứ?

Lôi Tân Dương bị vấn đề này bức điên, phụ nữ tại sao lại phiền toái như vậy?

Cùng lúc nhận được điện thoại xong, Lục Hạo Doãn cùng Diêm Nhược Thiên đã an vị tại quán bar của khách sạn Diêm thị bởi hấn uống rượu, thực ra 2 vị này rất thức thời, không có bỏ lại hấn mà “chạy lấy người”, ít nhất cho tới bây giờ, bọn họ bởi hấn uống một ly rượu, vẫn không có dấu hiệu chuẩn bị chạy lạc.

Lục Hạo Doãn cùng Diêm Nhược Thiên rất có tính nhẫn nại, không hỏi hấn bất cứ chuyện gì, bởi vì không ai muốn trêu chọc đại thiếu gia hấn khi đang uống rượu giải buồn, từ trong đáy lòng bọn họ đều có đáp án, huống chi hấn không có khả năng nhẫn nhịn lâu, đợi một lúc sẽ tự động phát tác oán khí.

Quả nhiên, tới ly rượu thứ hai, hấn tựa như súng liên thanh bắt đầu kêu ca, hấn chưa bao giờ cùng ai chia sẻ thế giới nội tâm, dù là bạn tốt cũng không ngoại lệ, nhưng hấn cái gì cũng hướng cô khai hết, thậm chí ngay cả chuyện hẹn hò yêu đương, lời ngây thơ như vậy cũng nói ra, cô còn có cái gì không hài lòng? Hấn chỉ cần nhảy mất đối với cô tiền từng bước từng bước, sự tình này đối với hấn là gian nan cỡ nào, cô rốt cục là muốn thế nào?

Khẽ lắc đầu, tuy rằng cùng là đàn ông, nhưng Lục Hạo Doãn đối với “Đại nam nhân” này hoàn toàn không tán đồng.

- Cậu muốn cùng cô ấy yêu đương hẹn thề, thì cô ấy phải cùng cậu yêu đương hẹn thề sao?

- Tôi không có trực tiếp kéo cô ấy lên giường mây mưa thất thường, việc này có cái gì không đúng?

Lôi Tân Dương vẫn thấy là rất đúng lý hợp tình, đây là đương nhiên, hấn cũng đã tưởng tượng đêm qua cứ như vậy trực tiếp lấp kín miệng của cô, sau đó hợp lẽ biến cô thành người phụ nữ của hấn, như vậy thì bọn họ không cần tranh cãi nữa.

Nếu mong đợi nhồi vào trong đại não hình ảnh tình dục có thể phổ ra nhạc trữ tình nhàn nhạt, lời nói kia tuyệt đối là người si nói mộng!

- Cậu đã quên hẹn hò, nói chuyện yêu đương phía trước còn có một đoạn quá trình sao?

- Cái gì là quá trình?

Hấn đột nhiên có cảm giác mình biến thành một kẻ ngu ngốc.

- Cậu nói rõ ràng hơn chút đi, người trước kia chưa từng phải đi tìm phụ nữ, hấn đầu óc mơ màng lắm.

Diêm Nhược Thiên hào tâm nhắc nhở Lục Hạo Doãn.

- Tớ hiểu, ai cũng đều biết rằng trước tiên phải theo đuổi, sau đó mới yêu đương.

Lôi Tân Dương không nhịn được nhuộm mồm, khẩu khí hai người này coi hấn như trẻ lên ba đàn độn. . . Được rồi, hấn tại phương diện này quả thật không bằng cả học sinh tiểu học, nhưng thật là chó chê mèo lắm lông, thật sự làm cho người ta không phục!

- Chẳng lẽ hai người đã từng theo đuổi phụ nữ sao?

Nhìn nhau cười, bọn họ hai người rất ăn ý nói:

- Chưa có gặp qua Lợn, nhưng chỉ ít đã ăn qua thịt lợn.

Hai người này cũng không thể tìm được từ hình dung cho thỏa đáng sao? Nhưng lúc này hấn an phận ngậm miệng.

- Nếu muốn giành được tâm của mỹ nhân, vậy trước tiên nghĩ ra biện pháp đã động đến tâm người ta, nếu không, cậu dựa vào cái gì muốn người ta cho cậu cơ hội?

Đúng vậy, hấn cho là đương nhiên, nghĩ đến hấn nguyện ý cùng cô nói chuyện yêu đương, cô nên cùng hấn nói chuyện yêu đương, bởi vì từ xưa tới giờ, phụ nữ luôn chiều ý, lấy lòng hấn, trong tâm của hấn nhưng chưa từng có ai, tại sao cô lại khó chịu như thế? Giống như cô nói, hấn luôn tự cho là đúng, hấn nói như thế nào sẽ như thế, dựa vào cái gì?

- Cậu hấn đã nghe qua một câu —— liệt nữ sợ nam quân, nếu cậu thật sự có lòng, tuyệt đối không cần lo, cô ấy sẽ thoát được khỏi lòng bàn tay cậu, có chăng, nhớ thu hồi sự ngạo mạn của cậu, Tâm Tâm nha đầu là một người phụ nữ rất có chính kiến, cứng đối cứng sẽ chỉ làm cậu rơi thảm hại hơn.

- Đúng vậy, Tâm Tâm nha đầu ăn mềm không ăn cứng, nếu cậu dùng ngôn ngữ kích thích cô ấy, cô ấy tất nhiên sẽ cãi lại, đảm bảo cậu sẽ bị cô ấy sửa cho tới mức phải gào thét lên, nhưng cậu già bộ đáng thương, cô ấy sẽ mềm nhũn mặc cho cậu tùy tiện.

Đây là Diêm Nhược Thiên kết luận từ lúc Tâm Tâm ở cùng Lôi gia gia.

Tâm Tâm nha đầu. . . Lôi Tân Dương thật sự rất không thích điều này, không ngờ, hai người này so với hấn còn biết rõ người phụ nữ kia hơn!

-Hai người không được gọi Tâm Tâm nha đầu.

Hấn bỏ qua nhiều thời gian, không có cách nào tìm lại được, nhưng hấn tuyệt đối không cho phép hai người kia tiếp tục gọi vợ hấn là “Tâm Tâm nha đầu”.

Người kia tính rất so đo, đây là thói quen của bọn họ, lại không có gì hàm ý đặc biệt gì, chẳng qua, bọn họ không cùng hấn tranh luận, hấn đã bị độc tố tình yêu ăn mòn đến mức đầu óc không còn bình thường, tên gia hỏa này rất khó khai thông, chỉ hỏi một câu, nên xưng hô như thế nào đây?

“Chị dâu.” Cả hai cùng nhăn mặt, nghe cứ như gọi một phụ nữ trung niên vậy. Tâm Tâm nha đầu nhỏ hơn bọn họ một người sáu tuổi, một người năm tuổi, “chị dâu” có phải là làm cho cô ấy già đi? Nói như vậy cũng có đạo lý, hấn tiếp nhận phê bình của bọn họ, sửa lại thêm một lần.”Chị dâu nhỏ.”

Mất trọn trắng, sao cứ nhắc chữ “chị dâu” mãi thế? Bọn họ cùng Tâm Tâm nha đầu có cần thiết khách khí như vậy không? Chẳng qua, lúc này đây hấn không muốn biết cho cả hai người kia dị nghị điều gì, chuyện này như vậy đã được định án, sau này bọn họ chỉ có thể gọi vợ hấn là “Chị dâu nhỏ”

Tuy rằng bạn tốt nói đúng cực kỳ, nếu muốn thắng được tâm mỹ nhân, vậy trước hết phải nghĩ biện pháp đã động tâm người ta, nhưng Lôi Tân Dương động chạm đến Tổng Oánh Tâm, toàn sự tình phát triển ra đã thay đổi.

Đây là ý gì? Ví dụ đầu tiên.

Vốn, hấn nghĩ muốn “Mời” giai nhân đến một bữa tối dưới ánh nến đầy lãng mạn, nhưng cuối cùng lại diễn biến thành “Bắt buộc”, nhưng loại tình huống này cũng không nghiêm trọng, khi bọn hấn đến khách sạn Diêm thị, đáp trên thang máy khẩn cấp lên thẳng đến tầng cao nhất, đứng ở cửa phòng tổng tài chuyên dụng, bị kịch của hấn mới chính thức phát sinh.

- Lôi Tân Dương, anh muốn chết a!

Cô hung hăng đá vào chân hấn một cái, hấn đau quá liền ngồi xồm xuống.

- Tại sao em cứ sử dụng bạo lực với tôi?

Hấn không thể tưởng tượng nổi trông mắt nhìn cô.

- Anh nghe rõ cho tôi, tôi không phải loại phụ nữ tùy tiện, anh đừng mơ tưởng dùng cách đối phó những người phụ nữ khác để đối phó với tôi, cẩn thận tôi đá rơi mạng của anh đấy!

Mặc kệ lời này có phải nói nhầm hay không, cô thật sự rất muốn dẫm đạp lên hấn một phen, tên hỗn đản này, không ngờ mang cô tới phòng khách sạn!

Mấy ngày nay, cô bị những lời hấn nói làm cho đầu phát điên lên, rốt cục là có muốn bắt đầu lại với hấn không? Đối mặt với sự cự tuyệt cô, hấn có buông tha hay không? Cô sợ sự truy đuổi của hấn, rồi lại chờ mong hấn làm cho cô không thể chống đỡ, cô phân vân lưỡng lự không đưa ra nổi quyết định, tưởng chừng sắp phát điên thì hôm nay, hấn có động tác, không nghĩ tới hấn lại đưa cô tới nơi này, là muốn ức hiếp cô sao ?

Run mất một hồi, Lôi Tân Dương cuối cùng phản ứng.

- Em nghĩ gì thế? Chúng ta tới nơi này ăn cơm, không phải tới nơi này thuê phòng.

Được rồi, trong đầu hấn khó tránh khỏi xuất hiện hình ảnh sắc dục, đứng dưới ánh đèn rực sáng hùng hừng, có rượu nguyên chất trợ hứng, hai người hợp tình hợp lễ nam nữ hoan ái trên giường một cách thuận lợi, hết thảy đêm nay trở nên cực kì hoàn mỹ, đương nhiên, điều này chỉ là ảo tưởng mà thôi, làm sao dám vọng tưởng cô ấy dễ dàng bị lừa gạt như vậy?

- Chỗ này là chỗ ăn cơm sao? Trông chả khác gì phòng cho thuê cả.

Tổng Oánh Tâm cho rằng hần lại nói xạo, nhưng khẩu khí rõ ràng đã dịu đi .

- Tôi đặt tiệc trong phòng này, đợi một lúc sẽ có người phục vụ của khách sạn phục vụ cho chúng ta.

Người phục vụ khách sạn đương nhiên không có khả năng phục vụ từ đầu đến đuôi, chẳng qua, việc tương đối trọng yếu là hần trước tiên nên chứng minh mình trong sạch.

Nghe vậy, cô ngượng đỏ mặt.

- Tại sao anh không nói rõ ràng ngay từ đầu? Đàn ông dẫn phụ nữ tới nơi như thế này, hầu hết đều có ý đồ bất chính, người bình thường đều đã có ý nghĩ kỳ quái này, hơn nữa, sao anh lại muốn dùng bữa tối ở một nơi như thế này?

- Chỗ này có thể quan sát được cảnh đẹp ban đêm của Đài Bắc, chúng ta cũng lại không bị ai quấy rầy, thoải mái thưởng thức bữa cơm, Nhưộc Thiên nể mặt em, mới quyết định cho tôi mượn chỗ này đó.

- Xin lỗi, tôi hiểu lầm, tôi không nghĩ ra được điều này.

- Quên đi, em không cự tuyệt tôi đi vào cùng ăn cơm chứ.

Bữa cơm này bọn họ ăn thật sự rất hứng thú, nhưng không khí trên, thiếu đi mong chờ ban đầu của hần, cho nên với hần mà nói, lại thất bại thảm hại

Chiều thức giống nhau làm đi làm lại thì sẽ vô nghĩa, vả lại phòng ngủ trong tim của cô cuồng dại như vậy, cho dù hần đã được dạy trước và có cơ hội đánh vào, nhưng khó bảo toàn vận mệnh sẽ không phát sinh ngoài ý muốn.

Chuyện này khiến hần ghi nhớ rõ một điều, Tổng Oánh Tâm không giống kiểu phụ nữ trước kia hần thường lui tới, chịu bài bố dễ dàng như vậy, đối với cô, hần phải bỏ đi bộ dạng nam nhân ngây thơ, bởi vậy, hần đưa ra một bó hồng đỏ rực tuyệt đẹp, hoàn toàn không nghĩ tới, hần lại mang đến bi kịch cho một người.

- Làm cái gì vậy?

- Khẽ lui về sau một chút, Tổng Oánh Tâm nhìn bó hoa hồng trên tay của hần, không nhận được nhú mày.

- Tặng em.

Lôi Tân Dương cũng không nhận được nhú mày, đây là phản ứng kiểu gì thế? Còn tưởng rằng cô thích hoa hồng chứ, nhưng nét mặt của cô vì cái gì giống như vừa nhìn thấy một con quái vật đáng sợ?

- Anh tặng tôi hoa để làm chi?

Hôm nay là sinh nhật của cô sao? Đương nhiên không phải, cô sinh vào tháng ba mùa xuân, nắng chói chang của ngày hè cùng cô không có chút quan hệ nào cả.

Hần có phải là nên đâm ngực đâm chân? Người phụ nữ này tuyệt đối có bản lĩnh bức điên hần! Nhưng hần đành buông tiếng thở dài, không được tự nhiên cầm chặt bó hoa nhét vào trong ngực của nàng, sau đó lớn tiếng tuyên cáo,

- Tôi muốn theo đuổi em.

Lời của hần khiến đầu óc cô trong giây lát ngưng toàn bộ suy nghĩ, tuy nhiên, cô vẫn giữ khoảng cách với bó hồng.

- Nếu không theo đuổi em, chúng ta làm sao tiến tới yêu đương được?

Thì ra là thế, nam nhân theo đuổi nữ nhân hình như không tránh khỏi được chuyện tặng hoa này. . . Không xong! Cái mũi của cô. . . A, a, không kịp rồi, hất hơi vẫn đánh đến đây. Tổng Oánh Tâm vừa chạy vừa vút nhanh bó hoa hồng trong tay, bởi vì lực rất mạnh, vì thế bó hoa nện lại mặt Lôi Tân Dương. . .

- Em miễn cảm với phần hoa?

Hần cứng ngắc giống như một pho tượng, bất chấp đóa hoa rơi trên người, lại bị gai cào hai bên má, đột nhiên hần cảm thấy mình rất ngu xuẩn.

- Đúng vậy, tôi không thích ai tặng hoa hết.

Cô rất muốn cười, nhưng lại không dám cười lớn, làm sao bây giờ đây? Sắp không nín được, thật đau khổ a! Nếu có thể, cô thật muốn cầm máy ảnh đem chụp Lôi Tân Dương trước mắt, bởi bộ dạng buồn cười này có lẽ sẽ không xuất hiện lại.

Hình ảnh trong quá khứ chậm rãi hiện lên, lúc cô nhận được hoa của người hâm mộ, cũng là một bó hồng, cô cũng không có để sát hoa vào mũi, mà là

đem bó hoa hướng ra xa, mà hần chỉ có nhớ khi đó cô cầm bó hoa, không phát hiện ra hành động bất thường của cô.

- Không được cười!

Cô hại hần biến thành bộ dạng này, không biết xấu hổ còn cười lớn tiếng như vậy.

Ngượng ngùng, cô không cần thận cười lớn. . . cố gắng che miệng lại, cho đến khi nuốt tiếng cười chui vào bụng, cô làm bộ vô tội nháy mắt

- Xin lỗi!

- Tại sao em không nói trước cho tôi biết?

- Làm sao tôi biết anh sẽ tặng hoa cho tôi?

Tuy rằng phần lễ vật này khiến cô ăn không tiêu, nhưng trong lòng vô cùng ngọt ngào, hần chưa từng làm qua chuyện này, xem ra, hiện tại hần là thật tâm “Theo đuổi” cô, cảm động sao? Có như vậy một chút.

Không lời nào để nói, đây là sơ sót của hần, dù sao không thể tặng hoa, vẫn còn nhiều thứ có thể thay thế được, thí dụ như phụ nữ đều thích châu báu trang sức, hần sẽ chọn lựa một cái rất thích hợp cho cô, ví dụ như vòng cổ kim cương.

- Anh muốn đưa cho tôi sao?

- Hần quả thực không quen tặng đồ, chẳng qua có kinh nghiệm trước đó một lần, cô rất nhanh có thể hiểu được tình hình.

- Em mở ra xem thích không?

Vừa mở ra đã thấy, thật sự là làm cho người ta kinh diễm, rực rỡ nhưng lại thanh lịch, làm sao có người không thích? Nhưng, Tống Oánh Tâm không thể không cự tuyệt.

- Thứ này tôi không nhận được.

Lôi Tân Dương không hiểu ý của nàng .

- Lúc này cao hứng còn mang lên cổ thử, tại sao không nhận được?

- Anh không biết sao? Tôi chưa bao giờ mang vòng cổ.

Đúng vậy, hần quả thật chưa thấy cô mang vòng cổ. . . Không chỉ có vòng cổ, khuyên tai, đồng hồ cái gì cũng không có.

- Sao nữa đây? Chẳng lẽ em miễn cảm với vòng cổ nữa sao?

Hần tùy tiện nói, đương nhiên không biết khéo như vậy, không nghĩ tới, cổ tình chính là trùng hợp như vậy!

- Không sai mà, phản ứng lần này của anh thật đúng là nhanh, da thịt tôi đối với vòng cổ, hoa tai hoặc vật phẩm trang sức hoàn toàn không hợp.

Bắt đầu là những bệnh nhỏ như sỏi, nếu đeo hai ba giờ, miễn cưỡng còn chịu được, nhưng đeo lâu lại không được, bởi vậy cô cần thận không gây thương tích cho da thịt mình.

Tống Oánh Tâm lại một lần nữa làm hần cảm nhận được tư vị “Mặt xám mày tro”, hần chưa bao giờ biết theo đuổi một nữ nhân vất vả như vậy, nữ nhân này không đơn giản là từ nhỏ đã hận hần, hay là từ nhỏ tra tấn hần, như thế nào lại phiền toái như vậy?

Tuy rằng hần theo chủ nghĩa vô thần, nhưng mà hần đột nhiên có một loại cảm giác mãnh liệt, đây nhất định là ông trời đang trừng phạt hần, lúc trước hần làm khổ nữ nhân, lúc này đến phiên này nữ nhân tới chinh hần. . . Quên đi, hần đã nhận thức được, ai bảo hần bị cô mê hoặc đến thần hồn điên đảo, vì thắng được nhân tâm của giai nhân, mặc kệ sẽ gặp bao nhiêu đau khổ, đây đều là hần phải trả giá .

Nhưng, tại sao tình hình lại theo chiều hướng đi xuống dần thế này? Trời ạ! Hần hần phát điên mất thôi!

Từ khi Lôi Tân Dương theo đuổi, Tống Oánh Tâm đương nhiên cũng không cần chờ trước biệt thự, chuyện thứ nhất của cô chính là quay về nhà mình quét tước, để tránh bụi đóng đầy, chuyện thứ hai chính là cùng bạn thân uống cafe.

- Tuy rằng tớ trải qua nhiều tình yêu, nhưng nghe người ta nói tình yêu có thể cho một nữ nhân trở nên càng thêm xinh đẹp động lòng người, tớ chưa bao giờ chưa thấy, rốt cục đã kiến thức được ma lực của tình yêu.

Lý Tử Duyệt trêu chọc nhìn vào bạn mình đang rặng rờ. – Nhưng tại sao không nói một tiếng cho tớ biết sớm.

- Tớ . . . tớ nào có yêu đương gì?

Tuy rằng nói không có, cô lại hoảng hốt đỏ mặt. – Sao không hỏi tớ những ngày qua ở biệt thự làm sao?

- Chuyện như vậy không cần hỏi, tớ xem mặt của cậu sẽ biết, ai là Bạch Mã Vương Tử khiến cậu động tâm?

Cô không nhịn được phì cười.

- Cậu cho tớ là tiên nữ không thể nói chuyện yêu đương sao?

- Ha ha, thừa nhận đi! Sao phụ nữ bọn mình luôn không thành thật như thế? Chẳng lẽ Bạch Mã Vương Tử của cậu mà cậu không nhận ra sao?

Đột nhiên trừng mắt to, Lý Tử Duyệt trong óc hiện lên một cái ý niệm khó có thể tin.

- Đợi chút, vị Bạch Mã Vương Tử này không biết có phải là Lôi Tân Dương hay không?

Tâm Tâm hiện tại thân phận là “phụ nữ có chồng”, cô ấy không có khả năng đi ra bên ngoài cùng người đàn ông khác phát triển quan hệ nam nữ.

Tổng Oánh Tâm nhắc tay thề với trời, cô kiên trì không có nói chuyện yêu đương, chẳng qua, về chuyện cô cùng Lôi Tân Dương xảy ra gần đây, cô thật sự rất phiền, cần bạn tốt cho ý kiến, làm cho tâm mê man của cô có thể tìm được đường ra.

- Cần gì phải hỏi ý kiến tớ? Kỳ thật đáy lòng cậu đã có đáp án, chính là không muốn đối mặt, cho dù tớ nói cho cậu dừng cảm đi yêu một lần, nếu cậu có ý định trốn tránh, lời tớ nói chẳng qua là vô nghĩa. Không ai có thể đảm bảo tương lai, bởi vì chúng ta đang sống ở hiện tại, giờ khắc này.

Đúng vậy, cô nên thành thật đối mặt !

Tuy rằng hần “Theo đuổi” rất ngốc, nhưng sự mộc mạc cũng khắc vào lòng của cô, đời này hần sẽ không đối với một phụ nữ nào mà lo lắng như thấy. Có lẽ cô đối với bản thân không có sự tin tưởng, mặt khác lại muốn vì hần mạo một lần hiểm, cho dù trong lòng vẫn âm ỉ vết thương cũ, ai bảo từ trái tim cô bị hần đánh cắp ngay từ lần đầu gặp mặt, ngoại trừ hần, không có ai có thể làm được điều ấy.

Nhưng, từ ngày xảy ra sự kiện vòng kim cương kia, Lôi Tân Dương đến nay không hề động tĩnh, cho dù cô quyết định bày tỏ lòng mình cũng không có cơ hội.

Kỳ thật mấy ngày nay, trong lòng cô tràn ngập các loại phỏng đoán, hần là có ý hoãn binh sao? Hay là, hần không biết tiến hành bước tiếp theo như thế nào? Hoặc là, hần nghĩ muốn buông tay?

Cô không thích suy nghĩ nhiều, bởi vì càng nghĩ càng hoảng, nếu hần thật sự lùi bước, cô làm sao bây giờ? Nếu không có tiến triển tốt, đến thời hạn ly hôn thì sao? Nếu ly hôn, lòng cô không có cách nào yên bình trở lại.

Hần nói cô từ nhỏ làm hần tức chết, ngược lại trước đến giờ hần cũng là người tra tấn lòng cô, vì sao hần luôn khiến cô không được an bình?

Tổng Oánh Tâm cùng bạn uống cafe xong, hai người cùng nhau đi shopping, không khí nhộn nhịp, cả hai đi dạo cả buổi, không nghĩ là mua gì, không ngờ cũng khuôn về vô số đồ.

Về đến biệt thự đã là hơn 10h tối.

Tiến vào biệt thự, nàng nhìn thấy trên mặt đất xa xa có ánh nền, tâm cả kinh, bắt gác đi nhanh, ánh mắt như nhảy múa điên cuồng theo ánh nền hình trái tim!

“- Em khiến tôi phát điên mất!

Lôi Tân Dương ngồi ở bậc thang trước cửa, thoạt nhìn đáng thương giống một đứa trẻ bị bỏ rơi. – Tôi nghĩ thật nhiều, làm như thế nào mới có thể đã động lòng của em? Đầu đầu muốn chết, đầu óc trống rỗng, duy nhất nghĩ đến ba chữ nay, tối nay tôi nói cho em biết, mong em sẽ mềm lòng, đừng tra tấn tâm chân tình của tôi nữa.

“Tôi cần em” —— ba chữ vô cùng đơn giản mà lại khiến lòng của cô rung động, tim đập loạn nhịp, điều này ngược lại với tính cách ngạo mạn trước đây của hần. . . Đúng vậy, cô sao có thể không mềm lòng đây?

- Chỉ có thanh niên 17, 18 tuổi mới nghĩ ra chuyện này.

- Hiện tại tâm tình anh cũng như đám thanh niên 17, 18 tuổi vậy.

Dùng nền xếp hình trái tim, ở giữa là ba chữ “Tôi cần em”, việc này hần từ trước tới nay không thể nào tưởng tượng ra, như thế nào lại có thể làm được? Hần chỉ nghĩ, nếu tỏ ra đáng thương với cô, cô nhất định sẽ mềm lòng.

- Anh quên mình đã nhiều tuổi rồi sao, không suy nghĩ gì thế? Làm thế này rất nguy hiểm.

Tuy rằng nền này dày và cứng, không dễ dàng bị gió thổi ngã xuống, nhưng “nghịch với lửa” rất nguy hiểm.

- Nếu không mạo hiểm nguy hiểm, làm sao em hiểu hết tấm chân tình của anh? Anh thật sự bị em làm cho loạn trí rồi.

Ra về buồn rầu đích cau mày, Tống Oánh Tâm liếc mắt nhìn hần, ra bộ buồn rầu nói,

- Thật sự là không xong, tôi đột nhiên cảm giác như trâu già gặm cỏ non vậy.

Nháy mắt, khuôn mặt Lôi Tân Dương cứng ngắc trong ánh nền, nhảy dựng lên, hần bước nhanh về phía trước, cô kinh hoàng hô lên, trên mặt đất đều là nền đang cháy, đây cũng không phải là đùa giỡn, hần an toàn vượt qua chỗ nền đó đến trước mặt cô.

- Tôi không chạy trốn, sao anh lại gấp như thế?

Cô vừa buồn cười vừa thẹn nói.

Hần có thể nào không vội đây? Rốt cục có thể bạo gan ôm cô vào lòng, hung hăng ngăn chặn miệng của cô, mà hần cũng quả thật làm cho ý niệm kia thành hành động, hai người không áp chế được nội tâm, nhiệt tình quán quyết.

Mãi cho đến lúc rời ra, hần hay là không an phận, chuyển nụ hôn ra vành tai cô, rồi trượt xuống cổ.

- Tại sao em lại khiến anh mê mẩn như thế? Thực khiến anh nhìn không được muốn ăn sạch em.

- Anh đừng vọng tưởng lừa tôi lên giường.

Thân thể tuy run rẩy không thôi nhưng chút lý trí còn sót lại trong đầu nâng lên tiếng.

Nhưng mười phút sau, cô bị hần lừa từng bước một tới bên giường.

- Anh là đồ vô lại a!

- Anh không muốn phải chờ đợi nữa, nếu không mau chóng bắt em làm người phụ nữ của anh, anh thật sự không ngủ ngon được.

Hần khẩn cấp vô cùng, chờ không kịp vội cởi quần áo của chính mình, cô vừa nhìn thấy thân thể hần, đầu óc đã không còn nghĩ được chuyện gì nữa

- Đợi chút. . . Nền ở dưới lâu. . . Không thể bỏ vậy được. . .

Cô biết chủ ý hiện tại của hần, đang muốn dùng sắc đẹp bức cô đi vào khuôn khổ, cô muốn chống đỡ lại a. . . Không được, miệng khô lưỡi khô, toàn thân vô lực, cần bản, cô không thể nào chống đỡ được về đẹp quyền rũ của hần.

- Anh đã sớm an bài tốt, em không cần lo lắng chuyện kia, hiện tại em chỉ được nghĩ về anh thôi.

Quả thật, hiện tại trong mắt cô chỉ có hần, bởi vì thân hình vạm vỡ kia đang gần sát bên cô, sao cô có thể nghĩ tới chuyện gì nữa? Tim nhảy loạn lên thành thịch, máu sôi trào giống như muốn phun ra, đầu óc thật là trống rỗng, đầu hiện lên vô vàn câu hỏi tại sao tại sao không có đáp án,

Đôi môi mảnh liệt đi xuống bên dưới, Lôi Tân Dương trêu chọc mọi cảm giác của cô, hai tay bận rộn cởi đồ của cô, không đến một phút đồng hồ, thân thể của hai người đã không còn vật cản, bàn tay khẽ thăm dò từng tấc trên cơ thể đối phương. . .

Một đêm triền miên, hần dường như không hết thỏa mãn. Như một mảnh hồ đang ngấu ngiến con cừu non. . Không, dùng từ con cừu để hình dung người phụ nữ này không chuẩn xác, mà là cạp mẹ, bởi vì cô rất nhanh để cho hần phát ra tình cảm của hần, cũng có lúc buộc hần xuất khẩu ra ác ngôn, giờ khắc này hần hoàn toàn lĩnh ngộ, ngàn vạn lần không thể xem nhẹ nữ nhân, nếu không tại sao lại nói là “phụ nữ lòng dạ rắn rết”, mà không phải “nam nhân lòng dạ rắn rết”? Nam nhân nói chung đều là bại tướng dưới tay nữ nhân. . .

Bạn đang đọc truyện *Ông Chồng Cạn Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Đây chính là hạnh phúc sao? Mở mắt ra, điều đầu tiên nhìn thấy chính là nam nhân âu yếm bên mình, nhìn qua một lần ngũ quan của hần, đường nét quyền rũ, rồi lại ôn nhu, mái tóc nhìn qua hơi tệ một chút, nếu không phải dáng người hần khôi ngô, nhìn từ phía sau, còn tưởng rằng đó là phụ nữ, nào có nam nhân nào đầu tóc dài đến vai?

Tuy rằng tình yêu không có đạo lý gì đáng nói, nhưng yêu nam nhân này thật sự không phải một điều thông minh, cô cũng rất khó tin tưởng rằng mình thực sự ngu dại như vậy.

Có một câu nói: nữ nhân là kẻ gây tai họa, cô lại cảm thấy nam nhân như hấn mới là kẻ gây tai họa.

Lúc này, Lôi Tân Dương bỗng chợt mình, Tống Oánh Tâm vội vàng nhắm mắt lại, bất ngờ dậy khiến cho cô thẹn thùng không biết phải làm sao?

- Đi nào, em đi chuẩn bị một bộ quần áo để tắm rửa, chúng ta phải đi ra ngoài.

Hấn đã sớm nhận thấy rằng cô đã tỉnh, hôn lên môi cô một cái, hấn không có chò cô đưa ra vấn đề liền đứng dậy xuống giường, cô mở mắt liền nhìn thấy thân thể hấn trần trụi, vội vàng dùng hai tay che khuất mắt, vấn đề tới bên miệng đương nhiên nuốt trở lại đi, phản ứng của cô hiển nhiên làm tâm tình hấn khoái trá, hấn vui vẻ cười ha ha, không quên nhắc nhở cô động tác nhanh một chút.

Tối hôm qua cái gì cũng làm rồi, còn thẹn thùng như vậy sao? Không có cách nào trốn đi, bởi vì da mặt của cô tương đối mỏng, đành chờ hấn vào phòng tắm, cô mới rời giường mặc quần áo, sau đó trốn về phòng mình.

Bữa sáng qua đi, bọn họ an vị trên xe, rốt cục là bọn họ sẽ đi đâu?

- Anh nghĩ mang em tới chỗ này, đương nhiên là nơi có thể làm điều xằng bậy với em.

Lôi Tân Dương nháy mắt với cô. – Anh chưa có ăn no, hôm nay không ăn no nê, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho em!

- Anh thật không đứng đắn.

Tống Oánh Tâm xấu hổ đỏ mặt, kỳ thật hiện tại trong lòng cô suy nghĩ cũng không kém là bao nhiêu, đây đều là bị hấn lây bệnh!

- Anh rất nghiêm túc, đây là điều duy nhất anh đang nghĩ lúc này.

Tuy nhiên, cô vẫn tưởng hấn nói đùa, bởi vậy khi bọn hấn ở trong suối nước nóng Ôn Tuyền, cô vẫn còn hoài nghi đây là một trò đùa của hấn.

- Rốt cuộc anh định đùa điều gì thế?

- Không phải anh vừa mới nói sao, anh muốn mang em tới nơi mà có thể triển miên cả ngày, đương nhiên, một khi đã đến đây, chúng ta sẽ ở lại một đêm.

Đúng là nữ nhân không có lương tâm, lời hấn nói, cô cũng không thể nghiêm túc đối đãi sao?

- Anh đừng có làm loạn đây nha.

- Sao em cứ nghi ngờ tâm lòng chân thành của anh thế? Nếu không phải vì lo da mặt em quá mỏng, hay thẹn thùng, anh sẽ không mang em chạy tới nơi này, anh cũng không quan tâm Bác Hạ cùng đi Hồng sẽ ở sau lưng chúng ta cười trộm.

Lúc này cô nên tin, hấn từ đầu đến đuôi rất nghiêm túc.

- Sắc lang! Tống Oánh Tâm hồn đảo tròng mắt.

- Em không vui sao?

Lôi Tân Dương lại tình tứ nhìn cô, lúc này mắt thả ra mười vạn Volt điện lực, hấn chính là muốn dùng sắc đẹp mê hoặc cô thần hồn điên đảo, bằng không, cô sẽ làm cho hấn mê loạn thất hồn lạc phách, chẳng phải là rất bất công lắm sao?

Hồi tưởng một màn mặc điên cuồng nóng đêm qua, cô liền biến thành anh đào đỏ tươi ngon miệng, có thể nghĩ rằng, đại

não đã bị tà niệm tràn ngập sắc lang, chịu không nổi loại kích thích này, cô không nhịn được phát ra tiếng rên.

- Em như thế nào có thể hấp dẫn nam nhân như vậy?

Kế hoạch trước tiên đến ngâm nước nóng, trình diễn một đoạn lãng mạn, kế tiếp tại trong nước mây mưa thất thường, loại hình ảnh kẻ nào tưởng tượng ra trong lòng cũng sớm nhiệt huyết sôi trào, trên người hấn sớm không còn một mảnh y phục, nhanh chóng kéo y phục của cô, hung hăng ăn no nê, từ đầu đến chân, hấn tận tình gặm nhấm, thật sự là mỹ vị cực kỳ!

Đến khi bụng cả hai sôi lên vì đói, đồng hồ đã là ba giờ chiều, nhưng cho dù vội vàng chiều cổ cái dạ dày đang chịu ngược đãi, có người chính là không chịu an phận, liền giờ trò xấu, hại người đối diện giống một con tôm nấu chín đỏ.

- Lôi Tân Dương, đừng quấy rối em nữa!

Tống Oánh Tâm chợt dạ liếc khắp mọi nơi, trong nhà ăn ngoài bọn họ ra còn có một vài người khách nữa.

- Anh dùng não bộ chỉ huy bắt nó nằm im, nhưng nó không ngoan, thích làm xằng làm bậy, anh không có biện pháp, nếu em có thể thì cầm dây thừng bắt trói nó ngoan ngoãn lại.

Hắn làm bộ đáng thương chớp chớp mắt, trong giây lát toàn thân cô trở nên mềm nhũn, nói ra được những lời như kẹo kéo này, hẳn quả thật là cao thủ.

Cô tròn mắt, nếu cô thật sự cảm thấy thừng trói chặt chân hắn lại, đảm bảo bọn họ sẽ trở thành tiêu điểm của cả phòng ăn.

- Dạ dày trống rỗng sẽ làm tâm tình anh bất hảo, em muốn cho anh tức giận quay trở về biệt thự sao? Nếu không muốn thế thì để cho anh ăn một bữa thật ngon đi.

Thật không còn cách nào đối với nam nhân này, không dám lại xem, hắn áp bức cô, thể lực của cô đã sớm cạn kiệt nghiêm trọng, cũng không thể tạm nghỉ sao?

- Em ăn quá chậm.

Hắn thoát nhìn càng ngày càng đáng thương, giống như đứa trẻ bị mẹ xử phạt không được ăn cơm.

Sao hắn không biết xấu hổ còn chỉ trích cô?

- Nếu anh không làm loạn, em không cần nửa giờ có thể ăn hết điểm tâm.

Lôi Tân Dương thực sự hóa thân thành đứa trẻ ngoan ngoãn, hết như lần đầu tiên đến trường, hai chân không hề xâm lấn lãnh thổ của cô, nhưng rất nhanh hắn phát hiện ra, ăn cơm no xong vẫn chưa xong lệnh cấm, hắn còn phải đưa cô đi tản bộ, tình hình bị đảo lộn, hắn trở thành một con thú cưng của cô.

“Độc nhất là lòng dạ nữ nhân!” Hắn muốn hét lên, hét lên thật to, thẳng đâm sâu vào tim người phụ nữ bên cạnh hắn.

Cô cười thật vui vẻ, không có ý định lãng phí vỗ mồm với hắn, tuy rằng nơi này cách biệt thự không xa nhưng cảm giác hoàn toàn mới lạ, giống như “Nghỉ phép”, nhiều thêm một phần ý thích, bớt đi một phần quy củ.

Nữ nhân vô tình, lão bà tàn nhẫn, nha đầu xấu xa, mụ la sát vô lương tâm... Hắn có thể dự đoán được đích từ ngữ toàn bộ phái trên công dụng, nàng thật sự rất muốn ôm bụng cười to. May sao cô kịp thời đem tiếng cười nuốt xuống bụng, chứ nếu không làm cho hắn tức giận, không chừng hắn sẽ vác cô lên vai quay trở lại Ôn Tuyền quán mà hành hạ cô tới nơi tới chốn, hắn không bao giờ quan tâm ánh mắt người ngoài nhìn, .

Trở về Ôn Tuyền quán, bọn họ chậm rãi đặt chân vào bể nước nóng, thả lỏng cơ thể, hai cơ thể giống tiểu hài tử đùa nghịch trong bể nước hồi lâu mệt lử, cuối cùng lên phòng nghỉ.

Bất quá, hắn không thể giữ thân mình yên lặng được, ngón tay đùa nghịch mái tóc cô, cuốn một lọn, thả ra, lại cuốn một lọn tóc, lại buông. Tóc của cô mượt mà thật khiến người khác yêu thích không muốn buông tay.

- Anh có biết ba mẹ em mất như thế nào không?

Đây là tâm tình sâu kín của cô không bao giờ muốn thổ lộ với ai, nhưng một khi thân thể đã hoàn toàn trao cho hắn thì cũng nên chia sẻ nội tâm của cô từng chút một với hắn.

Chuyện này thỉnh thoảng diễn ra làm Lôi Tân Dương giật mình, nhưng hắn nhanh chóng khôi phục lại tinh thần, duỗi tay kéo cô vào trong lòng mình, ra vẻ thoải mái:

- Em rất ít nói, chưa bao giờ nói ra tâm sự của mình.

Qua bác Hạ hắn cũng tìm được một ít thông tin.

Một lát sau, Tống Oánh Tâm nói giọng đều đều.

- Ngày đó, gia đình em đi về nhà ông ngoại ở trên vùng đất núi đá, mấy năm đó lại có thông tin rằng địa hình vùng này sẽ có nhiều trận động đất, ba mẹ em muốn khuyên ông ngoại đến Đài Bắc ở cùng, ông ngoại không thích cảm giác ăn nhờ ở đậu, ông cứ dửng dăng mãi, không ngờ đêm hôm đó đột nhiên có động đất, ba mẹ vì bảo vệ em cùng ông ngoại nên bị ngã đập đầu vào vách tường chết, sau ông ngoại luôn tự trách mình nên ông ngã bệnh không dậy nổi.

Thì ra đây chính là chuyện xưa của cô, hắn nhớ tới hình dáng cô lúi thủi tại góc vườn hoa đêm hôm đó, tâm, khẽ nhói đau, hôn nhẹ lên trán của cô.

- Ba mẹ rất yêu em, em đừng tự trách mình nữa.

Nước mắt lạnh lẽo chảy xuống, hắn hiểu lòng của cô.

- Đúng vậy, em luôn tự trách mình, nhưng ông nội nói với em, nếu ba mẹ ở trên trời cao kia thấy em luôn dần vật như thế, họ sẽ rất đau lòng, ông nội muốn em đừng cảm sống tiếp, như thế mới có thể báo đáp được sự hi sinh của ba mẹ.

- Anh tin họ ở trên cao kia, nhất định đang mỉm cười nhìn em, em là một người con gái mạnh mẽ mà.

Hắn dùng nụ hôn để lau đi nước mắt của cô, cô mỉm cười với hắn nhưng mà vẫn chưa tha cho hắn.

- Anh chẳng đang hận em lắm sao, vừa rồi còn mắng em là người con gái xấu nhất thế giới còn gì.

- Anh cho em mắng đấy, sắc lang, mê gái, sắc dục huân tâm... cho em mắng thỏa thích đó.

Hắn hằn đang khích lệ cô...

Hai tay vòng qua thắt lưng hắn, Tống Oánh Tâm làm nũng, mặt tựa vào trước ngực hắn, lắng nghe nhịp tim đang đập.

- Tâm tình em đang tốt, hay là để ngày mai mắng chửi vậy?

Vừa nói xong, ý thức của cô mơ mơ màng màng, cô chuẩn bị đi gặp Chu Công mất rồi.

- Ngủ đi, Tâm Tâm bảo bối của anh, anh sẽ bảo vệ em.

Giờ khắc này, hắn bắt đầu mơ hồ quá, người con gái này thật sự thuộc về hắn sao? Cô rất kiên cường, độc lập tự chủ, hắn không có cách nào hoàn toàn nắm giữ trong lòng bàn tay... Nhận thức được điều này tim hắn có cảm giác khó chịu vô cùng.

Lúc này đây, hắn chỉ có cách, đem người con gái này ôm chặt trong lòng ngực hắn, khắc sâu hình ảnh của nàng trong tâm trí.

☆☆☆

Mỗi ngày nhàn nhã ngồi dưới gốc cây đại thụ đọc sách, cuộc sống giống như một con công trùng, đây có phải là rất hạnh phúc?

Đúng vậy, nàng không thể nào soi xét hết, nhưng cảm giác cuộc sống này thật quá giống là nằm mộng, không có chút chân thực, thời gian qua nhiều lắm, đầu óc không tự giác sẽ suy nghĩ miên man, dẫn đến người bên cạnh cũng bị lung lay suy nghĩ, cô muốn đi tìm một công việc nào đó. Đêm qua, cô cùng Lôi Tân Dương nằm trên cỏ đếm những ngôi sao trên bầu trời đêm, hắn bác bỏ đề nghị của cô.

- Anh không phải không nuôi nổi em, sao lại ra ngoài tìm việc?

Lôi Tân Dương kích động, cứ như việc cô ra ngoài đi làm là đi ngoại tình vậy.

- Làm việc không nhất định là để kiếm tiền, em cần một mục tiêu để sống.

Tuy rằng Tống gia không phải hào môn thế gia, nhưng cũng có chút gia sản, ông nội hồi còn sống lại là kiến trúc sư có tiếng, có thể đoán, tài sản ông để lại cho cô đủ để cả đời này cô không lo ăn lo mặc.

- Em nên để tất cả tâm tư đặt hết lên người anh.

Hắn không muốn chút nào, cô muốn đi ra ngoài làm việc, sau này chẳng phải mỗi ngày hắn đều phải đề phòng lo lắng sao, lo rằng nàng sẽ biến thành một chú bướm nhỏ bay khắp nơi?

- Trong lòng em anh mãi mãi xếp ở vị trí số 1, việc làm sao có thể so với anh được?

Tống Oánh Tâm phát hiện hắn ăn phải giấm chua, cô đánh thương lượng, hắn dựng lỗ tai lên giấy lát, sau đó tiến hành kiểm tra.

- Hiện tại em không đi làm, anh đương nhiên xếp số 1 trong lòng em, sau này em đi làm, chắc chắn gì còn nguyên như thế.

- Anh xem công việc ở vị trí số 1, chưa chắc những người khác cũng đặt công việc lên đầu.

Cô không có ý trách hắn, có đôi khi hắn làm thêm giờ nên không về ăn tối với cô, cô có thể hiểu và bỏ qua, công việc có nhiều chuyện phát sinh, khó tránh. Hiện tại chẳng có công việc nào là nhàn nhã, hơn nữa hắn lại là ông chủ, nếu hắn ngày nào cũng về nhà ăn tối đúng giờ, cô lại còn sợ không biết bao giờ công ty sẽ bị phá sản.

Hắn không vui lấy tay di di lên cổ cô, tức giận nói:

- Người phụ nữ không có lương tâm này, nói muốn đếm sao, anh liền cùng em nằm đây đếm sao, tại sao em dám nói anh đặt công việc lên hàng đầu hả?

Hắn nói rất có lý, nhưng hai chuyện khác nhau sao lại nói một lúc? Quên đi, tại sao phải tranh giành với hắn chuyện nhỏ này, trọng yếu là chuyện đi làm.

- Em mặc kệ, em muốn đi làm, anh yên tâm, em biết cách điều chỉnh mọi việc ổn thỏa mà.

- Anh không thích vợ anh ra ngoài đi làm, vợ anh là người duy nhất được anh yêu thương trong đời này, anh muốn vợ anh ở nhà, để mỗi ngày đi làm về anh được ngửi mùi hương của em, được nghe thấy tiếng em cười.

Cô khẽ cau mày, khẩu khí của hắn thật sự làm cho người ta rất muốn đánh hắn một quyền, “tư tưởng nam nhân là như vậy sao?”

- Người đàn ông nào cũng thế cả.

- Nếu em kiên quyết ra ngoài đi làm?

Người đàn ông này hình như đã quên rằng cô là một người độc lập tự chủ, cô muốn cái gì thì sẽ làm cái đó, trừ phi hắn biến thành tội phạm nhốt cô lại, nếu không hắn không có cách nào bắt ép cô làm theo ý hắn.

- Anh đành phải mỗi ngày đem em đi theo bên người.

Bởi hắn sợ hình ảnh tiêu sái của hắn bị phá hủy, không còn biện pháp nào khác, đành chọn cách này.

Từ sự tình đi Ôn Tuyền quán lần trước, cô sẽ không bao giờ để lời nói đùa của mình khiến hắn hành động, nam nhân này rất nghiêm túc, tuy rằng hắn thoát nhìn hoàn toàn không phải như vậy.

Cô thật sự bị hắn đã bại! Nhưng, chẳng lẽ cứ như vậy thỏa hiệp sao? Cô không muốn, nhưng cũng lại không thể mở cuộc cách mạng với hắn!

Tổng Oánh Tâm khoanh tay trước ngực, cô thờ dài, thực không hiểu người nam nhân này rốt cục đầu óc đang suy nghĩ gì? Hắn muốn biến vợ hắn thành một con cún trùng không có tiền đồ gì, chỉ biết an phận thôi sao?

Không được, cuộc sống như thế sẽ làm người ta thờ không nổi, cô muốn đi làm, dạy học cũng được, ngẫm lại xem, hắn có công việc của hắn, không có khả năng một ngày hai mươi tư giờ lúc nào cũng nhìn cô chăm chăm được, nếu cô lên sau lưng hắn đi ra ngoài làm việc, hắn cũng sẽ không phát hiện.

Phải không? Hắn thật sự không phát hiện sao? Không biết vì cái gì, cô cảm thấy hắn không phải dễ dàng bại binh như vậy.

- Thiếu phu nhân, tôi có quấy rầy cô không?

Bác Hạ cầm trên tay một chồng thư từ đi tới, từ ngày chính mắt thấy Lôi Tân Dương tỉ mỉ bày bàn tiệc dưới ánh nến, Bác Hạ đã tự động sửa miệng xưng Tổng Oánh Tâm thành Thiếu phu nhân.

- Bác Hạ có chuyện gì xin cứ nói ạ, cháu rảnh rồi mà, nếu làm được, cháu sẽ giúp ạ.

Cô nhảy người lên, lòng đầy cho mong, kỳ thật, cô từng nghĩ quay về phòng bếp tiếp tục làm đồ đệ của di Hồng, nhưng quan hệ giữa cô và Lôi Tân Dương có chuyển biến, địa vị cô trong cảm nhận di Hồng cũng từ “Tâm Tâm tiểu thư” biến thành “Thiếu phu nhân”, căn bản không cho cô chạm vào phòng bếp.

Bác Hạ không nhịn được nở nụ cười, bác nhìn ra được Thiếu phu nhân sắp mọc meo.

- Tôi không sao, chính là nghĩ muốn cùng Thiếu phu nhân xác định một việc, Thiếu phu nhân biết sinh nhật thiếu gia sắp đến không?

- Sắp đến sinh nhật Lôi Tân Dương sao? Khi nào ạ?

Bác Hạ đem sổ thư tín chúc mừng sinh nhật cho cô, có câu lạc bộ Mổ gia gửi thiệp sinh nhật đến.

- Là mừng 5 tháng sau, trước kia thiếu gia không ở nhà, chúng tôi cũng không nghĩ tới việc làm sinh nhật cho cậu ấy, nhưng hiện tại có cô ở đây, trong nhà đã lâu không có náo nhiệt, chúng tôi muốn nhân cơ hội này tổ chức yến hội được hay không?

Cô có thể lý giải ý tưởng của bác Hạ, hồi tưởng lại khung cảnh nơi đây trước kia, mỗi dịp cuối tuần rất huyền ảo, trái ngược hẳn với tình hình hiện tại ảm đạm gần như cô tịch... Sinh nhật này là một dịp thích hợp để làm sống lại sự náo nhiệt ấy.

- Bác Hạ, cháu nghĩ sinh nhật Lôi Tân Dương chúng ta sẽ làm một buổi tiệc nướng, mời Lục đại ca cùng Diêm đại ca tới.

- Tôi hiểu.

Không xong! Cô đột nhiên phát hiện sự hiểu biết của cô về hắn còn có hạn.

- Anh ấy thích cái gì vậy bác?

- Thiếu gia từ nhỏ cái gì cũng không thiếu, cậu ấy không có thích thú đặc biệt với món đồ nào hết, tôi nghĩ, món quà chỉ cần xuất phát từ tâm ý Thiếu phu nhân, thiếu gia nhất định sẽ thích.

Thiếu gia cùng Thiếu phu nhân hiện tình cảm hoàn hảo, bác ta hoàn toàn có thể đoán được vài năm sau, chỗ này sẽ có tiếng trẻ con khóc, này tòa biệt thự này so với trước kia sẽ náo nhiệt hơn rất nhiều. Bác rốt cục hiểu được lão thái gia tại sao nhất định làm mọi cách để cô trở thành cháu dâu, ông ấy nhất định đã sớm đoán được kết quả ngày hôm nay.

Tâm ý sao? Điều này không khó, nhưng, như thế nào mới có thể khiến hắn rất cảm động, làm sao biết được hắn muốn gì? Nếu là thứ tự tay cô làm ra... Cô nghĩ đến một ý kiến hay! “Di Hồng biết làm bánh ngọt đúng không nhỉ? Minh sẽ làm cho Lôi Tân Dương bánh ngọt.”

- Tôi làm bánh ngọt không giỏi lắm, Thiếu phu nhân hãy tìm một cô giáo chuyên nghiệp để hướng dẫn nha.

- Cháu phải tìm cô giáo chuyên nghiệp về bánh ngọt ở đâu ạ?

- Thiếu phu nhân có thể mời Diêm thiếu gia hỗ trợ, khách sạn Diêm Lệ Viên có rất nhiều đầu bếp giỏi về bánh ngọt.

Đúng a, khách sạn Diêm Lệ quả thật rất nhiều đầu bếp chuyên về bánh ngọt, Diêm đại ca sẽ không tiếc mà cho một người tới dạy cô, nhưng chuyện này không thể để Lôi Tân Dương biết, cô muốn cho hắn một sự bất ngờ, cho nên chẳng những muốn bác Hạ cùng Di Hồng giữ kín bí mật mà còn cả Diêm đại ca cũng thế.

Thật tốt quá, rốt cục thì cũng có chuyện để bận rộn, cô đột nhiên cảm thấy toàn thân dồi dào sức sống.

Sự tình quả nhiên tiến triển rất thuận lợi, bởi vì Diêm Nhược Thiên hỗ trợ cho cô, hằng ngày cô đều tới Diêm Lệ Viên học làm bánh ngọt, tuy rằng cô không có một đôi tay khéo léo, nhưng cô gắng thì sẽ có thành quả, đây không phải là một cuộc thi, quan trọng là có thành ý, thành quả đạt được cô chỉ cần khoảng 60% là được.

Quả nhiên như cô sở liệu, cô không có được trời phú cho năng khiếu làm bánh, nhưng cần cù bù thông minh cố gắng một tuần lễ cô đã có thể làm một chiếc bánh ngọt xinh xắn, nhưng cô quên mất mình còn có một quả bom bên cạnh – Lôi Tân Dương.

Đang đi học làm bánh không thể nghỉ giữa chừng, đây là lễ phép, cũng là tôn sư trọng đạo, nhưng quả bom hẹn giờ này lại cố tình chọn thời điểm này quấy nhiễu cô, điện thoại reo lần một cô không nghe, lần hai, lần ba cũng thế... Cuối cùng cô chỉ còn cách giả vờ đi wc để nghe điện thoại

Lần đầu tiên cô lừa hắn “ờ WC”, hắn có thể chấp nhận, nhưng thêm một lần nữa, hắn liền hoài nghi, lại một lần nữa, hắn bắt đầu khó chịu, được rồi, đành lấy lý do đi mua sắm quần áo để lấy lại tín nhiệm của hắn.

Qua một vài lần, cô nhận mình không hợp với vai diễn nữ nhân tiêu xài hoang phí của cái cửa chồng, đương nhiên, cô không dám nói nhảm chán.

Không sao cả, Tổng Oánh Tâm cổ vũ mình, quá một ngày là một ngày, cắn răng, chuỗi ngày này rất nhanh chấm dứt, khi hắn nhìn thấy chiếc bánh sinh nhật, nghi hoặc trong lòng chắc chắn được giải đáp.

Buổi luyện tay nghề vừa kết thúc, chuông điện thoại lại vang lên, lần này người gọi là bác Hạ.

- Bác Hạ, có chuyện gì vậy?

- Thiếu phu nhân, thiếu gia rất nghi ngờ hành tung gần đây của cô, cậu ấy vừa gọi điện thoại hỏi tôi rốt cục cô đang làm gì? Tôi nói không biết, cậu ấy nghi ngờ cả tôi, còn hỏi, có phải tôi liên kết với cô gạt cậu ấy không, tôi bị cậu ấy dọa cho đồ mồ hôi lạnh, làm sao bây giờ?

Lôi Tân Dương phản ứng đúng là bình thường, từ cô không tìm ra kết quả gì, đương nhiên muốn tìm kiếm thông tin từ người trong nhà.

Xem ra, về nhà phía trước nàng phải vòng quanh quá đi vào trong đó đột kích, trên danh nghĩa là cho hắn kinh hi, trên thực tế là dò đi hắn đích bệnh đa nghi, qua hai ngày nữa chính là hắn đích sinh nhật, nàng cũng không thể ở thời điểm này thất bại trong gang tấc.

- Bác Hạ, giờ cháu qua công ty anh ấy, bác có biết địa chỉ công ty anh ấy không?

- Trong nhà có danh thiếp ghi địa chỉ công ty thiếu gia, tôi sẽ nhắn tin cho thiếu phu nhân.

Qua tin nhắn, cô nhanh chóng tìm được phòng làm việc của hắn, lúc cô nhìn thấy công ty hắn, trong lòng vô cùng kinh ngạc, chỉ nhìn mặt tiền của công ty đã đủ khiến cô tròn tròn mắt. Đúng vậy. Lôi Tân Dương thực có danh tiếng, tòa nhà này thật to lớn vô cùng. Chồng nàng quả thật không phải một nhân vật bình thường.

Bác Hạ hiển nhiên trước đó đã gọi điện thoại, nhân viên lễ tân nghe cô báo danh, lập tức cung kính đưa cô tới phòng của Lôi Tân Dương, Thư Ký A Kỳ vừa thấy cô nhanh chóng tiến tới nghênh đón.

- Thật ngại quá, tôi vừa đi qua đây, có thể gặp anh ấy một chút chứ?

- Phu nhân đến lúc nào thì lúc ấy giám đốc đều rảnh.

Trợ lý chẳng những cần mắt sắc, mà còn phải tai thính, là người gần giám đốc nhất, hắn biết ngày nào giám đốc cũng gọi điện thoại cho vợ làm nũng, vị trí của vợ trong lòng giám đốc không cần nghĩ nhiều cũng đoán ra được, tuy nhiên, hắn không hiểu là giám đốc kết hôn khi nào. Kỳ thật, chuyện tình cảm của giám đốc hắn không có biết gì, tin tức hắn đọc trên mấy tạp chí lá cải còn nhiều hơn thu được từ miệng giám đốc.

- Có thể không thông báo chứ? Tôi muốn cho anh ấy một sự bất ngờ.

- Đương nhiên, phu nhân có thể vào, nhưng, phu nhân tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý, mấy hôm nay tinh thần của giám đốc mưa nắng thất thường.

A Kỳ đùa giỡn nhắc nhở.

Tổng Oánh Tâm cười gật đầu tỏ vẻ đã biết, thông qua bác Hạ cô đã biết phần nào, chỉ mong khi hắn gặp cô sẽ không làm gì bậy.

Mở cửa, đóng cửa, dù cô đã rất nhẹ nhàng nhưng mà lỗi tai hắn thực là miễn tuệ.

- A Kỳ, lại làm gì đó?

Lôi Tân Dương tưởng trợ lý, không ngẩng đầu lên, hay thấy hấn tâm tình không tốt nên phá quấy đây? Không ngờ phát hiện ra là cô đến, – Không phải em đang làm nữ nhân hoang phí sao, sao có thời gian tới đây?

Phát hiện con tức giận của hấn, cô nhu mì bước tới ngồi lên đùi hấn, hai tay mềm mại massage cổ hấn,

- Không phải anh thích em ăn mặc xinh đẹp sao?

- Không cần, đối với anh, em xinh đẹp nhất lúc không mặc gì.

Người được mùi hương của cô, thân thể hấn nhanh chóng đầu hàng, muốn vùi sâu vào thân thể mềm mại kia.

- Đầu óc anh không thể rời xa cái cảnh đó sao?

Cô đổi hờn.

Đúng vậy, hiện tại đầu óc hấn toàn hình ảnh sắc dục, nhưng trước mắt còn có một việc phải giải quyết.

- Em muốn làm nữ nhân hoang phí cũng được, nhưng trong tù không có quần áo mới, có phải là không xứng với danh hiệu này không? Anh nghĩ, tám phần là em giấu anh đi làm bên ngoài.

Nam nhân này đúng là kẻ trộm, không ngờ sau lưng lại chạy tới mò mẫm tủ quần áo của cô, cô đúng là không thể xem nhẹ hấn, nhưng cũng là do cô tiết kiệm cho hấn mà,

- Em rất muốn xứng với danh hiệu ấy, nhưng mà chưa tìm được bộ nào vừa mắt, đang để dành tiền đấy. Còn nữa, anh đúng là đại thiếu gia, khiếm khuyết những kiến thức cơ bản nghiêm trọng, tìm việc không dễ dàng và nhanh chóng thế đâu.

Hấn nghi ngờ cô vô cùng, bởi vì bộ dạng gần đây của cô rất kỳ lạ, giác quan thứ sáu nói cho hấn, cô đang âm mưu chuyện gì đó, nhưng cô không hề nói cho hấn khiến hấn vô cùng khó chịu.

- Bây giờ thì anh tan làm về nhà?

Không thể nào di chuyển được sự nghi ngờ của hấn, cô đành nói trống lảng.

- Sao... Có chuyện gì mà muốn anh nghỉ làm về nhà thế.

Nữ nhân này lại rập tâm chuyện xấu gì rồi, hấn biết mình sắp bị lừa rồi nhưng mà không tài nào dứt ra được.

Nhẹ nhàng thì thầm vào tai hấn, Tống Oánh Tâm khiêu khích:

- Chúng ta ở trên giường cùng nhau uống rượu mua vui?

- Anh có ý kiến hay hơn, mua vui ngay ở đây, thế nào?

Hấn căn bản không quan tâm đáp án, hai tay sớm đã không an phận lần mò trong quần áo cô, đúng là “định làm tướng lại chỉ được làm quân”

- Anh đừng có làm loạn!

Vội vàng ngăn cản hấn, cô lại vội quay đầu ra cửa xem tình hình bên ngoài, cô gấp như kiến đang bò trên chảo nóng. Thật sự không biết làm thế nào, lúc ở khách sạn về không kịp thay đổi “quần áo lao động” thành đồ âu phục, vốn do sợ hấn phát hiện dấu vết bánh ngọt, nhưng hấn lại sớm hơn cô một bước, nhanh chóng khiến cô rơi vào tình cảnh này, cô vừa sợ hấn làm loạn, vừa sợ hấn phát hiện ra sự bất ngờ kia.

- Hiện tại đến phiên anh dạy em hưởng thụ, đùa với lửa sẽ bị lửa thiêu, là do em tự tìm đến, sao lại bảo anh buông tay?

Ai bảo cô không chịu an phận, ngồi trong lòng hấn khiến hấn một phen dục hỏa hùng hục, lúc này sao có thể buông tha?

- Không dám... Sau cũng không dám... nữa... A...

Cô muốn cắn roi đầu lưỡi mình, cô nên nghĩ biện pháp ngăn cản hấn, như thế nào trái lại phát ra cái loại này thanh âm phụ họa hấn? Không thể, nhưng, cô giống như biến thành kẹo đường, tiểu gia hỏa của hấn thật sự là mê người... Không được, cô không có cách nào chống đỡ.

- Tâm Tâm bảo bối của anh thật đúng là miễn cảm.

Lôi Tân Dương trêu chọc cười nói, bộ dạng yếu ớt kiều mỵ kia mời gọi hấn hung hăng chà đạp cô.

- Nếu có người... Vào thì sao... A...

Cô đã đạt một lần cao trào.

- Trợ lý của anh rất thông minh, cậu ấy biết không nên tùy tiện xông vào phòng có cô nam quả nữ một chỗ.
- Tiểu tử kia theo hần lâu như vậy, còn không hiểu được mà đề cao cảnh giác, hần sớm đã đổi người.
- Anh thực có kinh nghiệm a!!!

Tổng Oánh Tâm tức giận đánh hần một cái, nhưng lập tức hần lại hung tợn đưa vào.

- Ghen tị sao?

Hần cười đắc ý, công việc cùng giải trí của hần được phân biệt rõ ràng, bạn chơi sao đến được nơi này? Nhưng cô là vợ hần, danh chính ngôn thuận có thể làm được việc này ở nơi đây.

- Anh đúng là bại hoại!

Hần cố ý chọc giận cô, cô trừng phạt hần nhưng cuối cùng phóng thích dục vọng của hần, làm hần hại lại chính mình, rốt cục bọn họ ai là nô lệ của ai? Không sao cả, hai người bọn họ cam tâm hi sinh vì đối phương.

Sau đó bọn họ rời công ty đi vào khách sạn dùng bữa tối, Tổng Oánh Tâm không có gì ấn tượng, duy nhất rõ ràng một việc — nơi đây mọi người đều biết rằng bọn họ tại văn phòng làm chuyện kẻ khác phải mặt đỏ tím đập nhanh, thật mất mặt, cô sao có thể làm chuyện xấu hổ như thế.

- Em không cần để ý người khác, trong mắt em chỉ cần có anh là đủ rồi.

Hần hiển nhiên đoán được trong đầu cô đang nghĩ gì.

Việc đã đến nước này, hình tượng của cô coi như vô phương cứu chữa rồi, thôi sau này hạn chế không tới văn phòng hần nữa là ổn.

- Tân Dương, hôm nay rảnh rang đưa vợ đi ăn tối sao?

Luật sư của Lôi gia vừa lúc cũng ở đây.

- An Tường thúc, đã lâu không gặp, gần đây chú khỏe không?

Lôi Tân Dương tự nhiên hào phóng đứng dậy tiếp đón, còn nữ nhân đối diện căn bản hận không thể tìm cái hố chui xuống, thật sự là rất then thùng!

- Xem hiện tại, hai người hình như rất tốt.

- Dạ, như keo như sơn.

Lôi Tân Dương liếc mắt nhìn Tổng Oánh Tâm.

- Thật sự là quá tốt, chứng kiến hai người tình cảm tốt như vậy, tôi cuối cùng tính có thể yên tâm, thôi, khách đang đợi tôi, không quấy rầy thời gian ngọt ngào của hai vợ chồng, bắt quá trước khi về thì qua bàn tôi nhé.

An Tường thúc vỗ vỗ bờ vai của hần.

Gật gật đầu, hần dùng chân nhẹ nhàng đá nữ nhân đối diện một lần, ám chỉ cô không nên xấu hổ, tốt xấu gì cũng phải chào hỏi một lời, cô rốt cục nhớ lại lễ phép lịch sự, nhưng An Tường thúc chạy tới chỗ khác mất rồi. Hần không quên mượn cơ hội giễu cợt cô, da mặt của cô sao lại mỏng như thế chứ? Sau này hần sẽ từ từ dạy dỗ cô.

Nghe vậy, thình lình rùng mình một cái, cô tuyệt đối sẽ không chịu nổi sự dạy bảo của hần đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chồng Cạn Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Từ hôm gặp tại khách sạn, Tường thúc yêu cầu hần lên đi một chuyến đến văn phòng luật sư thì hần đã có linh cảm bất an. Tại sao Tường thúc muốn lên

hẹn gặp mặt hần? Vấn đề này khiến hần rất không yên lòng. Vốn hôm qua đã nghĩ tới thăm hỏi nhưng không có thời gian. Vừa lúc trợ lý báo chiều nay không có thu xếp bất cứ cuộc hẹn nào nên hần cứ tới đây.

Nhưng, hần thật sự không nghĩ tới mình tới đây lại có chuyện như vậy, chỉ là gạt người sao?

Rời khỏi văn phòng luật sư, ngồi trên xe mà tay Lôi Tân Dương vẫn còn run rẩy. Hần rất muốn nói cho mình, điều vừa mới nghe thấy không phải sự thật. Những lời của Tường thúc tại phòng làm việc rất khó khiến hần không tin.

“Cháu là người thừa kế duy nhất của biệt thự Dương Minh Sơn.” Thái độ của Tường thúc hoàn toàn là vì giải quyết việc chung, tựa hồ không có thấy được mình đang khởi động một quả bom hẹn giờ.

“Cháu không hiểu ý của Tường thúc, tại sao cháu là người thừa kế duy nhất của biệt thự?” Hần không biết gì cả, chỉ là có thể nghĩ điều này không nghi ngờ nói cho hần rằng cuộc hôn nhân của hần ngay từ đầu đã không cần thiết phải tồn tại.

“Từ trước khi ông nội của cháu mất thì tòa biệt thự này trên danh nghĩa cũng đã để cho cháu kế thừa. Hàng năm cháu đều đứng ra nộp thuế mà chẳng lẽ không hề chú ý tới sao?”

“Tường thúc định nói, biệt thự trên cơ bản không thuộc về của kế thừa mà ông nội của cháu để lại cho cháu?” Hần đứng tên nhà cửa không ít, hàng năm vấn đề trả tiền thuế má đều giao cho kế toán phụ trách nên hần không chú ý tới loại chuyện nhỏ này... Điểm này thì e là ông nội đã sớm tính đến.

“Đúng, Lôi lão gia sau khi nhận thấy thân thể không còn khỏe thì đã bảo chú xử lý quyền tài sản của biệt thự.”

Thấy cả người bắt đầu lạnh đi, cảm giác bất an chậm chạp lan tới ngực thì giọng của hần trở nên hơi căng thẳng “Tại sao ông nội lại muốn dùng di chúc giả để sắp xếp cho cháu?”

“Lôi lão gia rất thích Tổng tiểu thư, từ lúc rất sớm đã muốn Tổng tiểu thư làm cháu dâu của mình.”

Chuyện của hần thực rất buồn cười! Cha mình phiêu bạt khắp nơi đã làm cho ông nội rất đau lòng, quá thất vọng rồi. Bởi vậy bao tâm tư ông nội đều đặt ở trên người hần, coi như bồi dưỡng cháu thay cho con với kỳ vọng rất cao, yêu cầu đương nhiên càng nhiều. Nể tình bà nội nên cho tới nay hần cũng thuận theo mà học hành. Nhưng sau khi xuất ngoại, hần lại như ngựa hoang thoát khỏi dây cương không sao bắt lại được nữa. Sau khi trở về nước, dưới áp lực trường kỳ mà sự phản kháng dưới đáy lòng tựa như núi lửa bắt đầu phun trào.

Chắc hần phải vậy, hai ông cháu bọn họ giống như nước lửa, hoàn toàn không cách nào chung sống hòa bình. Hần thì tức tối ông nội không chế ham muốn. So với bất kỳ ai khác thì ông nội biết rõ ràng nếu như cô ấy không phải cháu dâu mà ông nội muốn thì làm sao mà ông nội lại dùng phương pháp hèn hạ như vậy để buộc hần đi vào khuôn khổ?

“Tại sao Tường thúc lại quyết định đem chuyện này nói cho cháu biết?”

“Đây là ý của Lôi lão gia. Vốn là sau khi các cháu thực hiện xong quy định của di chúc giả thì chuyện này cũng không cần tiếp tục giấu diếm. Nhưng Lôi lão gia có dặn lại khi gặp thời điểm thì mới nói cho cháu.”

Vì thời cơ chín muồi chính là hai người hần cùng Tổng Oánh Tâm thực sự trở thành một đôi vợ chồng ân ái. Cho nên khi Tường thúc nhìn thấy tình cảm tốt như vậy của bọn họ ở khách sạn thì lập tức liền cảm giác rằng thời cơ đã đến.

Trầm tư một hồi, Lôi Tân Dương rất không muốn mặt đối với vấn đề này. Nhưng không được, hần phải biết chân tướng “Tổng Oánh Tâm có biết chuyện này không?”

Chần chờ một lát, Tường thúc già dặn nói ra tình huống đã nghe ngóng “Chú không chắc, chú từng nhiều lần đưa ra nghi vấn với Lôi lão gia, nếu như Tổng tiểu thư không chấp nhận di chúc thì phải làm sao? Lôi lão gia nói Tổng tiểu thư nhất định sẽ đón nhận sự thu xếp của ông, chú nghĩ bọn họ hẳn là trước đó đã từng có thỏa thuận.”

Bỗng nhiên, một hình ảnh hiện lên trong đầu. Sau khi hần vừa mới trở về nước, Nhượng Thiên gọi điện thoại bảo hần quay về biệt thự nói là để nói chuyện cũ. Nhưng sau khi trở lại biệt thự thì trong lúc vô tình bác Hạ để lộ ra là ông nội có mời thêm khách khác. Hần lập tức đoán được chủ ý của ông nội, vì vậy tìm một chỗ né tránh gặp mặt. Nhưng ông nội chưa từ bỏ ý định bèn bảo đối phương tìm hần. Lúc ấy chính tiểu nha đầu nhìn chăm chú hần là Tổng Oánh Tâm.

Chuyện rất rõ ràng, cô không chỉ có tham gia vào âm mưu của ông nội, hơn nữa lại còn kết hợp để sắp xếp cho hần.

Mặc dù chân tướng bày ở trước mắt, nhưng có lẽ hần không muốn tin rằng Tổng Oánh Tâm lại âm hiểm như vậy. Trước đây thái độ biểu hiện ra ngoài của cô hình như rất thích phân rõ giới hạn ranh giới với hần, chẳng lẽ đó đều là diễn trò?

Tự giễu cười ha ha, tại sao hần lại đáng thương như vậy? Từ đầu tới đuôi đều là con rối trong tay người tôi. Hần lại còn ngốc nghếch trao trái tim mình cho cô, vì cô mà bỏ qua sự kiên định từ xưa tới nay. Hần là tên đại ngu dốt!

Lái xe vòng đi vòng lại quanh Đài Bắc, tâm tình Lôi Tân Dương hoàn toàn rối loạn, cô lừa gạt khiến trái tim hần băng giá.

Bầu trời đã tối, hần không có cách nào tiếp tục trốn tránh nữa, đúng là còn phải về nhà để đối mặt với sự thật xấu xí.

- Sinh nhật vui về!

Tổng Oánh Tâm cười khanh khách bê từ trong bếp ra.

- Trước kia rất lâu có phải ông nội của anh đã tuyển em làm cháu dâu, phải không?

Hắn không nhìn thấy trên tay cô có bánh ga tô sinh nhật, đương nhiên cũng không nhìn thấy trên bánh ga tô có một hình trái tim thật to. Giờ khắc này hắn chỉ nhìn thấy do mình bị lừa bịp treu đùa mà phẫn nộ.

Tổng Oánh Tâm nao nao, bởi vì giáo dục của cô khiến cô không biết nên phản ứng vấn đề như thế nào. Cũng bởi vì hắn chưa từng có lạnh lùng hay không vừa ý lắm nên nhất định là có chuyện

- Anh làm sao vậy?

- Anh muốn nghe đáp án của em.

- Em . . . Là, nhưng . . . Cô đã rối loạn, không biết nên nói rõ ràng như thế nào mới liên quan trong đó.

Đang hy vọng cô sẽ thốt phủ nhận đến mức nào, thế nên sự thừa nhận này của cô đã mạnh mẽ đánh trúng lồng ngực hắn, khiến cho ngay cả một tia hy vọng cuối cùng của hắn cũng tan biến.

- Cô bắt tay cùng ông nội để gạt tôi, dùng một bản di chúc giả lừa tôi kết hôn. Cô rất đắc ý đúng không? Không nghĩ tới tại sao người thông minh như tôi lại rơi vào bẫy của các người.

Di chúc giả là có ý gì? Cô muốn hỏi rõ ràng, nhưng âm thanh nghẹn lại trong cổ họng không thốt ra được, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn. Không hiểu giọng nói đáng yêu ban đêm vì sao lại thay đổi, rốt cuộc là có sai lầm ở chỗ nào?

- Cô đi đi, sau này không nên xuất hiện ở trước mặt tôi nữa. Nữ nhân có tâm tư kín đáo lại cơ mưu giống như cô khiến tôi liền có cảm giác chán ghét, và cũng không thể chịu đựng sống cùng dưới mái hiên với người như cô.

Cả người run lên, bánh sinh nhật trên tay trong nháy mắt rơi xuống sàn biến thành một đồng nhão nhoét. Hắn thật ác độc, ba câu hai lời liền xé tim cô thành mảnh vụn. Tại sao chuyện lại biến thành thế này. Hắn phủ nhận tình yêu của cô với hắn, đây mới thật sự là làm cho trái tim này đóng băng.

Nhưng, cô vẫn muốn hỏi hắn một câu

- Đây là anh thật lòng nói sao?

- Cô biết không? Tôi hận nhất là người có ý đồ thao túng tôi. Ông nội như thế, cô cũng như thế, các người coi tôi là cái gì? Con rối hay là búp bê, các người rất xem thường tôi. Tôi là Lôi Tân Dương, không ai có thể chi phối cuộc đời tôi. Tôi mù mắt nên mới yêu cô. Nhưng là từ nay về sau, trong mắt tôi thì cô không đáng một đồng!

Hắn hiểu lắm, nhưng cô không thể tự mình bác bỏ. Hắn phủ nhận tất cả khiến cô nguội lạnh. Giải thích, nhưng chính những chuyện như vậy mà phải tùy cơ ứng biến thì càng chẳng ra làm sao. Nó sẽ giống như đang cầu xin hắn tha thứ, cô sai lầm ở đâu đây? Thật sự là đã rõ cô sai lầm ở đâu rồi. Đó chính là lỗi của Lôi gia Gia không nên thích cô như vậy, thật sự dùng di chúc để kéo cô vào thế giới của Lôi Tân Dương.

Mặc dù đã sớm biết Lôi Tân Dương cùng Lôi gia Gia vẫn luôn bất hòa, nhưng cô không nghĩ tới hắn với Lôi gia Gia có khúc mắc sâu như vậy.

- Tôi hiểu, tôi sẽ rời khỏi anh càng xa càng tốt.

Tổng Oánh Tâm ưỡn ngực xoay người đi lên lầu. Cô muốn đi cho tự nhiên, tuyệt đối không để rơi xuống một giọt nước mắt. Nhưng dù mím chặt môi thì nước mắt vẫn cứ tuôn ra. Cuối cùng thì cô không có biện pháp làm nữ nhân kiên cường, bởi vì yêu càng đậm thì khi bị thương cũng càng sâu, đau cũng càng sâu.

Nhìn cô rời đi, hắn cho là không chút cảm động, loại nữ nhân này không đáng hắn lưu ý. Nhưng tại sao hắn lại khát vọng ôm chặt lấy cô vào trong lòng? Nhìn bóng lưng của cô cô độc như vậy, giống như tâm tình hắn cũng cô độc như vậy, bọn họ thật sự đến đây là kết thúc sao?

Thực tức cười, người quyết định kết thúc không phải là hắn sao? Tại sao trong lòng hắn lại mất mát như thế, không muốn như thế?

Từ biệt thự quay về nhà trọ, Tổng Oánh Tâm lại đột nhiên phát sốt ngã bệnh. Có lẽ là do trời chuyển sang thu, chênh lệch nhiệt độ buổi sáng tối trong ngày lớn. Cả người cô giống như con búp bê không có sinh mệnh nằm liệt ở trên giường. Còn may là trước khi cô bất tỉnh nhân sự thì có bạn tốt gọi điện thoại đến. Vốn chỉ muốn hẹn cô ngày mai đi dạo phố, nhưng không nghĩ tới bởi vì thế mà cứu cô một mạng.

Nếu như không phải bạn tốt mang theo chồng vợ vàng chạy tới đây đưa cô đi bệnh viện đăng ký khám gấp, rồi tắm rửa thì ngay cả cô có chết bệnh cũng không ai biết.

Sau hai mươi bốn giờ, cô được về nhà rồi ăn bữa đầu tiên, lại uống thuốc cho nên cảm giác khá hơn.

- Từ Duyệt, sao bạn không về cùng ông xã? Tổ có thể tự chăm sóc cho mình rồi, bạn không cần ở lại nữa.

Nhưng nhìn cô nói yếu ớt, hình như sắp sửa lại ngắt.

Lý Tử Duyệt khoát tay tức giận nói:

- Hôm nay là ngày cuối tuần, ông xã tôi cả buổi tối đều sẽ ngồi lì trước TV. Tôi ở nhà chỉ biết cãi nhau với ông ấy. Có lẽ ở đây tốt hơn, nếu như nửa đêm cậu rời giường uống nước không cẩn thận té xỉu đụng vào đầu thì tôi còn kịp đưa đi bệnh viện.

- Tôi không có bị nghiêm trọng như vậy.

Lúc này cô chỉ muốn nằm lì ở trên giường, với tình huống như thế có muốn đụng vào đầu thì thật không dễ dàng.

- Cậu là bệnh nhân, không có thể an phận hơn sao? Ngậm miệng lại, đừng cựa mạnh nữa. Hơn nữa bây giờ tôi có muốn đi cũng không còn kịp rồi, ông xã tôi hẳn là về đến nửa đường rồi.

Nữ nhân này nói ngang như cua, thừa nhận chính mình cần người khác hỗ trợ cũng không đáng xấu hổ, kiên trì không nghĩ mình đang đau ốm, đó mới là ngu dốt!

Đúng vậy, hà tất khoe sức? Thể xác và tinh thần vốn mệt mỏi khiến cô xác thật rất cần phải có ai đó ở bên người.

- Đang tốt lành thì làm sao cậu lại đột nhiên ngã bệnh?

Lý Tử Duyệt như có điều suy nghĩ đánh giá cô. Cô hiểu rất rõ người bạn này, ngay cả sự nhản mặt của cô cũng không thoát được. Nếu như nói mặt cô tái nhợt là bởi vì bị bệnh thì về đau buồn trong mắt kia là vì cái gì? Nữ nhân trong yêu đương thì mọi hi vọng ái ố trăm phần trăm có liên quan với nam nhân.

- Loại bệnh này của tôi lúc trước cũng rất hay đột nhiên xuất hiện, chính mình cũng vừa giật mình.

Cô rất ít cảm mạo, nhưng một khi cảm mạo tới thì nó sẽ hùng hùng hổ hổ, sốt đùng đùng thì thật là phản ứng bình thường. Nhưng mà tới nhanh thì đi cũng nhanh.

- Được rồi, ngã bệnh thì chuyện như vậy đúng là không phải chính mình có thể khống chế. Nhưng tôi nhớ không sai thì coi như cậu và Lôi Tân Dương quyết định ly hôn thì cậu cũng có thể vẫn ở biệt thự, tại sao lại ở chỗ này?

Lý Tử Duyệt tư duy rất rõ ràng.

Hiện tại cô bệnh đến ngay cả nhấc tay cũng không còn sức, thật sự không nghĩ đối mặt với chuyện yêu đương đau lòng như vậy đã khiến cho trăm ngàn vết thương lại mở ra, khiến cô phải trải qua một cơn đau đớn.

- Hình như tôi không nên vào lúc cậu không thoải mái như vậy mà lại tò mò không ngừng hỏi. Nhưng người bệnh nên trút hết thượng vàng hạ cám ở trong đầu, như vậy mới có thể khỏe nhanh.

Tổng Oánh Tâm đồng ý gật đầu, cô phải diệt trừ nỗi đau trước đây ở trong lòng đã biến thành u ám tính. Đau thêm một lần nữa cũng không sao, chỉ như vậy mới có thể làm cho mình hoàn toàn hết hy vọng. . . . Đúng vậy, cô không nên lưu luyến nữa mặc dù điều này cũng không dễ dàng. Yêu sâu đậm như vậy, làm sao lại có biện pháp trong thời gian ngắn ngủi như vậy đủ làm cho mình chặt đứt nhớ nhung?

Chuyện phát sinh đêm qua, Lôi Tân Dương có hiểu lầm cô. Anh ấy nói rất kỹ. Thành thật mà nói thì cô cảm thấy rất vô tội. Lôi gia Gia thích cô làm cháu dâu mình thì đây cũng không phải lỗi của cô. Tại sao bởi vậy mà cô lại biến thành một kẻ âm mưu.

- Vậy tại sao cậu không giải thích rõ chuyện đó?

- Cậu biết không? Nếu như anh ấy yêu tôi thì cho dù tôi không hề giải thích, anh ấy cũng sẽ tìm lý do cho tôi. Nhưng đối mặt chuyện này thì phản ứng đầu tiên của anh ấy là coi tôi cùng Lôi gia Gia là một phe. Anh ấy chỉ nghĩ đến chính mình, trong lòng căn bản không có tôi. Cậu cho rằng tôi cần phải giải thích sao?

Lắc đầu, Lý Tử Duyệt không đồng ý cách nói của cô.

- Cậu quá hà khắc với anh ấy rồi. Mỗi khi gặp phải vấn đề này thì mỗi người đều trước hết sẽ nghĩ đến cảm nhận của mình, không phải cậu cũng thế sao? Cậu tức giận anh ấy hoài nghi con người của bạn, liền giận dữ không nói rõ ràng. Lúc ấy cậu cũng không hề suy nghĩ đến cảm nhận của anh ấy. Có lẽ, anh ấy hy vọng cậu có thể vì chính mình mà giải thích.

Tổng Oánh Tâm nao nao, không nói gì đáp lại. Đúng vậy, khi anh ấy nói cô là nữ nhân mưu mô thì cô không chỉ đơn giản là đau lòng, mà còn tức giận. Làm sao anh ấy có thể đối xử với cô như thế? Chẳng lẽ bởi vì một việc đó mà có thể liền hủy diệt nhân cách của cô sao? Cô rất tức giận, anh ấy chà đạp trái tim cô, cũng làm thương tổn lòng tự ái của cô!

- Cái gì cậu cũng không nói thì làm sao anh ấy biết chân tướng? Hẳn là cậu nên giải thích rõ, nếu như anh ấy vẫn không tin cậu thì đó chính là lỗi của anh ấy.

Cô hẳn là nên tìm anh ấy giải thích rõ sao? Vạn nhất anh ấy không tin thì có phải là cô sẽ chịu tổn thương quá nặng hay không?

Không sai, sở dĩ cô không giải thích rõ ràng chính vì sợ hãi bị thương quá nặng. Thật không ngờ hành vi của cô là một loại ích kỷ. Vì bảo vệ chính mình, phản ứng của cô cũng không hề cao quý hơn so với anh ấy.

- Cậu thương anh ấy sao?

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười thù mị mỗi lần nghĩ tới nam nhân này. Anh ấy cũng không tình tẻ cũng chẳng quan tâm, thậm chí còn là kẻ đại nam nhân chủ nghĩa khiến cho người tôi nghiêng răng nghiêng lợi rất muốn tấn cho anh ấy một quyền. Lại cũng không hiểu, nam nhân này rốt cuộc có điểm nào hấp dẫn người tôi đây? Nhưng lại rất chính xác là cô muốn ở bên cạnh anh ấy.

- Tôi chưa từng nghĩ rằng chính mình lại sẽ yêu một người đàn ông như vậy.

- Vậy thì đừng để vuột mất anh ấy, mất mát sẽ vĩnh viễn để lại một hố sâu trong tim. Kỳ thật anh ấy cũng như thế. Nói không chừng tình hình hiện tại của anh ấy so với cậu vẫn còn thảm hơn.

Liệu còn có thể sao? Anh ấy nói tuyệt tình như vậy, liệu có thể cũng đau lòng khổ sở như cô sao? Bình tĩnh suy nghĩ qua thì đáp án rất rõ ràng. Đương nhiên anh ấy cũng đau lòng khổ sở, bởi vì nếu không quan tâm thì anh ấy cũng sẽ không nói ra cay độc như vậy.

- Ai nha!

Lý Tử Duyệt đột nhiên kêu một tiếng, trong đầu chợt loé lên một điểm – Đúng rồi, làm sao mà anh ấy lại nói mấy người dùng một cái di chúc giả để lừa anh ấy kết hôn? Chuyện là như thế nào?

- Tôi cũng không biết, người chấp hành di chúc cũng không phải tôi. Tôi đâu có bản lĩnh làm giả?

Chun mũi lại, Lý Tử Duyệt cảm giác rất hao tổn tâm trí.

- Cậu không giải thích rõ ràng, cũng không hỏi rõ ràng. Tôi xem ra căn bản là cậu tự tìm lấy tội!

- Vào tình huống lúc ấy, cho dù tôi có hỏi thì anh ấy cũng cho là tôi giả bộ ngu.

Cô thừa nhận mình tự tìm tội chịu. Cho dù phải chết thì cũng cần chết cho rõ ràng. Nhưng để tình huống biến thành mức độ như hiện tại, đầy mơ hồ không rõ rệt thì chứng thật là chính kết quả do cô một tay tạo thành.

- Cho dù như thế nào thì cậu cũng cần phải biết rõ tình hình. Không có khả năng anh ấy vô duyên vô cớ nói rằng bản di chúc kia là giả.

Nếu như không phải bởi vì cô đang bị bệnh nằm trên giường thì Tử Duyệt đã hung hăng cốc đầu cô. Năng lực đọc sách hạng nhất, nhưng khi đối mặt vấn đề thì làm sao lại chậm hiểu như vậy?

Đích xác như thế, trừ phi là người dự định làm ra bản di chúc kia, nếu không thì ai lại nhảy dựng mà lên án bản di chúc kia là giả chứ. Chẳng lẽ là Tường thúc sao? Nhưng, cái này không hề có đạo lý. Lúc trước Tường thúc dùng một bản di chúc giả để ràng buộc hai người bọn họ, rồi lúc này lại chạy đi nói cho Lôi Tân Dương đó là bản di chúc giả sao

Toàn thân lập tức cứng đờ, cô đã rõ ràng. Kỳ thật Tường thúc chỉ là đang thực hiện “Di chúc” mà Lôi gia Gia giao cho mình. Vấn đề là, chuyện này như thế nào lại rơi lên người cô, gây ra đại hiểu lầm như vậy?

Nhìn cô nhăn mày mà Lý Tử Duyệt khẩn trương hỏi:

- Cậu nghĩ là ai đó bịa đặt ở trước mặt anh ấy sao?

- Tường thúc nhất định biết chuyện này xảy ra như thế nào. Tống Oánh Tâm đầy vẻ bối rối vén chăn chuẩn bị xuống giường, Lý Tử Duyệt vội vàng đè xuống.

- Bệnh nhân này làm sao lại không an phận như vậy? Bây giờ đã mười một giờ, cậu muốn đi đâu? Giờ này làm gì còn ai làm việc nữa. Ít nhất cậu phải đợi đến sáng ngày mai, nếu như người ta cho nghỉ hai ngày thì cậu còn phải nhẫn nại đợi lâu hơn đến hết chủ nhật.

Lý Tử Duyệt nói đúng. Tống Oánh Tâm bị bệnh, còn Lôi Tân Dương thì là say đến bất tỉnh nhân sự. Tình hình của hắn xác thật so với Tống Oánh Tâm còn tệ hại hơn. Mùi rượu ngút trời, ngay cả hân mở cửa bác Hạ cũng không dám tới gần một bước.

Đứng ở bên cổng lớn biệt thự mà suy nghĩ của bác Hạ như kiến bò trên chảo nóng. Làm sao mà Diêm thiếu gia còn chưa tới? Có cần phải gọi điện thoại lần nữa để giục hay không?

Khi bác chuẩn bị về phòng để gọi điện thoại thì Diêm Nhược Thiên mặc bộ đồ thể thao màu đen xuất hiện. Nhìn ra được là buổi sáng hắn vừa mới chạy đến, mồ hôi đầm đìa, tóc rối bởi không hề tắm lại nhưng không hề làm giảm loại khí phách giống như vương giả của hắn.

- Diêm thiếu gia, cuối cùng cậu đã đến.

bác Hạ thấy Nhược Thiên như đáng cứu thế, thiếu chút nữa vui mừng quá mà ứa nước mắt.

Người lớn tuổi rất thích ngạc nhiên quá mức, nhưng mà Diêm Nhược Thiên có lẽ phát huy sự chịu đựng hiem có của hân.

- Đừng lo lắng, bác có thể nói cho tôi biết cận kề chuyện đã xảy ra chứ?

Bởi vì nóng lòng nên nói không theo trình tự, trong điện thoại bác Hạ chỉ có nhắc tới thiếu gia nhà bác say đã chết, bác gọi cả ngày cũng không có phản ứng.

- Tình hình cận kề tôi cũng không rõ lắm. Sáng ngày hôm kia sau khi trở về chúng tôi thấy đại sảnh bữa bãi, Bánh sinh nhật mà thiếu phu nhân làm cho thiếu gia bẹp gí trên sàn. Đại khái bọn họ cãi nhau, tôi không thấy Thiếu phu nhân đâu. Sau đó ở trong phòng tìm thấy thiếu gia, thiếu gia say khướt gục ở trên giường. Cho dù có gọi như thế nào thì thiếu gia cũng không có phản ứng. Tôi gọi điện thoại cho cậu thì quản gia nói cậu đi kiểm tra khách sạn Cao Hùng. Bởi vì tình hình của thiếu gia không có chuyển biến tốt cậu đang đến đây.

Bác Hạ miêu tả thật sự cận kề.

- Tại sao bác không gọi điện thoại cho Lục thiếu gia?

- Lục thiếu gia bình thường ở trong nội thành nên tôi thật sự không nghĩ đến gọi điện thoại cho cậu ấy.

- Tôi biết rồi, bác làm gì thì đi đi, còn hân giao cho tôi là được.

Diêm Nhược Thiên cười hi hi vỗ vỗ vai bác Hạ. Nhưng một bước tiến vào căn phòng có thể hun khói chết người kia thì hân liền không cười nổi. Mặc dù hai cửa phòng đã mở toang, không khí rất lưu thông, nhưng mùi cồn rượu vẫn bám vào trên bề mặt mỗi một món đồ. Nhất là trên giường cái tên kia. Hân lắc đầu, nam nhân này rốt cuộc tưới bao nhiêu tình rượu đây?

Trời ạ! Hân rất muốn dùng hai tay bịt mắt mình, cái tên chết toi này quả thực là thê thảm không nỡ nhìn!

- Lôi, vợ chạy hử!

Hân rất không muốn sử dụng bạo lực, nhưng dưới tình huống này mà vẫn lấy lễ để đợi thì tên chết dẫm này vẫn để ý đến hân sao? Không có biện pháp, hân hung hăng nhắm lưng Lôi Tân Dương đánh tiếp. Có điều cái con sâu rượu này thật đúng là say đến hững hờ, hoàn toàn không có phản ứng.

- Lôi, tôi không thích bộ dạng làm bộ làm tịch này đâu. Nếu cậu không để ý tới tôi thì tôi chỉ có thể đắc tội.

Diêm Nhược Thiên không khách khí liền trực tiếp hầu hạ cho một thùng nước lạnh, nhưng cái tên chết toi trên giường này vẫn không có phản ứng, quả là rất kỳ quái.

Lay đi lay lại cho ngồi dậy thì ánh mắt của Lôi Tân Dương tràn ngập sát khí.

- Cậu muốn chết hả!

- Tôi cho là người tìm chết là cậu, uống thành ra gương mặt này. Cậu muốn trúng độc rượu còn sao?

Diêm Nhược Thiên rất thông minh vọt đến ghé sa lon ngồi xuống, người bị rượu còn khống chế không còn lý trí để mà nói, có lẽ cứ duy trì khoảng cách cho an toàn.

- Đây là chuyện của tôi.

- Tôi nghĩ vì Tâm Tâm nha đầu. . . . Không phải, chị dâu nhỏ, tôi không thấy cô ấy. Tôi nghĩ cậu hân là biết tung tích của cô. Nói cho tôi biết thì tôi cũng không quấy rầy cậu nữa.

Hai người không phải đang giờ giọng cãi nhau ầm ĩ sao? Như thế nào mà mấy chữ “Tâm tâm tiểu nha đầu” lại có thể khiến hân nghiêng răng nghiêng lợi đây?

- Cô ta đi rồi.

Ở mặt ngoài thì rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại có ngàn vạn con kiến đang cắn xé tim gan hân.

- Rốt cục là cô ấy quyết định không cần cậu sao? Xem ra, tám phần là cậu ở bên ngoài làm bận cùng nữ nhân khác, không cần thận bị cô tóm được. Trong con tức giận cô ấy quyết định bỏ lại cậu rồi khỏi nơi này.

Giọng điệu của Diêm Nhược Thiên đầy rẫy mùi vị khiêu khích.

- Là tôi bảo cô ta cắt đi.

Lôi Tân Dương nhú mày không vui.

- Ai nha nha, đồ chết dẫm này, so với tôi lại còn thô lỗ hơn. Cô ấy cũng không phải không có chân, làm sao lại bảo cắt cho được?

Mở miệng giỡn chơi chút thôi, làm sao lại dùng cái loại ánh mắt lạnh nhạt này mà soi hấn? Được rồi, hấn biết cái đồ thiếu gia này hiện tại thiếu chất hài hước trầm trọng. Nhưng kẻ làm thành loại cục diện này chính là hấn, làm sao lại có thể giận chó đánh mèo với người khác?

- Mặc dù xen vào việc của người khác không phù hợp tác phong của tôi. Nhưng có chuyện có lẽ nói cho cậu cũng được. Tâm Tâm nha đầu. chị dâu nhỏ lúc đó đến khách sạn Diêm Lệ Viên khổ công học cách làm bánh ga tô. Đại khái bỏ ra mười ngày. Tôi đã hỏi sư phụ, sư phụ nói việc làm bánh cô ấy không có chút năng khiếu nào. Nhưng là vì sinh nhật của người chồng yêu thương mà hai tay cô ấy đều sắp rụng. Bất luận kẻ nào đã thấy bộ dạng cô ấy toàn lực để làm thì đều sẽ cảm động đến chết. Dù sao quan trọng của bánh ngọt là tràn đầy tình yêu, còn đẹp hay không cũng không quan trọng.

Hấn không phải cố ý gọi là Tâm Tâm nha đầu, nhưng thói quen miệng thật là khó sửa!

Bánh ngọt sinh nhật Hấn nhớ ra cái cái bánh ga tô kia từ trên tay cô rơi xuống đất. Đó là cô tự tay làm bánh ga tô cho hấn?

- Nhưng mà có vẻ như cậu không thừa nhận như vậy. Tôi nghe bác Hạ nói cậu gạt bánh ga tô xuống nền nhà. Chẳng lẽ cậu coi trọng bề ngoài bánh ga tô như vậy sao?

Hấn đây là vì “hại người không câu nệ chữ thô tục”, rất giỏi đi!

Nguyên lai cô muốn tự tay vì hấn chuẩn bị bánh ga tô sinh nhật, mới thần bí không cho hấn cơ hội giúp đỡ như vậy. Cô tràn đầy chờ mong tạo cho hấn một niềm vui, hấn lại phá đi tất cả Không, đây không phải lỗi của hấn, tại sao cô có thể cùng gia gia chung tay lừa gạt hấn?

- Kỳ thật tôi rất tán thành cô ấy bỏ rơi cậu. Cậu là loại nam nhân không chuyên tình, sớm muộn sẽ dẫn đến làm cô ấy đau lòng. Cô ấy là người vừa đoan trang vừa hiền lành, có thể được nhiều nam nhân chọn. Cam đoan mỗi người đem so với cậu thì đều đáng giá phò thác suốt đời hơn.

Diêm Nhược Thiên nhếch mép thoáng vẻ tính toán, bình thường sử dụng phép khích tướng đối với tên dờ hoi này không phát huy tác dụng. Nhưng trong tình trạng trong lòng lung lay thì khó mà đoán được sẽ thế nào.

Lôi Tân Dương hung tợn trừng mắt, thẳng rãnh này muốn chết sao?

- Tôi hấn là nên gọi điện thoại cho Tâm Tâm. chị dâu nhỏ, bảo cô lập tức mở bữa tiệc lớn để chúc mừng cô thoát khỏi bàn tay quỷ dữ.

Diêm Nhược Thiên trộm liếc mắt nhìn cửa phòng, có lẽ trước hết cứ xác định qua đường trốn tránh đã. Dường như hấn không cần thận kích thích quá mức, người này tức giận đến đầu bốc khói rồi. Nhưng mà trước khi hấn gặp nạn thì đã có người giải vây .

Cộc cộc cộc, bác Hạ dè dặt đứng ở cửa nhìn quanh. Chẳng biết bên trong đã biến thành chiến trường chưa, có lẽ cứ cẩn thận một chút. Nhưng mà ngoại trừ cái giường đã biến thành vùng sông nước bùng biển thì lại không có dấu hiệu chiến hỏa tàn phá.

- Thiếu gia, tôi vừa mới nhận được thư Thiếu phu nhân gửi tới. Không đúng, hấn là thiệp báo.

Bác Hạ giơ lên thiệp báo màu đỏ trên tay. Nói cho đúng thì nên gọi đó là “Thư yêu cầu”. Nhưng ngày nghỉ, người phát thư cũng nghỉ định kì thì làm thế nào lại đưa đến đây được? Nhưng mà hiện tại không ai có thể nghĩ tới vấn đề này.

Lập tức, Lôi Tân Dương hoàn toàn không suy nghĩ gì thêm mà nhảy xuống giường xông lên giật lấy thư mời trong tay bác Bá, vừa lấy ra là xem

Người mời : Tổng Oánh Tâm

Thời gian: chín giờ sáng thứ ba

Địa điểm: lầu một đại sảnh văn phòng luật sư Tường thúc

Nguyên nhân: ký tên bản thoả thuận ly hôn, đồng thời xử lý tài sản chính thức giải trừ quan hệ vợ chồng.

Phụ chú: tôi chỉ có thể cho anh thời gian nửa ngày, bởi vì đến chiều tôi sẽ khởi hành đi tới Mỹ để học. Ít nhất trong vòng hai năm sẽ không trở lại Đài Loan. Nếu như sau khi kết thúc khóa học mà có thể tìm được cơ hội phát triển thuận lợi ở nơi này thì tôi sẽ ở lại đó không bao giờ quay về Đài Loan nữa. Tôi nghĩ cả đời này sẽ không gắn với “cám bã chi phu” (người chồng cận bã) như anh, cho nên xin có mặt đúng giờ. Tôi sẽ đợi anh.

Tìm hấn bị một cú đâm nặng nề. Cô muốn bỏ lại hấn để đi Mỹ, nữ nhân này không ngờ muốn bỏ lại hấn mà đi Mỹ. Chẳng những muốn đi học mà lại còn vạch kế hoạch ở lại đó. . . . Trong lòng bỗng cả kinh, đây không phải là do hấn tự tìm sao? Hấn vô tình đẩy cô ra. Lúc này, cô muốn đi tới một nơi mà hấn không thể nhìn thấy cô nữa. Bọn họ thật sự có thể cắt được hết mọi thứ liên quan, đây không phải đúng là kết quả hấn muốn sao?

Không, không được. Hấn tuyệt đối không cho phép cô rúc đầu trong ngực để nam nhân khác ôm. Thời gian không có cô sẽ rất đau khổ, ôm lấy chai rượu, không ngừng muốn dùng rượu cồn để tống khứ hình bóng của cô trong đầu. Nhưng bóng dáng cô lại như càng ngày càng rõ ràng. Mỗi một dáng vẻ của cô đều động lòng người như vậy, làm hấn mê muội như vậy, ngoài ra trông bộ dạng cô mắng mỏ người ta lại càng làm hấn giống như toàn thân bốc lửa. Hấn không nên để mắt cô, không nên sống ở cả đời mà chỉ có thể nghĩ tới cô trong đau khổ!

Nữ nhân này rất đáng ghét, như thế nào có thể dễ dàng từ bỏ hấn như vậy? Không sai, đúng là hấn bảo cô không nên xuất hiện ở trước mặt hấn, nhưng cuối cùng thì cô cũng phải thử xin xỏ hấn tha thứ. Như thế nào có thể sung sướng bỏ hấn như vậy mà đi nước Mỹ xa xôi? Cô thật là rất giỏi!

Nhìn sắc mặt hần thay đổi, tình cảm thoát nhìn rất kích động thì Diêm Nhược Thiên đương nhiên muốn lặng lẽ đi tới. Hần dùng đôi mắt cú vọ mà đọc nội dung trong thiệp mời . . . Aha! Hai đạo mầy kiếm không nhìn được như ông lên. Tâm Tâm nha đầu xuất một chiêu “Phép khích tướng” này chẳng những thực khéo, hơn nữa lại cảnh cáo. Vậy thì Lôi Đại thiếu gia đáng chết này còn có biện pháp để không đầu hàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chồng Cạn Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Khoảng chín giờ, không nhân nãi được nữa Tống Oánh Tâm đã đi ra ngoài, cả đêm cô lo lắng không ngủ, hiển nhiên làm sao cô có thể ngủ chứ? Đây là đặt cược, nếu Lôi Tân Dương không nghe cô giải thích thì chỉ có thể kí đơn ly hôn, từ nay về sau mỗi người đi một con đường riêng, vậy vì cái gì lại muốn dùng cách này hẹn gặp hần? Bởi lẽ chỉ có lý do này thì nhất định hần sẽ xuất hiện, cô phải mạo hiểm.

Không biết trời có đứng về phía cô hay chẳng? Cô không dám chắc.

Do An Tường thúc cũng biết chân tướng sự việc, cô bình tĩnh giải thích thì lúc ấy hần cũng phản ứng kích động nhưng sau vài ngày ngẫm nghĩ thì hần có thể không ngồi lại nghe cô giải thích sao?

Chưa đến chín giờ hần đã xuất hiện, tuy rằng gầy đi nhưng vẫn khiến người khác mê mẩn.

Chẳng biết là khản trương hay là nhớ hần mà trống ngực liên hồi, hít thật sâu lấy lại bình tĩnh, Tống Oánh Tâm bước tới, mấy trăm lần luyện tập nhưng nói ra vẫn run run:

- Em đã nói rõ với An Tường thúc, nhưng . . . nhưng trước khi kí đơn ly hôn . . . Em có chuyện muốn nói, chúng ta tìm nơi nào đó nói chuyện một lát.

Nhếch môi, bộ dáng của Lôi Tân Dương khiến cô toát mồ hôi hột, lúc cô nghĩ hần sẽ cự tuyệt thì hần lại quay người bước đi để lại một câu:

- Em đi theo tôi.

Tốt quá rồi, hần đã đồng ý nghe cô nói, nhưng vào hầm ngầm bãi đỗ xe, ngồi trong xe hần cô mới giật mình nghĩ, mình quá hồ đồ, có thể tìm quán cà phê gần đây là được, có cần thiết phải đến nơi xa như thế này không?

Xe đi vào khách sạn Diêm Lệ Viên, Lôi Tân Dương giao xe cho nhân viên, Tống Oánh Tâm không hiểu nhưng cũng không nói gì, sợ hần đổi ý, nhưng cô thật sự sợ hãi, hần muốn cắt đứt với cô tại sao còn đưa cô đến đây thuê phòng?

Nơi cần đến là tầng cao nhất, cũng là phòng giám đốc chuyên dùng com.

- Chúng ta đến đây làm gì?

Cô tò mò hỏi.

- Không phải em muốn nói ra suy nghĩ của mình sao?

Hần trả lời rất hợp tình hợp lí tựa như cô đưa hần tới đây vậy.

Cô không hề nói gì thêm, đúng là có chuyện này nhưng nó không giống như vậy.

Vào phòng, đóng cửa lại hần liền xoay người cô đặt lên cửa hôn một cách điên cuồng, ví da trong tay cô liền rớt xuống đất.

Tống Oánh Tâm hoảng sợ, chuyện gì thế này? Cô muốn hỏi nhưng Lôi Tân Dương không cho cô cơ hội, hần hôn lên thân thể mềm mại vô lực sau đó bàn tay tron nhấn vòng ra sau lưng kéo khóa rồi đẩy chiếc váy trượt xuống mặt đất, rồi lại đến quần áo trên người, một lát sau cô đã bị hần lột trần như nhộng.

- Em là người phụ nữ đáng ghét!

Tốt quá, hần lại có thể ôm thân thể mềm mại nóng bỏng của cô, ngửi mùi hương thân thể cô tựa như chưa bao giờ xa rời.

- Anh là đồ bại hoại.

Lúc này cô nằng hần theo tiềm thức.

- Đúng, anh là kẻ bại hoại, làm trò bại hoại với em. . . Trời ạ! Anh nhớ em muốn chết đi rồi!

Hắn điên cuồng hôn thân thể cô, từ vùng cổ trắng nõn tới đôi núi căng tròn sau đó mân mê khoảng u cốc thâm sâu, từng tắc từng tắc khiến cô liên tục thờ dốc.

Cô không hiểu được, rõ ràng người đàn ông này đã nói từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt hắn, giờ đây vì sao lại yêu cô điên cuồng như vậy? Nhưng cô cũng không cần biết đáp án, thân thể cô, tâm hồn của cô đang thiêu đốt cùng hắn, dù hóa thành tro cũng không sao cả.

- Anh là đồ bại hoại, chỉ biết ăn hiếp em!

Cô tức giận xé quần áo hắn, người ta đối đãi mình như vậy thì cô cũng phải đáp lễ.

- Không phải em cũng ...A...

Đây là tình huống gì? Thế cô đã đối, đến lượt hắn bị cô trêu đùa, phụ nữ tạo phản quả nhiên là đáng sợ.

Tình dục bùng nổ như sóng triều, không thể nhịn được nữa, tình thế lại thay đổi, cô chủ động ôm lấy thắt lưng hắn, phần nóng bỏng cứng rắn tấn công thật sâu vào hoa tâm của cô, dùng sức mạnh khiến thân thể cô run rẩy, dục vọng lên tới đỉnh điểm, hai người cùng lúc gọi tên nhau.

Không biết đã bao lâu, hắn ôm cô ngã nhào về phía giường.

Những sợi tóc của cô bị mồ hôi làm ướt, Lôi Tân Dương tình nồng ý đậm ngắm nhìn cô, thỉnh thoảng hôn lên bờ môi ngọt ngào, không hề thấy chút u buồn nào:

- Em biết không? Em thả tóc thực sự rất đẹp.

- Thì ra anh thích nữ quý.

Thực ra cô sớm phát hiện hắn nói dối lòng, khi nằm trên giường hắn luôn yêu thương vuốt ve mái tóc cô một cách say đắm, rõ ràng là yêu cô điên cuồng.

- Đúng vậy, nhưng lại là một nữ quý xinh đẹp!

Hắn nhéo mũi cô một cái.

- Anh không giải thích được một số đam mê của anh, tại sao lại không thích phụ nữ bình thường mà lại yêu một nữ quý thế này.

- Chỉ có kẻ háo sắc mới thích phụ nữ xinh đẹp.

- Là lỗi của em, em đã biến anh thành kẻ háo sắc.

Hắn ai oán nói.

Dường như hắn đã thay đổi, nhưng có vài lời cần giải thích rõ ràng:

- Anh nghe em nói, đúng là Lôi gia gia rất thích em, đúng là đã từng nói muốn em làm cháu dâu của ông. . . nhưng. . .

- Không sao cả, dù em có tham gia âm mưu anh cũng chấp nhận, ai bảo em yêu em cơ chứ.

Chuyện này hắn đã nghĩ kĩ, âm mưu thì sao nào? Quan trọng nhất là hắn không thể thiếu cô, cô còn quan trọng hơn tính mạng của hắn.

Tuy rằng sự tình không phải như vậy nhưng nghe xong Tổng Oánh Tâm cực kì cảm động, nếu không có tình cảm với cô sâu đậm thì hắn làm sao có thể tha thứ như vậy. . . Cô đột nhiên hưng hăng đâm lên ngực hắn, đau quá hắn vội vàng kêu lên trừng mắt nhìn cô hỏi tại sao lại đánh người, cô liền nghiêm giọng:

- Anh có biết mình đáng giận thế nào không? Hại em khổ sở đến sinh bệnh, còn không đáng đánh sao?

- Em bị bệnh? Không thoải mái ở đâu?

Hắn lo lắng sờ khắp thân thể cô.

Cô hôn đôi đầy tay hắn, kẻ này lại nhân cơ hội làm trò xằng bậy.

Ánh mắt cực kì vô tội, hắn tuyệt đối không có ý gây rối. . . Đúng hay không ư? Sợ rằng chỉ có trời mới biết.

- Em khỏe rồi, nếu không sức đâu mà tới “đàm phán” với anh chứ?

Cô muốn hôm nay gặp mặt để đàm phán, dù bất cứ giá nào, khó khăn ra sao cũng không lùi bước, chẳng ngờ tình huống lại biến đổi thành như vậy.

- Từ nay về sau chúng ta không bao giờ cãi nhau nữa. Nếu còn tái phạm thì nhất định sẽ trúng độc mà chết.

- Anh phải nhớ kĩ lời mình nói thì em mới không cãi nhau với anh.

- Đúng là phụ nữ, chuyện này sai cơ bản là do em...

- Khoan đã, anh xác định là em sai ở đâu? Vừa rồi em còn chưa nói xong, em tuyệt đối không tham dự vào âm mưu của Lôi gia gia, di chúc giả từ đầu đến cuối em không hề biết, lúc trước bị ôm trên giường em cũng chỉ đồng ý với ông là trông giữ tài sản, đối mặt một người gần đất xa trời làm sao em có thể từ chối chứ.

- Em thực sự không biết di chúc giả sao?

Không phải hẳn không tin mà chuyện di chúc giả sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ, nếu cô thực sự không biết thì phiền rồi, hẳn lại biến thành kẻ lừa hôn, cô sẽ không tin tưởng hẳn.

Người này đúng là đáng đánh một trận.

- Anh là đồ đàn ông xấu xa, đồ ngốc mới ở cùng chỗ với anh.

Khẽ xoa ngực, Lôi Tân Dương oan ức nói:

- Em đừng coi chồng mình là bao cát chứ, muốn anh chết sớm sao?

- Ai bảo anh không tin em, đồ xấu xa, không thèm quan tâm đồ hư hỏng nhà anh.

- Đúng, đều là lỗi của anh, anh không ngờ em thông minh như vậy cũng biến thành con rối của ông nội.

Đây là ca ngợi hay đá đểu đây? Quên đi, không quan trọng, cô đã coi bỏ được khúc mắc giữa hẳn cùng Lôi gia, nhẹ nhàng hỏi hẳn

- Còn tức giận ông nội nữa không?

- Em đừng mơ anh hoàn toàn bỏ qua cho gia gia, ông ấy muốn phá anh là sự thực, nhưng mà ông ấy đưa em đến với anh cùng coi như lấy công chuộc tội.

Nếu không có âm mưu của gia gia thì cũng không thể có hạnh phúc hiện tại, ở mặt nào đó thì ông cũng là người coi bỏ nút thắt trong lòng hẳn. Dù không yêu mến gì nhưng cũng rất đáng khâm phục, ông lão kia thực sự rất lợi hại!

- Em cũng không hy vọng anh có thể bỏ qua khúc mắc, nhưng mà em lo là nếu anh không làm được, mà mối hôn nhân này xuất phát từ sự tự nguyện, cái này rất dễ kích phát ngòi nổ giữa hai bên.

Lôi Tân Dương lắc đầu, hẳn thực sự muốn cô làm vợ, sao lại không có ý này chứ?

Nhưng mà Tống Oánh Tâm không lạc quan như vậy, không cãi nhau thì chẳng sao cả, nhưng cãi nhau rồi là có việc, huống chi họ là hai người thích đấu võ mồm, không cẩn thận là sẽ bùng nổ.

- Vậy em có ý kiến hay, chúng lại lại kết hôn lần nữa.

Ý kiến hay? không ngờ cái này cô cũng nghĩ ra.

- Giờ chúng ta ly hôn trước mới có cách kết hôn lại.

Đừng đùa! Lôi Tân Dương liền nghiêm mặt, hẳn tuyệt đối không ly hôn, nếu vậy cô sẽ tự do, lỡ may cô đùa giỡn rồi chạy tới Mỹ học thì phiền to, phản ứng của hẳn khiến cô buồn cười, cảm thấy hẳn lo quá xa, nhưng hẳn vẫn kiên trì không ly hôn.

- Vậy anh có ý gì hay hơn sao?

Đây là chuyện hiển nhiên, chút vật vãnh này sao có thể làm khó hẳn?

- Chúng ta không cử hành lễ kết hôn mà là công khai tiệc cưới, đi chụp ảnh trước sau đó mời mọi người đến chung vui, đứng rồi tiệc cưới xong chúng ta lại đi tuần trăng mật, ngắm núi tuyết ở Thụy Sĩ, mỗi ngày ngâm mình trong nước nóng ở khách sạn, lần qua lần lại, ít nhất cũng phải một hai tháng, vậy vợ yêu của tôi đã vừa lòng rồi chứ.

- Đàn ông như anh thật là háo sắc, sao lúc nào cũng thấy chuyện đó trong đầu vậy?

Nhưng hiển nhiên cô rất vui vì cách tính toán này, không có giấy kết hôn cũng chẳng sao, nhưng không chụp ảnh cưới cùng tiệc cưới, rồi thiếu cả tuần trăng mật nồng nàn thì đúng là đáng tiếc.

- Em không thích anh khiến em mệt mỏi trên giường sao?

Xoay người đặt thân thể cô xuống dưới, Lôi Tân Dương bắt đầu không an phận mà động tay động chân trên thân thể xinh đẹp của cô:

- Sao em lại mê người đến như vậy chứ?

Dùng thân thể mềm mại nghênh đón hắn, Tống Oánh Tâm nũng nịu đưa ra yêu cầu, cô muốn tiệc cưới tại biệt thự, ngay lập tức cô ôm hắn lần một vòng, hiện tại cô ở trên, hắn ở dưới, hắn vốn định hỏi vì sao nhưng lúc này quên sạch bởi lẽ cô đã nhanh chóng kích thích dục hòa của hắn, đẩy lên cơn khát vọng tràn ngập cõi lòng, những chuyện khác không còn quan trọng nữa.

Đương nhiên kế tiếp là một hồi tiêu hồn trên giường, một lát sau hắn nắm quyền chủ động, nhưng nhanh chóng lại đổi thành cô là nữ vương, rốt cục là ai chiếm thượng phong? Cái này không quan trọng, hai người chỉ mong muốn được hưởng thụ khoái hoạt đến tận cùng.

☆☆☆

Tuy rằng tiệc cưới hôm nay không mặc váy trắng nhưng trang phục đẹp đẽ là không thể thiếu. Tống Oánh Tâm rời giường từ sớm để hai nhà thiết kế xoay như con rối thay quần áo và trang điểm cho mình.

Bởi cô đã giải thích là cần lịch sự mà không điểm lệ, nhà thiết kế chuẩn bị cho cô một bộ lễ phục màu tím, trên đầu đeo vương miện tựa như một cô công chúa hồn nhiên mê người.

- Oa! Đẹp quá.

Lý Tử Duyệt thích thú thốt lên.

- Cô đâu nào mà không đẹp chứ?

Nói thì vậy nhưng nhìn mình qua gương cô cũng không rời mắt đi được. Bình thường chỉ đơn giản trang điểm một chút, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy trang điểm đúng nghĩa, cuối cùng cô đã hiểu vì sao phụ nữ lại mất nhiều tâm tư cho việc này như vậy, nhưng với cô thì một lần là đủ rồi, hình dáng này tuy đẹp nhưng không thực tế.

- Nếu Tống gia gia thấy cậu lúc này nhất định sẽ mừng phát khóc mất.

Lý Tử Duyệt nắm chặt tay bạn tốt của mình:

- Đúng là quá tốt, cậu phải hạnh phúc đấy!

- Cảm ơn cậu đã ở bên cạnh tớ.

- Đương nhiên mình muốn ở bên cạnh cậu, chúng ta là chị em tốt, sau này còn muốn đến đây uống trà nữa cơ.

Cười khanh khách gật đầu, cô ngoắc tay bạn tốt ước định.

Cốc cốc cốc! Tiếng gõ cửa của bác Hạ truyền vào:

- Thiếu phu nhân, ở đây có một lá thư của cô.

Thư của cô sao? Ai lại gửi thư cho cô? Cô hoang mang nhìn bạn tốt, ngoài Tử Duyệt không ai biết cô ở đây.

Hiển nhiên Lý Tử Duyệt cũng vậy, cô cũng khó hiểu như bạn mình, không sao, thử xem ai thân thông quảng đại như vậy, cô ra ngoài cầm lá thư vào.

- Tò mò thật, địa chỉ gửi cùng nhận như nhau.

Lý Tử Duyệt liếc mắt liền nhận ra điều khác thường.

Nhận thư, Tống Oánh Tâm cầm ra đọc.

“Nha đầu Tâm Tâm

Cháu hạnh phúc chứ? Lôi gia gia hy vọng đáp án của con là cũng hạnh phúc như ta.

Lôi gia gia phải nói thẳng với con, thực ra Lôi gia gia là một người rất ích kỉ, vì muốn cháu mình tìm được hạnh phúc, cũng vì muốn biệt thự tràn ngập tiếng cười hạnh phúc mà ta bất chấp tất cả lợi dụng sự lương thiện của con để tạo nên cuộc hôn nhân với Lôi Tân Dương.

Có thể con cảm thấy bất ngờ, lần đầu tiên nhìn thấy con với nụ cười ngọt ngào, trong sáng ta liền biết được sự dịu dàng lương thiện của con, con là người rất kiên cường, ta tin con chính là người phụ nữ trời định cho Lôi Tân Dương, là cô gái duy nhất phá tan được sự dè phòng của hắn. Nhưng Lôi Tân Dương khước mắc quá lớn với ta, nó không muốn nhận sự sắp xếp của ta, vì vậy khi ta biết sự sống không còn bao lâu thì ông trời đã ban cho ta một ân huệ thật lớn.

Trước đó ta lại dựng di chúc để các con kết hôn, lại cho hai đứa cơ hội ở gần nhau để nảy sinh tình cảm, di chúc này chân tướng rất rõ ràng, là khảo nghiệm tình yêu của các con.

Thực ra thì ta sắp xếp như vậy cũng lo lắng chuyện đùa mà hóa thật, lại lo bởi vậy mà làm tổn thương hai người, vì cái gì mà từ đầu không biến di chúc này thật thật chứ? Bởi ta hiểu thấu đáo việc này, di chúc kết hôn có đó nhưng các con phải tìm được sự giải thoát từ chính nó, khi đó ai người ở cùng nhau không phải do bản di chúc này, hai trái tim mới thực sự là của nhau.

Con có tha thứ cho sự ích kỉ của ta không? Ta biết con sẽ tha thứ cho ta bởi lẽ con rất lương thiện, con hãy hứa với lão già từng gây cho con sự cô độc rằng hãy sống vui vẻ, cùng giúp cho đứa cháu từng bị ta làm cho đau khổ mỉm cười thật nhiều.

Ta biết sâu trong nội tâm của Tân Dương nghĩ rằng mình chỉ lấp chỗ trống cho cha nó, ta chuyển toàn bộ sự kì vọng đối với cha lên người đứa con như nó, cái này không thể phủ nhận, không thể mong chờ vào con trai đương nhiên kỳ vọng duy nhất là đứa cháu này, nhưng nó là bảo bối độc nhất vô nhị của ta, là sự kiêu ngạo lớn nhất đối với ta.

Đời người ngắn ngủi, ta không hy vọng nó bị ám ảnh cả đời, có một ngày khi nó có con chắc rằng sẽ hiểu được chút gì đó về tâm tình của ta.

Lá thư này là ta dặn Hạ bá thay ta gửi cho các con khi hai đứa ở chung được ba tháng, quyết định cùng hạnh phúc trong tương lai. Ta nghĩ sự sắp xếp này sẽ khiến con nghi ngờ, nếu không giải tỏa khúc mắc này thì ta quá tắc trách, nói cho cùng ta vẫn cảm ơn con, cảm ơn con đã đồng ý ở bên cạnh Tân Dương, cũng nhờ con yêu thương nó, nó là một đứa cô độc, rất khát khao được yêu, ta tin rằng có con thằng bé sẽ hạnh phúc.

Cuối cùng, Lôi gia gia muốn chúc phúc cho các con, mong rằng các con có thể yêu thương lẫn nhau từng phút từng giây.”

Mọi chuyện cần thiết đã xong, đúng vậy, cô đã tha thứ cho Lôi gia gia ích kỉ, bởi lẽ ông thực sự rất yêu Lôi Tân Dương, tối nay nhất định cô phải chia sẻ với hân lá thư này, mặc kệ hân phủ nhận hay chấp nhận nhưng cô tin rằng hân sẽ hiểu được tình yêu của Lôi gia gia với hân, hân không chỉ là người thừa kế Lôi gia mà còn là đứa cháu bảo bối của ông.

- Đại tiểu thư của tôi, sao cậu lại khóc chứ?

Lý Tử Duyệt hoảng hốt.

Kính ngạc bỏ tay ra, Tống Oánh Tâm mới biết rằng mình đã rơi lệ:

- Không đâu! Sao mình lại khóc được chứ?

- Cậu không được dùng tay lau nước mắt, trang điểm hỏng mất giờ.

Lý Tử Duyệt bối rối chặn tay cô:

- Vậy không được, mình phải đi tìm người trang điểm lại, ngoan ngoãn ngồi đó đừng làm rộn.

Hai nhà thiết kế chuẩn bị xong xuôi cho Tống Oánh Tâm xong liền xuống lầu bởi lẽ họ cũng là khách mời hôm nay.

Lý Tử Duyệt vội vàng tìm họ giúp Tống Oánh Tâm trang điểm lại, Lôi Tân Dương cũng vội vã ở dưới lầu tiếp khách.

- Ông có đừng cười ngoác miệng ra như vậy chứ.

Diêm Nhược Thiên hơi ghen tị nhìn hân, kẻ này đúng là đáng cười, cười đã nhiều năm trước cũng đâu cần phải cười đến mức này chứ?

- Ông quản làm gì.

Lôi Tân Dương cười toe toét, cũng đúng thôi, hạnh phúc thực sự rốt cục đã đến, thân phận “đã kết hôn” cảm giác rất chân thực.

- Kỳ lạ, rõ ràng tôi thấy Lục bá bá cùng Lục bá mẫu đến, vì sao “thằng nhóc” nhà họ còn chưa thấy đâu.

Hân vẫn chưa gặp Lục Hạo Doãn, thằng nhóc kia bận cái gì chứ?

- Hân có lẽ chạy đi làm quen.

Diêm Nhược Thiên nói thật dễ dàng khiến người kia thiếu chút nữa trúng gió ngất.

- Làm quen?

Buồn cười thật, Lục Hạo Doãn cần làm quen sao?

- Ông không biết gần đâu Lục bá mẫu buộc hân hai ngày nghỉ cuối tuần đi làm quen xem mặt sao?

- Trước kia Lục bá mẫu đã bắt đầu bắt hân đi xem mặt, cái này cũng không có gì mới mẻ, nhưng mà hân thực sự ngoan ngoãn làm theo sao?

- Hồi trước là nói miệng, giờ là hành động thực tế, không thể so sánh được, nhưng mà ông yên tâm, hấn sẽ không vì chuyện đó mà bỏ tiệc cưới của ông đâu, chỉ là đến muộn thôi.

Thảm nhất là cái này, tiệc hi đã xong vị đại thiếu gia kia mới khoan thai bước tới.

Lôi Tân Dương nghe ra hấn nói bấy bạ:

- Cậu gọi cho cậu ta giúp tôi.

- Gọi cho ai?

Lục Hạo Doãn xuất hiện, mặc bộ âu phục tao nhã, không nhìn kĩ còn tưởng hấn là chú rể.

Lôi Tân Dương nhũ mày nghi ngờ kẻ này tới gây sự, nhưng thấy hấn mặc âu phục đảng hoàng thì lại thôi:

- Tôi còn tưởng cậu không thèm tới.

- Làm sao hôm nay tôi có thể vắng mặt? Hôm nay là ngày vui của ông và Tâm Tâm... à, chị dâu nhỏ...

Tên chú rể này có cần tức giận thế không, người ta vì hấn mà vội vàng, có cần hung hăng thế?

- Coi như cậu thức thời.

- Thực ra hôm nay còn có một tin tức quan trọng thông báo với mọi người.

Nhìn hai gã đang ăn uống liên tục chậm rãi tung bom:

- Tôi muốn kết hôn.

- Sặc....

Thiếu chút nữa hai người phun hết cả ra.

- Gì mà ngạc nhiên thế? Kết hôn là chuyện quan trọng của đời người, cần phải sớm có kế hoạch thật tốt. Đã lâu rồi tôi mới làm chú rể, hai người phải mừng cho tôi chứ?

Chúc mừng? Hai người bạn tốt không nói được gì, kẻ này làm quá nhanh, bạn gái họ còn chưa gặp mà đã chuẩn bị kết hôn sao?

- Nếu các cậu không muốn chúc mừng tôi cũng không sao, chỉ cần nhớ đến hôm đám cưới, chắc là tầm năm mới là được, còn hiện giờ thì chưa có rảnh a.

Lục Hạo Doãn tỏ ra là một người rộng lượng.

Lễ mừng năm mới? Chỉ vài tháng nữa, tốc độ người kia cũng quá nhanh đi chứ!

Rốt cục là chuyện gì xảy ra? Vấn đề này bọn họ đành truy cứu sau bởi lẽ giờ lành đã tới, chú rể cần lên lầu đón cô dâu xuống ra mắt mọi người.

Lôi Tân Dương tạm thời để bạn tốt lại tiếp tục đi đón khách.

-----Hoàn Chính Văn-----

Bạn đang đọc truyện *Ông Chồng Cạn Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.